

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
1936

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΝΙΣ"

"HÉLLÉNIS",

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliennes

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ο Φεμινισμός, υπό Μ. Α. de St. Croix.—Στήλη Ειρήνης.—Αϊκή Τέχνη, υπό Κ. Θ. Δημαρά.—Προσδοκία, ποίημα υπό Ν. Κοροπούλη.—Αντιφάγγισμα, υπό Φ. Λογοθέτη.—Δίγα λόγια περί ηλικίας, υπό Λουκίας.—Στό γάτο μου, ποίημα υπό Μυρτιώτισσας.—Καλλιτεχνική Κίνησις, υπό Αθ. Ρεδιάδου.—Κέφι, ποίημα υπό Σουλβίου.—Το Μεσαιωνικό Γεράκι, υπό Α. Ταρσούλη.—Από την Κοινωνία των Έθνων.—Ουιλίαι.—Εκδόσεις.—Θεατρική Στήλη, υπό Κατερ. Κακούρη.—Η Διαθήκη του Μπερχόβεν.—Ένα παλαιό δοκιμασμένο έδραμα, υπό Α. Ρ.—Εορτή βραβείων Υγείας του Π. Ι. υπό Μαργ. Χρυσάκη.—Διπλώματα νοσοκόμων Εὐαγγελισμοῦ.—Αθλητική Στήλη.—Το καθάριομα του δέρματος, υπό Μ^{me} Ketty.—Παιδικές ἐξοχές, υπό Ν. Παδελούλου.—Γράμματα πρὸς τὴν Ἑλληνίδα.—Ἐξοχές γὰρ Ἑργαζόμενα Κορίτσια, υπό Α. Ρ.—Εἰδήσεις.—40 χρόνια ἀδελφῆ τοῦ ἐλέους.—Αἱ ἐξετάσεις τῆς Βιοτεχν. καὶ Διπλαρείου Σχολῆς, υπό Θ. Κοκόλη.—Λόγια τῆς Σιβύλλης.—'Απ' ὅλον τὸν κόσμον.—Ὠφέλιμοι γνώσεις.—Μόδες.

SOMMAIRE

Féminisme, par Mme A. de St. Croix.—Pe-loune de la Paix.—Art populaire, par C. Dimaras.—Nouvelle, par Ph. Logofheti.—Quelques mots sur l'âge, par Lucie.—Expositions, par Ath. Rediadou.—Une excursion à Yeraki, par A. Tarsouli.—Conférences.—Editions.—Critique théâtrale, par C. Cacouri.—Le festament de Beethoven.—Une vieille institution par A. R. Distribution de pris par l'Oeuvre Patriotique.—Distribution des diplômes aux infirmières à l'hôpital Evangelismos.—Athlétisme féminin.—Le nettoyage de la peau par Mme Ketty.—Les colonies de vacances, par N. Paderopoulos.—Le séjour à la campagne des ouvrières, par A. R. Nouvelles.—40 ans infirmière.—Les examens de l'Ecole Biotechnique, par Th. Cocoli.—Conseils de Sybille.—A travers le monde. Conseils pratiques.—Modes.

Ἐπὶ τῆς Συντάξεως ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξαφύλλου εἰκόνα ἐλήφθη ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστοπλοῦσαν.

Σας προτείνουμεν τὴν ἐξῆς δοκιμὴν • Πουδράρετε τὸ μισό σας πρόσωπο μὲ οἰανδήποτε ἄλλῃ πουδρᾷ καὶ τὸ ἄλλο μισό μὲ τὴν ὑπέροχον πουδρᾷ **FORVIL** (Ζητήσατε ἀπὸ τὴν Ἀντιπροσωπείαν νὰ σας χορηγήσῃ ΔΩΡΕΑΝ, δείγμα πρὸς δοκιμὴν εἰς τὴν ἀπόχρωσιν τῆς ἀρεσκείας σας) • Τότε θὰ σας εἶναι πολὺ εὐκόλῳ νὰ ἐκτιμῆσετε πραγματικῶς τὰ πλεονεκτήματα τῆς πουδρας **FORVIL** •

Ζητεῖτε τὴν πουδρᾷ **FORVIL** ἀρωματισμένην μὲ τὸ θαυμάσιον «5 FLEURS» • Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα

Τὸ μεγάλο κυτίον πρὸς Δρχ. 55
» μικρὸ » » » 35

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 31, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛΕΦ. 25.202

ΑΛΛΑ

PASSIFLORINE

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἡ **Passiflorine** (Πασιφλορίνη) ἀποτελεῖ τὴν φυτοθεραπευτικὴν ἀγωγὴν τῶν διαταραχῶν τοῦ συμπαθητικοῦ καὶ παρασυμπαθητικοῦ αἵτινες συνοδεύουν τὸν βίον τῆς γυναικός.

Κατὰ τὴν ἡβην. Κατὰ τὰς καταμηνίους περιόδους.

Κατὰ τὴν κύησιν. Κατὰ τὴν ἐμμηνόπαυσιν εἰς τὰς

ψευδομητρικὰς παθήσεις.

Ἡ **Passiflorine** (Πασιφλορίνη) εἶναι τὸ φάρμακον τῶν διανοομένων, καλλιτεχνῶν, καθηγητῶν, ἐπιχειρηματιῶν κ.λ.π.

Ἡ **Passiflorine** (Πασιφλορίνη) θεραπεύει τὴν ὑπερκόπωσιν, πάσης φύσεως νευρασθένειαν καὶ ἀϋπνίαν, δύναται δὲ νὰ λαμβάνεται συνεχῶς ἀνεὺ φόβου δηλητηριάσεως ἢ τοξικομανίας, διότι οὐδὲν τοξικὸν περιέχει.

ΜΕΣΑΙ ΔΟΣΕΙΣ: 4 κοχλιάρια τοῦ καφέ (ἀνὰ 2 πρὸ ἐκάστου γεύματος)

LABORATOIRES DE LA PASSIFLORINE
G. REAUBOURG
DOCTEUR EN PHARMACIE
2 RUE BOUCICAUT PARIS XV

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ"
ΓΕΡΑΝΙΟΥ 28 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

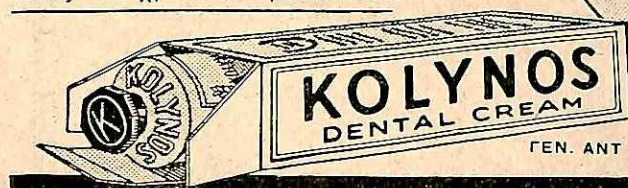
ΔΟΡΕΑΡΗ: Παπακώστα
ΗΜΕΡΟΜ. 10-9-81
ΑΡΙΘ. 30259

Μία αντισηπτική 'Οδοντοκρέμα
ή όποια αφαιρεί τās κηλίδας και άπο
δίδει στὰ δόντια τήν φυσικην των λευ-
κότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς τήν όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διε-
θνοϋς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα
βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ
άπενεμήθη επίσης υπό της αϋτης Έκθέ-
σεως τὸ χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

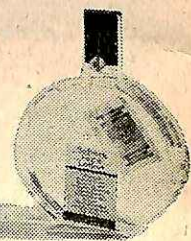

SCHERK

„Από λούς
λεκέδες και
μυρμηκία
ούτε
ίχνος πλέον.

Ζητήσατε επίσης τήν πού-
δρα Mystikum. Είναι η
φημισμένη Πούδρα του
Scherk. ● Μεγάλο κουτί
Δρχ. 80.- μικρότερο 50.-

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν διά τὸ πρόσωπον)

Μεγάλο φιαλίδιο Δρχ. 90.-
Μικρότερο Δρχ. 55.-

Έτσι μās γράφει μία Κυρία από τὸ Ψυχικό. Αυτό δείχνει
άλλη μία φορά πόσο άποτελεσματικά έπενεργεί ή Λοσιόν
προσώπου Scherk. Μεταμορφώνει τὸ δέγμα και αφαιρεί όλες
τῆς ακαθαρσίες. Η νέα έπίδερμς παρουσιάζεται φρέσκια,
χωρίς λεκέδες, λεία ● Γεν. Άντ)πος: Π. Ι. Μαγκριώτης,
Ερμού - Νίκης άρ. 10. Τηλ. 25-739.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ, 26

ΕΤΟΣ Ι ΣΤ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1936

ΑΡΙΘ. 8-9

Ο φεμινισμός

Ο φεμινισμός οϋτε εΐνε, οϋτε πρέπει νά εΐνε
δλόκληρος μέσα σ' ένα στενό και περιορισμένο
πρόγραμμα για τήν ισοπολιτεία τών γυναι-
κων· οϋτε νά βοή τήν τελειωτική έκφρασί του
γύρω άπό μερικά φιλιζάνια τσαγιού.

Τὸ σύνθημά του πρέπει νά εΐνε: «Γυναίκα
ελεύθερη μέσα σ' έναν κόσμο ελεύθερο».

Αϋτός πὸν ζητεΐ τήν άπελευθέρωση τῆς γυ-
ναίκας, αϋτός εΐναι ὁ καθαρὸς φεμινισμός,
επειδὴ δὲ αϋτὸ σχετίζεται με τήν γενική άπο-
λύτρωσι τῆς κοινωνίας, φυσικά εξαρτάται άπό
τά γενικά προβλήματα αϋτῆς.

Ο ἔξυπνος φεμινισμός ποτὲ δὲν θά θέσῃ
τήν γυναίκα ἀντιμέτωπη στὸν ἄνδρα, γιατί ὁ
ἄνδρας και ή γυναίκα, πὸν εΐναι ἀναγκαστι-
κῶς ἠνωμένοι διὰ τήν διαίωνιση τοῦ ἀνθρω-
πίνου γένους, ὀφείλουν μοιραίως νά ἔνωθουν
και για τήν ἀνέγερσιν ἑνὸς νέου κοινωνικοῦ
καθεστῶτος, για τήν βελτίωσιν τῶν ὑπαρχόντων
και για τήν δημιουργίαν νέων κοινωνικῶν
ὄρων.

Οἱ ἄνδρες δὲν εΐνε κατ' οὐσίαν ἐχθροί μας
ἂν και φέρονται συχνά ὡς ἀντίπαλοι. Τοὺς
χρειαζόμεθα και μās χρειαζονται. Εΐμεθα μέλη
τοῦ αϋτοῦ σώματος: ἔχομεν τὰ ἴδια ἢ ἀνά-
λογα καθήκοντα, και ἡμεῖς και ἐκεῖνοι διεξά-
γομεν ἓνα ἀγῶνα χωρὶς τέλος χωρὶς ὅρια ὡς
πρὸς τὸν χρόνον και τὸ ἀντικείμενον.

Εΐνε λυπηρὸν ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν τὸ ἀναγνω-
ρίζουν.

Ἄλλὰ θά ἦταν παιδαρειῶδες ἐκ μέρους τῶν
γυναικῶν, ἂν τὸ παρεγνώριζαν.

Ὅπως εΐνε μεγάλο τὸ ἔργον τοῦ ἀνδρός,
ἔτσι και τῆς γυναίκας εΐνε ἀπέραντο, μηδέ-
ποτε τελειώνει και εὐρίσκεται πάντοτε ἐν τῷ
γίγνεσθαι.

Ο φεμινισμός δὲν ἀρνεΐται τὸ καθήκον τῆς
γυναίκας στὶς διάφορες φυσικῆς λειτουργίες
τῆς: ὡς κόρη, σύζυγος, μητέρα. Δέν θέλει νά
τὶς παραμερίσῃ, τουναντίον, θά τὶς ὑποδείξῃ
στή γυναίκα ὑπὸ μορφὴν ζωντανῆν και θετι-
κὴν. Ἡ πρώτη ἐπιβάλλεται ἀπὸ τήν φύσιν,
τὶς ἄλλες θά τὶς ἐκλέξῃ ή γυναίκα ελεύθερα
και θεληματικά.

Για νά μπορῇ ὅμως νά ἔχῃ στὰ ζητήματα
αϋτὰ ελεύθεραν βούλησιν, πρέπει νά εΐνε δια-
φωτισμένη, νά ξέρῃ νά ἐκλέγῃ. Καὶ ἀφοῦ ἔγι-
νεν ὑπὸ τήν ἔποψιν αϋτὴν ή ἀνατροφή τῆς,
ἀφοῦ κάμει τήν ἐκλογὴν τῆς, ὀφείλει με φω-
τεινὴ συνείδησι νά ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν
τῆς, γιατί τὸν σκοπὸν αϋτὸν θά τὸν ἔχῃ θε-
λήσει. Θά τὸν ἐκπληρώσῃ λοιπὸν με πῖο πολλή
διανοητικὴ ἀλλ' ἰδίως με θέλῃσι και με τὸ
αἶσθημα τῆς εὐθύνης γιατί θά τῆς τὸ ἐπιβάλλῃ
αϋτὴ ή ελευθερία τῆς.

Ο φεμινισμός ζητεΐ τήν ἰσότητα, ὄχι ὅμως
και τήν ταυτότητα μεταξὺ τῶν δύο φύλων.
Δέν παραγνωρίζει τήν διαφορετικὴ φύσιν, ζη-
τεΐ ὅμως νά βροῖσκῃ τὸ καθένα τήν πλήρη
ἐξέλιξιν του.

Ἀποκρούοντας τὴ σημερινὴ ὑποδούλωσι τῆς
γυναίκας στὸν ἄνδρα, δὲν ἔχει τὸν παραλογι-
σμό νά θέλῃ ν' ἀντιστρέψῃ τήν ὑποδούλωσιν
αϋτὴν.

Εἰς ὅλα τὰ πεδία δράσεως ὑπάρχουν ὅμως
για ἴσες ἱκανότητες και ἴσες πιθανότητες ἐπι-
τυχίας.

Ο φεμινισμός θέλει μία ἡθική.

Θέλει μιὰ κοινωνία ὅπου τὰ διευθύνοντα
στοιχεῖα νά συνεργάζωνται με τὶς πῖο ταπεινῆς
λειτουργίες, θέλει τὴ γυναίκα πλάϊ στὸν ἄνδρα,
θέλει μόνον ή ἰδιοφυΐα νά δημιουργῇ τήν
ἀνωτερότητα τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Εἰς ὅλες τὶς δημόσιες και ἰδιωτικῆς λειτουρ-

γίες να ισχύη μόνον ή φυσική ανισότης που κάνει διαφορετικά τὰ άτομα στην κλίμακα της αξίας των.

Θέλει μιὰ καὶ μόνη ήθική για όλους. Δεν υπάρχουν ούτε «ελευθερίες», ούτε «ανάγκαι» που να είναι ανεκταὶ καὶ να επιτρέπονται στὸν ἄνδρα ἢ πρέπει να τις παραδεχθούμεν για όλους ή να τις καταδικάσωμεν για όλους.

Η «τιμή» έχει ἀπόλυτους νόμους που εἶνε οἱ αὐτοὶ καὶ για τὸν ἄνδρα καὶ για τὴ γυναίκα, τὸ να τοὺς κάνωμε να εξαρτώνται ἀπὸ τὸ φύλον, αὐτὸ έχει ἐπινοηθῇ μόνο για τὴν εὐκολία τῶν ἀνδρῶν.

Στὴ γυναίκα ἀπόκειται να λάβη θέσι στὴν κοινωνία πλάι στὸν ἄνδρα, στὴν ἴδια γραμμὴ να κατακτήσῃ τὴν οἰκογενειακὴ ἐστία, ὅχι κλεισμένη σ' ἓναν κλοιὸ ἀπὸ ὕλιστικές ἐργασίες, ἀλλὰ συμμετέχοντας ἐξ ἴσου στοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶνε συχνὰ ἀδαὴς τῆς κοινωνικῆς της ἀποστολῆς, καὶ δὲν ξέρει πάντοτε ἐντὸς τῶν σημερινῶν ὅρων να τὴν πραγματοποιήσῃ, ὀφείλουν οἱ ἄνδρες που ἔχουν συνείδησι τοῦ ρόλου των ἢ οἱ προνομιοῦχες συντρόφισσές των, να τὴν μορφώσουν καὶ να τὴν διαφωτίσουν!

M. A. DE STE. CROIX

Στήλη Εἰρήνης.

Στὸ 31 Παγκόσμιον Συνέδριον Εἰρήνης που συνήλθε τὴν 13—19 Ἰουνίου ἐ. ἔ. στὸ Κάρδιφ τῆς Ἀγγλίας, υπέβαλεν ὁ κ. Κ. Βασιλείου μέλος τοῦ Ρουμανικοῦ νομοθετικοῦ Συμβουλίου ἓνα ὑπόμνημα, ὅπου ἀναπτύσσει τὸ σκόπιμο τῆς συγκλήσεως μιᾶς Πανευρωπαϊκῆς Διασκέψεως.

Ἰδοὺ ἐν συντόμῳ τὰ συμπεράσματα τοῦ ὑπομνήματος αὐτοῦ:

Ὁ κ. Β. ἰσχυρίζεται ἐν πρώτοις ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν πρέπει να ἔχῃ τὴν μορφήν ἐπισήμου συμβάσεως μεταξὺ τῶν κρατῶν καὶ τῶν κυβερνήσεων. Για να καταστῇ ἡ εἰρήνη ζωντανὴ πραγματικότης, πρέπει να γίνῃ *εἰρήνη τῶν λαῶν*. Ἐὰν στίς τραγικὰς μέρες που περνοῦμε, γεμάτες ἀπὸ ἀνησυχία για τὸ μέλλον τοῦ πολιτι-

σμοῦ μας, ἡ φωνὴ τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης εἶχε στὴ διάθεσί της ἓνα βῆμα ὅπου θὰ μπορούσε να μιλήσῃ, ν' ἀκουσθῇ, να ἐκδηλωθῇ παραλλήλως με τὰ μέσα που τῆς παρέχει ὁ τύπος, αἱ διαλέξεις κ.λ. πόσο θὰ κέρδιζε τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης εἰς ἐμπιστοσύνην, εἰς βάθος καὶ εἰς πλάτος.

Υπάρχουν σήμερα στὸν κόσμον ἄπειρα σωματεῖα, ἀναρίθμητες ὁργανώσεις που ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἴσως μᾶς φανῇ τοῦτο ἐπαρκές, ἀλλὰ πράγματι δὲν εἶνε, ὅλες αὐτὲς αἱ εἰρηνιστικὲς ὁργανώσεις περιορίζονται να μοιράζονται ἐπὶ ἀτομικῶν σχεδίων, οὕτως εἰπεῖν, τοὺς τομεῖς τῆς εἰρηνιστικῆς κινήσεως, δηλ. τὴν πολιτική, οἰκονομική, κοινωνική, ήθική κ.λ. Εἶνε μὲν τοῦτο μιὰ σπουδαία συμβολὴ στὸ ὅλον ἔργο, ὀφειλομένη σὲ μιὰ ἰδεολογικὴ πρωτοβουλία. Ἐρωτῶμεν ὅμως, κατὰ ποῖον τρόπον εἶνε συνδεδεμένες σήμερα ὅλες αὐτὲς οἱ καλὲς προσπάθειες για να μπορούν να δράσουν ἀπὸ κοινοῦ;

Υπάρχουν βέβαια μεγάλες ὁργανώσεις, ὁμοσπονδίες με χαρακτήρα καὶ γραφεῖα διεθνῆ. Ἀλλὰ τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν μᾶς δείχνει ἀκριβῶς ὅτι δὲν ἔφθασαν ἀκόμη στὸ στάδιο ἐκεῖνο, ὅπου μιὰ ἐνότης ἀντιλήψεως, μεθόδου καὶ ἐνεργείας θὰ ἐξυπηρετοῦσε καλῆτερα τὸ ἱερὸν αὐτὸ ζήτημα που εἶνε μονοκόμματο καὶ ἀδιαίρετο: *τὴν εἰρήνην*;

Υπάρχει βέβαια μιὰ παγκοσμία ὁργάνωσις: τὸ ἴδρυμα τῆς Γενεύης. Μὲ ὅλες τις ἐπικρίσεις καὶ τις μομφὰς που τοῦ ἐπιρίπτουν, εἶνε ἐν τούτοις σήμερα ἐκεῖνο που ἔχει ὡς ὕψιστον σκοπὸν τὴν διοργάνωσιν τῆς εἰρήνης. Ἡ ὑφ' ἑαυτοῦ δὲν ἔχει ἀτέλειες, γιατί ἡ Κ.τ.Ε. εἶνε ἓνα βῆμα ἐπίσημο ὅπου προσέρχονται μόνον αἱ κυβερνήσεις. που ὑποτίθεται ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τοὺς λαοὺς των. Ἡ δράσις αὐτὴ εἶνε ἀναγκαστικῶς περιορισμένη, ἀφοῦ συζητεῖται κυρίως ἡ πολιτική, ἡ ἐπίσημη εἰρήνη.

Ἐρωτῶμεν ὅμως, ὑπάρχει στὴν ὁργάνωσιν αὐτὴ μιὰ θέσι για ν' ἀκουσθῇ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη τῶν λαῶν, ἡ λαϊκὴ αὐτὴ γνώμη χωρὶς ἐπίσημη ἐτικέττα, χωρὶς γραφειοκρατία ἢ διπλωματία που θὰ φανέρωνε τις πιδὲ βαθεῖες σκέψεις, τὰ πιδὲ ἐνδόμυχα αἰσθήματα τῶν μαζῶν; Βέβαια ὄχι!

Νομίζομεν ὅτι πρέπει να πληρωθῇ αὐτὸ τὸ κενόν: να δημιουργηθῇ μιὰ ἄμεση ἀντιπροσω-

πεῖα τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης; ἓνα διαρκὲς βῆμα, εἶδος μικροῦ κοινοβουλίου, ὅπου θὰ συγκεντρώνωνται οἱ ἐνεργεῖες ὅλων τῶν εἰρηνιστικῶν σωματείων. Θὰ ἦταν ἓνα πάγιο συνέδριον ὅπου θὰ προσήρχοντο νὰ ἐκδηλωθοῦν ὅλες οἱ διεθνεῖς πρωτοβουλίες που ἔχουν ὡς σκοπὸν τὴν προσέγγυσι καὶ τὴν συνεργασία τῶν λαῶν. Αἱ λεπτομέρειαι λειτουργίας μιᾶς τέτοιας ὁργανώσεως δὲν ἐνδιαφέρουν πρὸς τὸ παρόν. Ἐκεῖνο που ἔχει σημασία εἶνε να πραγματοποιηθῇ ἓνα ἀληθινὰ εὐρωπαϊκὸ κέντρο, που θὰ περισυνέλεγε ὅλες τις σήμερα διεσπαρμένες δυνάμεις, που ἀκολουθοῦν ὅλες τὸν αὐτὸν εὐγενῆ σκοπὸν.

Τὸ Πανευρωπαϊκὸ αὐτὸ διαρκὲς Συνέδριον θὰ μεταβάλλονταν ἴσως βαθμῶδ' εἰς μίαν συντακτικὴν εὐρωπαϊκὴν συνέλευσιν, που τὴν ὀνειρεύονται σήμερα τόσα ἐξέχοντα πνεύματα, χωρὶς για αὐτὸ νὰ τοὺς χαρακτηρίζωμεν ὡς οὐτοπιστάς.

Τὰ στοιχεῖα για ἓνα τέτοιο ἔργον ὑπάρχουν: εἶνε ὅλα τὰ σωματεῖα, ὅλες οἱ ἐνώσεις, οἱ ἐθνικοὶ ἢ διεθνεῖς σύλλογοι που ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

Ἡ νεολαία καὶ ἡ εἰρήνη. Ἐκεῖνο που ἀπασχολεῖ ἰδιαίτερος τις εἰρηνιστικὲς ὁργανώσεις εἶνε ἡ νεολαία. Πῶς να ξυπνήσουν τὸν ἐνθουσιασμό της για τὴν ἀνοικοδομικὴ ἀλλὰ καὶ τόσον περίπλοκη προσπάθεια ὑπὲρ τῆς εἰρήνης; Ποιὰ καθήκοντα νὰ τῆς ἐπιβάλλουν; Πῶς να τὴν βοηθήσουν στὴ δύσκολη σημερινὴ ἐποχὴ νὰ πορευθῇ τις παγίδες που τῆς στήνουν ἐκεῖνοι για τοὺς ὁποίους ὁ πόλεμος εἶνε μιὰ ἐπιχειρηδὴς ἐπιχείρησις; Διάφορα σχέδια βρίσκονται ὑπὸ μελέτην στὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο τῆς Γενεύης που θὰ συζητηθοῦν στὸ Συνέδριον τῆς νεολαίας τῶν Παρισίων καὶ τῶν Βρυξελλῶν καὶ στὴ μεγάλη παγκοσμία συνέλευσιν τῶν νέων που ἐτοιμάζει ἡ Ἐνωσις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἀπὸ διετίας καὶ που συνέρχεται τὴν 31 Αὐγούστου 7 Σεπτεμβρίου στὴ Γενεύη.

Παρέλασις γυναικῶν για τὴν εἰρήνην στὴν Ὀλλανδία. Ὅπως καὶ τὰ προηγουμένα ἔτη ἐωρτάσθη καὶ φέτος Ἰστίς Κάτω Χῶρες ἡ 18 Μαΐου ὡς «Ἡμέρα τῆς Εἰρήνης». Τὸ σπουδαιότερο σημεῖο τῶν εἰρηνιστικῶν ἐκδηλώσεων ἦταν ἡ ἐπιβλητικὴ παρέλασις που αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔγινε στὴ Χάγη ἀλλὰ στὴν Ἀμστερδάμην. Καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν δρόμων γεμάτων κόσμου, 18,000 γυναῖκες, νέες, γρη῏ες, προσεληθούσαι ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν χώρα, παρήλασαν ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ καὶ ἐβάδισαν με ἀπόλυτον τάξιν πρὸς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν ὅπου τρεῖς ἐπιτροπὲς ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τὴν πομπή. Ἡ μία κατηυθύνθη πρὸς τὸ

Δημαρχεῖον, ὅπου τὴν ὑπεδέχθη τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, αἱ δύο ἄλλαι ἐπῆραν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Χάγην, ὅπου ἔγιναν δεκταὶ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν.

Ἀπὸ τὴν Ἐνωσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ὁπόθεν στέλλεται κατ' ἔτος ὁ Χαιρετισμὸς τῶν Παιδῶν τῆς Οὐαλλίας ἀνα ὅλον τὸν κόσμον, ἔλαβεν ἡ πρόεδρος τοῦ Ε. Σ. Ε. κυρία Παλλοῦ Γεωργαντὰ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

Κάρδιφ 10 Ἰουλίου 1936

Φίλη κυρία

Σὰς εὐχαριστοῦμεν για τὴν φιλικὴν ἐπιστολήν σας καὶ για τὴν μετάφρασιν τοῦ ἐξόχως καλοῦ ἄρθρου, που δημοσιεύτηκε στὸ «Βῆμα τῆς Εἰρήνης». Μὲ πολλὴν ἐκτίμησιν παρακολουθοῦμεν τὴν δρασιν σας ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ σὰς εἰμεθα ἰδιαίτερος εὐγνώμονες για τὸ ἐνδιαφέρον που δείχνετε ὑπὲρ τοῦ Χαιρετισμοῦ τῶν Παιδῶν μας. Τοῦτο μᾶς ἐνθαρρύνει να ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐργασίαν μας ἐδῶ.

Θὰ ἤθελα να εἶχα ἀκόμη μερικὰ ἀντίτυπα τοῦ «Βήματος τῆς Εἰρήνης», διότι νομίζω πῶς αὐτὸ εἶνε τὸ περιοδικό, τὸ ὁποῖον ἡ κ. Prudhommeaux ἐκ Βερσαλλίων ἀναφέρει εἰς μίαν ἀνακοινώσιν της καὶ τὴν ὁποίαν ἔλαβα σήμερα. Λέγει ὅτι τὸ ἔχει εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἐκδοσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει μόνον ἓνα ἀντίτυπον, τὸ χρειάζεται για τὴν ἐκθεσὶν της. Καὶ ἡμεῖς χρειάζομεθα ἀντίτυπα για ἐκθέσεις, καὶ θὰ σὰς χρεωστούσαμε χάριν ἐὰν εἰμπορούσαμε να λάβωμε μερικὰ.

Εἶχαμε φέτος μερικὰς θανατοῖας ἀπαντήσεις ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Σήμερα μάλιστα ἐλάβωμε μίαν ὡραιότατην ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον. Αἱ ἀπαντήσεις αὐτὲς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, δίδουν στοὺς δασκάλους μας, ὅταν τις βλέπουν, μίαν ἰδέαν τοῦ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων.

Μετὰ τιμῆς

Gwilym Davies

Μὲ λίγα λόγια

Κάθε ἔξυπνη γυναίκα ἔχει ἐκ γεννητῆς μυρρίους ἔχθρους, ὅλους τοὺς κουτοὺς ἄνδρας.

Ἡ γυναίκα λέει: «ὅταν δὲν μιᾶ ἡ καρδιά μου σωπαίνει καὶ ὁ νοῦς μου». «Σώπα, καρδιά μου, λέει ὁ ἄνδρας για να μπορέσῃ να μιλήσῃ ὁ νοῦς μου».

Ἄλλοι μόνον στὴ γυναίκα, που στὴν ἀνάγκη δὲν μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἄνδρα.

Ἡ ἀθωότης στοὺς ἄνδρας καλεῖται τιμὴ ἡ τιμὴ τῆς γυναίκας λέγεται ἀθωότης.

Ποῦ θὰ ἦταν ἡ δύ' αμις τῶν γυναικῶν, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ μάταιοδοξία τῶν ἀνδρῶν;

Μεταξωτὰ Χρυσσαλλίδος

Λαϊκή Τέχνη

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας βραβεύσεως τῆς ἀγαπῆτης μας συνεργάτιδος καὶ προέδρου τοῦ Τμήματος Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τοῦ ΕΣΕ, κυρίας Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλη ἀναδημοσιεύομεν εὐχαρίστως ἐκ τοῦ «Ἐλευθέριου Βήματος» τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Κ. Θ. Δημοῦ, ποῦ φωτίζει τὸσον λαμπρὰ τὴν ἐθνικὴν δρᾶσιν τῆς βραβεύσεως.

Σὰν ἓνα κάστρο θεόρατο, κλεισμένο ἀπὸ παντοῦ, σὰν ἓνα παλάτι μακρὸν γεμάτο ἀμύθητα πλοῦτη, ἔτσι φαίνονταν στοὺς προγόνους μας ἡ ἐλευθερία· σὰν ἓνα παλάτι ἀφθαστο. Καὶ ἔδωσαν ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν γιὰ νὰ φθάσουν, γιὰ νὰ τὸ κατακτήσουν· δούλεψαν, πολέμησαν ὥς τὸ λαμπρὸ φωτοδόλημα τοῦ Εἰκοσιᾶ ὥσπου νὰ γίνη τὸ κάστρο δικό τους, δικό τους τὸ ἀμύθητο πλοῦτος τῆς ἐλευθερίας. Ἡ νίκη γιὰ μιὰ στιγμή τοὺς ἔωσε τὴ μέτῃ καὶ τὴν ὑπερέντασι τοῦ ἀγῶνος ἀκολούθησε κάποια νύχτη.

Ποιὲς δυνάμεις ἀντίθετες ἐδούλευσαν τότε; ποιά θέλησι χαλασμοῦ ἐφύσηξε ἐπάνω στὸν κουρασμένο ἑλληνισμό; Τὸ ξύπνημα ὑπῆρξε ἀπροσδόκητο καὶ καταθλιπτικό· οἱ χθεςνοὶ μας πρόγονοι, τοῦ ἐνὸς ὁ παπποῦς, ὁ προπάππος τοῦ ἄλλου, ἐβρέθησαν κλεισμένοι μέσα στὸ κάστρο, μέσα σὶὸ παλάτι τῆς ἐλευθερίας, μέσα στὸ ἐλεύθερο βασίλειο, σὰν νὰ ἦσαν μέσα σὲ φυλακὴ· τὰ παράθυρα χτισμένα, οἱ πόρτες κλεισμένες, κανένα φῶς πουθενά, καμμιὰ ἐπαρὴ μὲ ὅ,τι ἦταν γι' αὐτοὺς ἡ ζωὴ, ἡ πραγματικότης, ἡ παράδοσις. Τότε ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τῶν μικρῶν ἔργων, σύμβολό τους ἡ ἀνασκαφὴ· ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρῃ τῆς γῆς τους στὴν ἄλλη, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, σκάβουν σὰν τυφλοπόντικοι καὶ γυρεύουν τοὺς ἔτοιμους θησαυρούς. Ἡ Ἑλλάς ὀργώνεται γιὰ μιὰ μυθικὴ σπορὰ ποὺ δὲν θὰ ἐρθῇ ποτέ, μιὰ σπορὰ χωρὶς σπόρους, χωρὶς ἥλιο· τὰ ἔργα τοῦ σκοτούς συνεχίζονται· τὸ ἀλληλοφάρμακα, ἡ κοινομοιρία, κανένα φῶς, καμμιὰ δημιουργία. Ἐνα θαῦμα χρειάζεται γιὰ νὰ μπῇ φῶς ἐκεῖ μέσα, γιὰ νὰ φωτίσῃ, νὰ θερμάνῃ.

Καὶ νὰ ποὺ τὰ θαύματα γίνονται· ἓνας-ἓνας ἔρχονται οἱ μάγοι κ' ἀνοίγουν ὁ καθένας τους κ' ἓνα παράθυρο πρὸς τὸν ἀέρα πρὸς τὴ ζ'. Ὁ Ζαμπέλιος μέσα στὸ δημοτικὸ μας τραγούδι, τὸ περιφρονημένο ἀπὸ τοὺς λογίους, βρῖσκει ἓνα κομμάτι τῆς ἑλληνικῆς ἀληθείας, πλάθει ζωὴ ὁ Νικόλαος Πολίτης, δημιουργὸς τῶν λαογραφικῶν σπουδῶν στὴν Ἑλλάδα, μᾶς βοηθεῖ νὰ γνωρίσωμε τὸν ἑαυτό μας. Ὁ Ἀλέξιος Κολυβάς ἀναδεικνύει τὴν μεταβυζαντινὴ ζωγραφικὴ. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς μᾶς συνδέει καὶ μ' ἓνα κομμάτι τῆς παραδόσεως, τῆς ζωῆς μας, ἀπὸ τὸ ὅποιον μᾶς εἶχαν ἀνταίρετα χωρίζει ξένοι σύμβουλοι ἡγεμόνων ἀναθρεμμένων μακριὰ ἀπὸ τὴν ζωντανὴ ἑλληνικὴ παράδοσι. Ἀρχίζει ἡ μελέτη, ἡ ἀναδημιουργία· ἄλλοι θὰ συνεχίσουν· ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ μουσικὴ ἡ κάθε ἐκδήλωσις τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς βρῖσκει ἐρευνητὲς ἐνθουσιώδεις καὶ εὐσυνειδητοὺς. Τὸ φῶς ξαναμπῆκε στὸ παλάτι· ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔμπροσς μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μάγους αὐτοὺς, ὁ Κολυβάς εὔρε τὴν κόρη του νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο του πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι καὶ νὰ τὸ εὐρύνη, καὶ ἡ κόρη του, ἡ κυρία Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη, μὲ τίς γυναικεῖες

ἀρετὲς ἡγμένες στὸ ἀκρότατο ὄριο, τὴν ἀγάπῃ, τὴν πίστι, τὴν ἐπιμονή, ἐδημιούργησε, ἐξεβίασε, ἐπέβαλε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν λαϊκὴ τους τέχνη. Ἐπιστημονικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ βέβαια τὸ δικό της ἐνδιαφέρον, καθὼς δείχνει τὸ εἰς ἄκρον εὐσυνειδητο συγγραφικὸ τῆς ἔργο· ὅμως ἀνταπεκρίνετο τόσο πολὺ στὶς βαθύτερες ἀνάγκες τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ὥστε ἡ προσπάθειά της γλήγορα ἐξεπέρασε τὰ στενὰ ὅρια τῶν εἰδικότητων καὶ ἔγινε, ἀλλοιωμένη ἔστω, κτῆμα τῶν πολλῶν. Μερικὲς μὸδες χωλὲς στὴν ἐφαρμογὴ τους, ἀλλὰ στὴν προαίρεσί τους καλὲς—ἀς ἀνοφέρω τὴν σκυριανὴ διακόσμησι—ἐβγήκαν κατ' εὐθείαν μέσα ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς κυρίας Χατζημιχάλη.

Δὲν εἶναι πλέον ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῇ ἡ σημασία τῆς λαϊκῆς τέχνης ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τὴν ὁποία παίρνω ἐδῶ, τῆς συνδέσεως, δηλαδή, τοῦ παρόντος μὲ τὸ παρελθόν. Ἡ λαϊκὴ τέχνη στὴν ἀκριβὴ ἔκτασι ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ κυρία Χατζημιχάλη, εἶνε πρωτίστως τὸ σύνολο τῶν στοιχείων τὰ ὁποία ἀποτελοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ· εἶναι τὸ πλαίσιο, τὸ ἐλαστικὸ πλαίσιο ποὺ συμμορφώνεται ἐκάστοτε μὲ τίς ἀνάγκες τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως τίς συγκρατεῖ· ἡ λαϊκὴ ζωὴ μένει ἀνακάλυπτη ὅσον δὲν τὴν ἐξήγουν τὰ πλαίσιά της αὐτά. Ἀκόμη ἡ λαϊκὴ τέχνη ἐκφράζει τὴν μέση καλαισθησίαν τοῦ κάθε τόπου μὲ τὴν τέχνη αὐτὴν ὁδηγὸ, θὰ γνωρίσωμε τίς πραγματικὰ αἰσθητικὰς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ, θὰ ὑποταχθοῦμε πρῶτα σ' αὐτές, κ' ἔπειτα, κατὰ τὰ λόγια τοῦ Σολωμοῦ, θὰ προσπαθῶμε νὰ τίς κυριεύσωμε· μιὰ τέτοια τέχνη δὲν θὰ εἶναι πλέον μίμησις ἀλλὰ ζωὴ, δὲν θὰ γεννᾷ τὴν ἀνία, ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τῆς πληρότητος.

Ὅμως τέτοιες ἀλήθειες μένουν ἄγονες ὅταν δὲν βρεθῇ ὁ πραγματοποιοῦς ὁ ὁποῖος θὰ τίς μεταφέρει ὅπῃ τὸ ἐπίτεδον τῆς θεωρίας στὸ ἐπίτεδον τῶν ἐφαρμογῶν. Καὶ σὲ τοῦτο ἔγκειται γιὰ μένα ἡ διπλὴ ἀξία τοῦ ἔργου τῆς Κας Χατζημιχάλη, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐρευνά της, νὰ συγκρατήσῃ συνήθειες ποὺ ἔσβυναν, νὰ ἀναστήσῃ ἀνάγκες ποὺ εἶχαν μέσα μας κοιμηθῇ, νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ὁλόκληρη κίνησι ἐργαστηρίων, τεχνιτῶν, τῆς ὁποίας τίς συνέπειες δὲν εἴμεθα ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ σταθμίσωμε σήμερα. Ἡ μετάβασις μᾶς ἰδέας στὴν πράξι, ἀποτελεῖ μοιραίως μιὰ πτώσι ἀλλὰ ἡ πτώσις αὕτη εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαραίτητη μὲ τὴν πτώσι τῆς ψυχῆς μέσα στὸ σῶμα· παρέχει δηλαδή στὴν ἰδέα τὸ μόνο μέσον ποὺ ὑπάρχει γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ.

Ἡ ἐπιβράβευσις τοῦ ἔργου τῆς Κας Χατζημιχάλη, εὐχαρίστησε ὅλους ὅσοι παρακολουθοῦν τὸ ἔργο της, ἄξιο, χωρὶς ἐπίδειξι, χωρὶς ἰδιοτέλεια. Σ' ἓνα τόπον ὅπου τὰ κρατικὰ βραβεῖα καὶ οἱ τιμητικαὶ διακρίσεις τείνουν νὰ λάβουν μιὰ καθαρῶς συμβατικὴ ἀξία, ἡ βράβευσις αὕτη ἀποτελεῖ μιὰ πράξι ἡ ὁποία τιμᾷ τοὺς δίδοντας περισσότερον ἀπὸ τὸν λαμβάνοντα. Ἡ ἑλληνικὴ ἀναδημιουργία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χέρια πολλὰ γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμο πρὸς πραγματοποιήσεως· οἱ νέοι ποὺ στρέφονται πρὸς τίς κατευθύνσεις αὐτὲς ὅπου στὸ βάθος καμμιὰ ἡθικὴ ἀπολαυτὴ δὲν φαντάζει πρέπει τοῦλάχιστον νὰ μποροῦν νὰ ἐλπίζουν σὲ μιὰ κάποια κρατικὴ ἀναγνώρισι τῶν ὑπηρεσιῶν τους, τῆς ὁποίας καὶ πάλι ἡ σημασία εἶνε ἰδιωτικὴ. Ὅλοι δὲν ἔχουν μέσα τους τὴν θεία προφητικὴ μανία.

Κ. Θ. ΔΗΜΟΥ

Τὸ διήγημά μας

Ἀντιφέγγισμα

ἈΠΟ τότε ποὺ ἔχασε τὸν ἄνδρα της ἡ Λουκία, ὅλη της ἡ σκέψις συγκεντρώθηκε στὴν Ἀγνή· κ' ἡ ἀγάπη της... καὶ τὰ ὄνειρά της... Δεκαοκτὼ χρόνων τώρα καὶ τὴ χαϊδεύει σὰν μικρὸ παιδί. Τῆς κάνει ὅλα της τὰ χατίρια. Ἐχει ἡ Λουκία τὸ φόβο πὼς μπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὸ χαρκατῆρα... Μὴ τί νὰ κάνῃ; Συχνὰ ζητεῖ νὰ ἐμποδίσῃ καμμιὰ παράλογη ἐπιθυμία της στὸ τέλος ὅμως πάντα ὑποχωρεῖ ἀπὸ ἀδυναμία.

— Στὴν Κηφισιά θέλεις νὰ πᾶμε, Ἀγνή μου; Καὶ νὰ μείνωμε στὸ ξενοδοχεῖο; Μὴ εἶναι πολὺ ἀκριβὰ...

Ἡ Ἀγνή μὲ τὴν αἰσιοδοξίαν της —τὰ δεκαοκτὼ της χρόνια δὲν δέχονται οἰκονομικοὺς ὑπολογισμοὺς— βρῆκε εὐκολὰ συμβιβασμό:

— Τὸν χειμῶνα θὰ κάνωμε ἀπ' ἄλλου οἰκονομίες. Πᾶμε, μαννούλα μου. Δεκαπέντε μέρες μόνο. Πᾶμε.

— Μόνο δεκαπέντε μέρες. Ἀκούς; —εἶπε σοβαρὰ ἡ Λουκία.

Καὶ γίνηκε πάλι τὸ χατίρι τῆς Ἀγνῆς.

Καὶ πῆγαν στὴν Κηφισιά.

Οἱ δεκαπέντε μέρες ὅμως κατρακύλησαν γρήγορα καὶ αὐριο πρέπει νὰ φύγουν.

Τὸ ρολοῖ τοῦ τοίχου κτύπησε μεσάνυχτα. Κτύπησε δύο... τρεῖς... κ' ἡ Λουκία, ἄγρυπνη ἀκόμα στὸ κρεβάτι της, συλλογιέται... Νὰ φύγουν;

Τ' ἀλαφρὸ ἀεράκι τῆς νύκτας δροσίζει τὸ νεανικὸ της ἀκόμα πρόσωπο, καθὼς εἶναι ξαπλωμένη δίπλα σ' ὁλόνοικτο παράθυρο, καὶ τ' ἀπαλὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ φωτίζει τὴν ἄκρῃ τοῦ κρεβατιοῦ της.

Στὸ πλαῖνὸ κρεβάτι ἡ Ἀγνή κοιμάται ἡσυχά.

Ἄν ξυπνοῦσε μιὰ στιγμή, ἂν τῆς ζητοῦσε νὰ μείνουν ἀκόμα... Μὲ πόση προθυμία θὰ τῆς ἔκανε τώρα τὸ χατίρι της...

Πᾶει νὰ ξημερώσῃ κ' ἡ Λουκία ἀκόμα συλλογιέται...

— Τί εἶναι ἡ ζωὴ; Πῶς ξαναπαίρνουν νόημα τὰ παλιά; Ἐπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ὁ Πέτρος Λακίδης στὴ συντροφιά τους! Κι' ὅλα τὰ περασμένα γυρνοῦν τώρα ἄθελα στὴ θύμησίν της.

Πόσο μακριὰ ἦταν καὶ πῶς ἦρθαν ἀπόψε τόσο κοντὰ της... Θυμάται...

Ὡς καὶ τὰ παιδιάστικα της ξεγελάσματα ξαναθυμάται... Τοὺς περαστικούς της ἔρωτες, πότε μὲ τὸν πρῶτο μαθητὴ τοῦ σχολείου, πότε μὲ τὸν ὁμορφὸ δάσκαλο...

Ὑστερα, σὰν τέλειωσε τὸ σχολεῖο... Ἦτον δεκαεπτὰ χρόνων. Θυμάται τὴν ἀγάπῃ της... Τὴν ἀγάπῃ της μὲ τὸν Πέτρο Λακίδη, ποὺ ἦτον τότε φοιτητὴς. Τί καρδιοκτύπια. Τί χαρά. Καὶ τί πόνος μέσα σὲ дуὸ χρόνια.

Ἐνα ἓνα ὅλα ζωντανεύουν στὰ μάτια της... Τὸ βραδάκι, ποὺ πῆγε στὴν ἐκκλησίαν νὰ δώσῃ λειτουργίαν γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς ἀδελφούλας της, ποὺ χάσανε ἐκεῖνο τὸ χρόνο. Μόλις σκοτεῖνιζε. Ἐπιστρέφοντας ἀπάντησε στὸ δρόμο τὸν Πέτρο. Σὰ νά, ναι τώρα τὸ θυμάται...

— Νὰ μὴν ξαναἰδωθοῦμε— ἦτον ἡ πρώτη του λέξη. Ἡ φωνὴ του ἔτρεψε. Ἀποῦ ὁ πατέρας σου ἐπιμένει στὴν ἄρνησίν του! Δὲν εἶμαι ἐγὼ γιὰ σένα. Μοῦ τὸ εἶπε καθαρά. Ἐγὼ εἶμαι ἓνας φτωχὸς φοιτητὴς. Ἐσὺ εἶσαι πλούσια. Σοῦ ταιριάζει μιὰ ἄλλη τύχη. Ἐσένα σὲ περιμένει μιὰ εὐτυχία. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ σοῦ τὴ φέρω γρήγορα.

Τῆς ἔλεγε, πόσα τῆς ἔλεγε μὲ παράπονο.

Σὲ λίγο χωρίσανε. Πῶς πόνεσε... Τὸ θυμάται καλά.

Ὑστερα ἀπὸ ἐνάμιση χρόνο ὁ γάμος της. Γρήγορα, ποὺ τῆς φαίνεται τώρα! Ὁ γάμος της μὲ τὸν πλούσιον, μὲ τὸ δυνατό, μὲ τὸν ὥριμον ἄνδρα, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ ποὺ ὁ πατέρας της τὸν δέχτηκε πρόθυμα. Κ' ἐκεῖνη; Ἐκεῖνη ἔκανε τὸ θέλημά του.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Μὲ τὸν ἄνδρα της ζωῶσε ἡσυχά, ἁρμονικά. Τὸ παιδάκι, ποὺ γεννήθηκε ἓνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο τους, στερέωσε τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ.

Δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια ἔζησαν μαζί.

Ἴσως νὰ μὴν τὸν ἐρωτεύθηκε ποτέ. Ἴσως νὰ ξεγελάστηκε καὶ τὴ στοργὴ ποὺ τοῦ εἶχε νὰ τὴν πίστεψε γιὰ ἔρωτα... Τώρα τὸ συλλογίζεται. Ὅταν ὅμως πέθανε αἰσθάνθηκε πῶς ἔχανε μιὰ χαρὰ ἀπ' τὴ ζωὴ της.

Γι' αὐτὸ τὰ δύο χρόνια τώρα, ποὺ ἔχει πεθάνει ὁ ἄνδρας της, ἡ Λουκία ἀφωσιώθηκε στὴν

κόρη της. Ούτε στιγμή δὲ συλλογίσθηκε τὸν ἑαυτὸ της.

Καμάρωνε τὴν ὁμορφιά τῆς Ἀγνῆς. Τὰ σγουρά της ξανθὰ μαλλιά. Τὰ γαλανὰ ξάστερα μάτια της. Τὴν περήφανη κορμοστασιά της καμάρωνε. Καὶ ξεχνοῦσε ὁλότελα τὴ δική της ὁμορφιά. Καὶ τὰ νιάτα της τὰ ξεχνοῦσε... Τὰ νιάτα της, ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμα χαθῆ...

Ἀπόψε ὅμως; Τί ἀλλαγὴ στὴν ψυχὴ της!

Ὅλα τὰ θέλει ἀπόψε. Καὶ νιάτα! Καὶ ὁμορφιά! Καὶ ζωὴ! Αἰσθάνεται μέσα της μιὰ λαχτάρα... Τὸ παλιὸ ἐρωτικὸ της ὄνειρο, θαμμένο τόσα χρόνια, ἀξαφνα ξαναζῇ...

— Μαννούλα, ξύπνησες; φώναξε ἡ Ἀγνή καὶ πετάχθηκε μ' ἓνα πήδημα ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Ἡ Λουκία βυθισμένη ἀκόμη στὴ γλυκεῖα συλλογὴ της ξαπνιάσθηκε.

— Κοιμάσαι ἀκόμα, μαννούλα;

Ἐγείρε κοντά της καὶ τὴ φίλησε.

— Ἀ! Δὲν κοιμάσαι! Γιατί δὲ σηκώνεσαι, λοιπόν; Εἶναι ἡ τελευταία μέρα μας στὴν Κηφισιά σήμερα. Σήκω νὰ πάμε μαζὶ στὰ Πλατάνια. Αὔριο πιά φεύγουμε. Τί κρῖμα, ποὺ φεύγουμε.

Ἡ Λουκία χαμήλωσε τὰ μάτια της σὰ νὰ φοβόταν ν' ἀντικρίση τὴ λαμπερὴ ματιὰ τῆς Ἀγνῆς.

Σηκώθηκαν νὰ ντυθοῦν. Στὸ μεταξύ ἡ Ἀγνή φλυαροῦσε... Γιὰ τὸν ἓνα τῆς συντροφιάς ἔλεγε. Γιὰ τὸν ἄλλον. Γιὰ τὸν καθένα μὲ τὴ σειρά του.

Ἡ Λουκία ἄκουε μηχανικά.

— Δὲν μοῦ λές, μαννούλα, τριανταοκτὼ χρόνων εἶναι ὁ κύριος Λακίδης.

— Τὸν γνωρίζω ἀπὸ φοιτητὴ, παιδί μου — ἀπάντησε πρόθυμα τώρα ἡ Λουκία. Θὰ ἦτον τότε δεκαοκτὼ, δεκαεννιά. Καὶ εἴκοσι χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε... Τόσο θὰ εἶναι...

— Τί λές καλέ; Καὶ δὲν τὸ πίστεψα, ποὺ τό λεγε κάποτε. Φαίνεται τόσο νέος. Δὲν τὸν κάνει κανένas παραπάνω ἀπὸ τριάντα. Καὶ εἶναι πολὺ χαριτωμένος καὶ εὐγενικὸς πάρα πολὺ εὐγενικός, τόσο ξεχωριστὸς ἀπὸ ὅλους ποὺ μᾶς τριγυρίζουν ἐδῶ. Ξέρεις τί μοῦ ἔλεγε προχθὲς γιὰ σένα; Πῶς μικρὴ ἦσουν πολὺ ὁμορφη, σὰν καὶ μέναι, λέει. Μόνον, ποὺ ἐγὼ εἶμαι ξανθὴ κ' ἐσύ ἦσουν μᾶλλον καστανή.

Ἡ Λουκία χαμογέλασε.

— Ἦτον ἓνα πτωχὸ παιδί τότε. Σπούδαζε μὲ στέρηση καὶ ἐργάζονταν συγχρόνως. Λογάριαζε νὰ μπῇ στὴν Τράπεζα ἅμα θὰ παίρνε τὸ δῖπλωμά του. Ποῦ νὰ φαντάζονταν κανεὶς πῶς θὰ γίνῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὶο γνωστοὺς δικηγόρους τῆς Ἀθήνας, εἶπε ἡ Λουκία σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ της.

— Πῶς δὲν παντρεύθηκε ἀκόμα; εἶπε καὶ ἡ Ἀγνή καὶ κόπηκε ἡ ὁμιλία,

— Ἐτοιμὴ εἶμαι, μαννούλα — φώναξε ἡ Ἀγνή παίρνοντας τὴν κεντητὴ τσάντα της. Ἐσὺ ὅμως; Ἐχεις μέλλον ἀκόμα. Πολὺ κοκκέτα μοῦ γίνεις τώρα, τώρα — κυρία Λουκία. Πάω λοιπὸν ἐγὼ μιὰ βόλτα καὶ ξαναγυρίζω.

Καὶ ἡ Ἀγνή μ' ἓνα πήδημα βρέθηκε στὴν πόρτα.

Ὅταν ἡ Λουκία ἔμεινε μόνη ἀφέθηκε πάλι στὴ συλλογὴ της. Ὡστε ὁ Πέτρος μίλησε στὴν Ἀγνή γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Κ' ἐκείνη δὲν τοῦ εἶπε δεκαπέντε μέρες τώρα μιὰ λέξη γιὰ τὴν παλιά τους ζωὴ. Ἐκεῖνος δὲν εἶχε τολμήσῃ. Ἐκείνη πρέπει νὰ τοῦ μιλήσῃ πρώτη. Γιατί ὅλο ἀναβάλλει; Ἐκεῖνος γιὰ χατίρι της βέβαια ἔπιασε φίλιες μὲ τὴν Ἀγνή. Καὶ τὴν καμαρώνει. Σὰν παιδί τοῦ τὴν καμαρώνει! Μὰ μήπως δὲν μποροῦσε νὰ ἦτον καὶ παιδί του ἂν τὸ ἤθελε ἡ τύχη! Ἄν εἶχαν τότε παντρευθῇ!

Εἶναι ὅμως νέα ἀκόμα. Εἶναι ὁμορφη. Ὅλοι γύρω της τῆς τὸ λένε.

Καὶ ἡ Λουκία ὅλο καὶ συλλογιέται...

Σὲ λίγο ἡ Ἀγνή φάνηκε στὴν πόρτα.

— Ἦλθες, Ἀγνή; εἶμαι ἔτοιμη ἀπὸ ὦρα.

Ἡ Ἀγνή κάθισε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ.

— Κάτι θέλω νὰ σοῦ πῶ, μαννούλα.

— Πᾶμε καὶ μοῦ τὸ λές στὸ δρόμο — εἶπε ἡ Λουκία, ποὺ δὲν ἔδωσε καὶ πολὺ σημασία.

— Ὅχι, κάθισε λίγο.

— Εἶναι τόσο σοβαρό; ρώτησε μ' ἀπορία τώρα ἡ Λουκία.

Καὶ γύρισε καὶ κύτταξε ἐξεταστικὰ τὴν Ἀγνή. Ἡ Ἀγνή φαίνονταν σκεπτικὴ. Ἡ ἔκφρασή της ὅμως δὲν ἔδειχνε στενοχώρια.

— Πρέπει νὰ δώσω μιὰ ἀπάντηση καὶ θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς, μαννούλα, — εἶπε μὲ ἀσυνήθιστη σοβαρότητα.

— Ποῦ;

Λίγα λόγια περὶ ἡλικίας

— Σὲ κάποιον κύριο...
— Σὲ ποιὸν Ἀγνή;
— Στὸν κύριο Λακίδη.
— Ἀπάντηση στὸν κύριο Λακίδη; Τὸν εἶδες τώρα;

— Τὸν βρῆκα τώρα στὸν κῆπο καὶ κάναμε λίγες βόλτες. Περίμενε νὰ μὲ δῇ νὰ τοῦ πῶ ἂν θὰ φύγωμε σήμερα. Μιλήσαμε, εἴπαμε ἓνα σωρό. Πρὶο πολὺ δηλαδή ἐγὼ μιλοῦσα. Σχεδὸν δὲν τὸν ἄφηνα νὰ πῇ μιὰ λέξη. Ἀκούστε καὶ μένα, μοῦ εἶπε μιὰ στιγμή. Τόσο σοβαρὰ μοῦ τὸ εἶπε ποὺ σῶπασα ἀμέσως. — Σὰς ἀρέσει ἡ συντροφιά μου; μὲ ρωτᾷ ἀπότομα. — Μπᾶ, καθόλου τοῦ εἶπα καὶ ἔβαλα τὰ γέλια, μὰ τί γέλια. — Μὴ γελάτε. Σὰς μιλῶ σοβαρὰ, ξαναεἶπε. Κάτι θὰ σὰς ρωτήσω. ἀλλὰ δὲ θέλω ἀμέσως νὰ μοῦ ἀπαντήσετε. Θέλω πρῶτα νὰ τὸ σκεφθῆτε πολὺ. Εἶναι ἡ σοβαρώτερη σκέψη, ποὺ θὰ κάνετε στὴ ζωὴ σας. Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα κατὰματα. Τί ἀλλοιώτικα ποὺ μὲ κύτταζε! Τί νομίζεις, μαννούλα, ποὺ μὲ ρώτησε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ. Ἄν θέλω νὰ τὸν ἔχω γιὰ πάντα σύντροφο τῆς ζωῆς μου... ἂν θέλω νὰ γίνω γυναῖκά του... Νά, ὅλα σ' τὰ εἶπα.

— Ἀγνή μου, διέκοψε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἡ Λουκία. Καὶ στῆριξε τὸ κεφάλι της στὰ σίδερα τοῦ κρεβατιοῦ. Κάτι αἰσθάνθηκε νὰ τρέμει μέσα της...

— Μαννούλα μου! Τί ἔπαθες, μαννούλα μου, φώναξε τρομαγμένη ἡ Ἀγνή. Κ' ἔτρεξε κοντά της. Κράτησε στὰ δύο της χέρια τὸ κεφάλι της καὶ τὴν κύτταξε κατὰματα.

Τὰ μάτια τῆς Λουκίας πνίγονταν στὰ δάκρυα.

— Κλαῖς, μαννούλα; ρώτησε μ' ἀπορία καὶ ἀνησυχία ἡ Ἀγνή.

— Ἀπ' τὴ χαρὰ παιδί μου...

ΦΩΦΩ Π. ΛΟΓΟΘΕΤΗ

Ἐξεδότης

ΟΔΗΓΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

ὑπὸ τοῦ

Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων

Χρήσιμος διὰ κάθε ὁργάνωσιν, κάθε ἐπιχειρηματίαν, κάθε ιδιώτην.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας

ἀντὶ δραχμῶν 10

Ὁ Μπαλζάκ, γράφοντας τὸ μυθιστορημὰ του «ἡ Γυναίκα τῶν τριάντα χρόνων», εἶχε κατακτῆσει μιὰν ὁλόκληρη πρόσθετη δεκαετηρίδα στὴν τότε γεννεὰ τῶν γυναικῶν. Γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη θεωροῦνταν ἓνα κορίτσι 25 χρόνων ὡς γεροντοκόρη, καὶ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε πατήσῃ τὰ τριάντα τὴ λέγανε περασμένης ἡλικίας. Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν γυναικῶν συνετέλεσε τότε κατὰ πολὺ στὴ δόξα τοῦ Γάλλου συγγραφέως.

Κατ' αὐτὰς ὅμως γίνεται πολὺς λόγος γιὰ ἓνα νέο γερμανικὸ βιβλίον, ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ζωὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ σαράντα χρόνια. Κι' αὐτὸς ἀπέκτησε γοήγορα δόξα καὶ εὐγνωμοσύνην ὄχι μόνον ἀπὸ τίς γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Διότι, ὅταν μερικὲς γυναῖκες ἔχουν στὰ σαράντα τοὺς χρόνους τίς πρῶτες λευκὰς τρίχες, πολλοὶ σαραντάρηδες ἄνδρες δὲν ἔχουν πιά διόλου μαλλιά, στὸ ζήτημα δὲ αὐτὸ εἶνε λίαν εὐθικτοί, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ τὸ μαρτυρήσῃ ὁ καθρέφτης των.

Ἡ νίκη τοῦ Μπαλζάκ ἦταν γενικὴ γιατί κατέρριψε μιὰν ἀβάσιμη πρόληψιν. Ἐὰν ὁ ἄνδρας ἀρχίζοντας τὴ ζωὴ του στὰ σαράντα τοὺς χρόνους θὰ νικήσῃ κι' αὐτὸς ἄλλο τόσο, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρομε, κ' ἔπρεπε νὰ περιμένωμε τ' ἀποτελέσματα. Ἴσως θάταν ὅμως μόνον ἡ ἀπήχησις ἐκείνων ποὺ σαραντάρηδες θὰ ἤθελαν ν' ἀρχίσουν ἐκεῖνα ποὺ παρημέλησαν νὰ κάμουν στὰ εἴκοσι.

Κάποτε ὅμως πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ πάσῃ ἀπόφασι νὰ γηράσῃ. Ἄν θὰ θελήσῃ νὰ γηράσῃ στὰ τριάντα ἢ στὰ πενήντα χρόνια δὲν ἀλλάζει τὸ ζήτημα ποὺ ἐνέχει καὶ νίκες καὶ ἡττες. Ἡ νίκη μόνον τοῦ ἐφορτάζοντος τὸ ἰωβιλαῖον του εἶνε ὀλιγώτερον φαιδρὰ, ἀπὸ τὴν νίκη ἐνὸς νέου ποὺ τὸν ἀγαποῦν οἱ θεοί!

Πρωτοῦ ὅμως ἀναφανῇ κανένας ἄλλος συγγραφεὺς ποὺ θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ζωὴ ἀρχίζει στὰ πενήντα χρόνια, ἂς προσπαθῇσῃ νὰ βροῦμε μιὰ κάπως στερεὰ βάσι, κι' ἂς καταφύγωμε στὴν αὐθεντία τοῦ Γέρο - Ὁμήρου.

Ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς γύρισε στὴν Ἰθάκη, βρῆκε στὸ σπῖτι του καμμιὰ δωδεκαεὶα μνη-

στῆρες πού πολεμοῦσαν νὰ κερδίσουν τὴν εὐνοίαν τῆς Πηνελόπης. Πόσο χρονῶν νᾶταν τότε ἡ Πηνελόπη;

Δεδομένου ὅτι εἶχε μεγάλο γυιό, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε λείψει εἴκοσι χρόνια, δέκα στὴν Τροία καὶ ἄλλα δέκα θαλασσοδεγνόμενος γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ νησί του, ἡ Πηνελόπη θᾶταν τότε γυναῖκα τουλάχιστον σαράντα χρόνων. Κ' ἐν τούτοις, νὰ πού βρέθηκαν τόσοι μνηστήρες ἔτοιμοι ν' ἀρχίσουν τὴ ζωὴ μαζί της. Θὰ πῆτε ὅτι ἡ Πηνελόπη ἦταν μιὰ πλούσια ἀρχόντισσα καὶ οἱ μνηστήρες ἴσως δὲν θὰ εἶχαν λάβει μέρος στὸν Τρωϊκὸ πόλεμο, οὔτε εἶχαν γυρίσει μὲ λάφυρα. Θὰ ἤθελα ὅμως στὴν ἔνστασι αὐτὴ ν' ἀντιτάξω μιὰν ἄλλη ἐρώτησι; πόσο χρονῶν νᾶταν ἀρὰ γε ἡ ὥραία Ἑλένη, ὅταν τὴν ἀπήγαγεν ὁ Πάρις, γιατί κανεὶς δὲν θὰ διαμρισητήσῃ ὅτι μιὰ τέτοια ἐπιχείρησις μόνον ἀπὸ ἔρωτα θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ.

Κάποιος βαθὺς γνώστης τοῦ Ὀμήρου τὸ λογάρισε. Ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης, ἦταν ἡ Κλυταίμνηστρα, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀγαμέμνωνος, πού ἦταν, καθὰ λέγει ὁ ποιητής, λίγα χρόνια μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ἑλένη. Ὅταν ἐξεργάσῃ ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος, ἡ Ἰφιγένεια, κόρη τῆς Κλυταίμνης, θᾶταν εἴκοσι χρόνων, ἐπομένως ἡ μητέρα της θὰ ἦταν σαράντα καὶ ἡ Ἑλένη, ὅταν τὴν ἀρπάξεν ὁ Πάρις ἦταν ἴσως τριάντα καὶ ὅταν γύρισε στὴν Ἑλλάδα σαράντα ὀχτὼ χρόνων.

Δὲν ξέρομεν ἂν ὑπῆρχαν τότε καὶ ἄλλες τόσο ὥραιες γυναῖκες ὅπως ἡ Ἑλένη, ἀλλὰ καὶ μοναδικὴ νὰ ἦταν στὴν ἐμορφίαν, εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἤρωες ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀλληλοσκοτωθοῦν γιὰ μιὰ γυναῖκα σαράντα χρόνων.

Ἴσως νὰ εἶχαν κἀνὴ τὸ ἴδιο ἂν ἡ Ἑλένη ἦταν μόνον εἴκοσι ἐτῶν. Ἀλλὰ ὁ Ὀμηρὸς δὲν ἀναφέρει τίποτε τὸ τυχαῖον, καμμιά ἀνακρίβεια. Τὸ ζήτημα λοιπὸν δὲν εἶναι νὰ φαίνονται οἱ γυναῖκες εἴκοσι ὅταν εἶναι σαράντα, ἀλλὰ ὅταν εἶναι σαράντα, νὰ βρεθῇ κάποιος πού νὰ κάμῃ γι' αὐτὲς μιὰ τόσο μεγάλη τρέλλα.

Ὅπως κι' ἂν εἶναι, οἱ ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζονται γιὰ τίς πρώτες λευκὲς τους τρίχες. Ἀς διαβάξουν ἀπ' ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς λίγο περισσότερο Ὀμηρὸν, γιατί

δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ὀμηρὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἱπποτικούς ποιητὰς, καὶ δὲν πρέπει οἱ γυναῖκες ν' ἀφίσουν τὰ πράματα νὰ καταντήσουν ὥστε οἱ συγγραφεῖς νὰ νομίζουν ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι ἱπποτικοί.

Γιατὶ ὅταν θὰ πατήσουν τὰ πενήντα, ποῖος ἄλλος θὰ τίς παρηγορήσῃ ἀπὸ τοὺς ποιητὰς; ΛΟΥΚΙΑ

Στὸ γάτο μου

Σ' ἀντάμωσα στὸ ἐξοχικὸ σοκάκι
μιὰ μέρα θλιβερὴ καὶ παγωμένη
ἦσαν τοῦ δρόμου ἀδέσποτο γατάκι
— δυὸ κόκκαλα σὲ τρίχα μαδημένη.

Κ' ἐγώ, πού σεργιανοῦσα ἐκεῖ μονάχη
μὲ τὴν καρδιὰ βαριά, γεμάτη πόνο,
ἔσκυψα καὶ σοῦ χαϊδεύα τὴ ράχη
κ' εὐτὺς ἐσὺ ξοπίσω μου ἦρθες, μόνο.

Σὲ κράτησα, φτωχοῦλι νὰ σὲ θρέψω
καὶ νὰ σὲ γειάνω μοῦ ἦταν ὁ σκοπός μου,
μὰ δὲν μπορούσα ὥστόσο νὰ πιστέψω
ὁ μέγας πὼς θὰ γίνῃς σύντροφός μου.

Σὲ λίγο τοῦ σπιτιοῦ ἦσαν τὸ στολίδι,
τὴ γούνα ἐξαίσια, πάλλευκη ἐφοροῦσες!
Στὸ καλοκαιρινό μου τὸ ταξίδι
πάντοτε ἐσὺ πιστὰ μ' ἀκολουθοῦσες.

Μοῦ ζέσταινες τὴν κρύα τὴν κάμαρά μου,
κι' ὡς μ' ἔβλεπες νὰ γέρονω στὸ γραφεῖο,
ἀκνητοῦσες πάνω ἀπ' τὰ χαρτιά μου,
ἔτσι καθὼς νὰ σφράγιζες μνημεῖο.

Σὲ σκότωσε ἓνας ἄνθρωπος, ὠϊμένα!
καὶ κεῖ τὰ χέρια πού σὲ σηματοθεῖαν
μὲ τὸ ντουφέκι, ὁ Θεὸς τᾶχει πλασμένα,
ὅμοια μ' αὐτὰ τὰ δυὸ πού σὲ θωπεύαν!

Ἡ τύψη ἔχει φωλιάσει στὴν ψυχὴ μου,
γιατὶ ὁ φονιάς σου — ἀδέρφι μου καὶ ἐκεῖνος.
Μὰ ἐσὺ, ἀγαθὸ κ' εὐγενικὸ γατί μου,
συχώρεσε τ' ἀνθρώπινο τὸ κτήνος.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Καλλιτεχνικὴ Κίνησις.

Νέα παιδιὰ γεμάτα ἐλπίδες, ὁ «Σύλλογος Σπουδαστῶν Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν», ἐκθέτει τὰ ἔργα του στὸν Παρνασσόν. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἐκθέτουν σπουδασταὶ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ὡς μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἴδιοι καὶ θέλουν μὲ τὴν ἐκθεσὶν αὐτὴν νὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν λαὸν πού ἀγαπᾷ τὴν τέχνην τοῦ τόπου του. Δὲν ξεύρω κατὰ πόσον μία ἐκθεσὶς στὸν Παρνασσὸν θὰ συγκινήσῃ τὸ λαὸ καὶ θὰ ξεκινήσῃ νὰ ἔλθῃ νὰ γνωρίσῃ τοὺς νεαροὺς καλλιτέχνες, πάντως ὅμως ἡ ἐκθεσὶς αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθοῦν ταλέντα πολὺ ἄξια λόγου καὶ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς πὼς μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἂν καὶ μαθηταὶ ἀκόμη, φαίνονται στὰ ἔργα τους ἀρτινὶ ζωγράφοι καὶ γλύπται.

Ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμαν τὰ ἔργα τῆς ζωγράφου Χριστ. Παπαβασιλείου καὶ πρὸ πάντων ἓνα γεροντικὸ κεφάλι μὲ χρῶμα καὶ μιὰ nature morte. Ἐχει τέτοια προσόντα ἡ νέα αὐτὴ ὥστε δὲν εἶναι δύσκολο νὰ προφητεύσῃ κανεὶς ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐργάζεται, θὰ γίνῃ μιὰ μέρα μιὰ ἀληθινὴ ζωγράφος. Ἐπίσης τοῦ κ. Ποταμιάνου μιὰ αὐτοπροσωπογραφία καὶ μιὰ σύνθεσις γυναῖκα μὲ ψάρια ἔχουν μεγάλα προσόντα ὡς χρῶμα, ὡς σχέδιο καὶ ὡς σύνθεσις καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ σπουδαστοῦ, δὲν βλέπουμε παρὰ μόνον τὰ προσόντα χωρὶς νὰ θέλωμε νὰ σταματήσωμε σὲ μερικὰς ἀτέλειες ἢ ἀπροσεξίες, ὅπως τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ στὸ ἔργο του «γυναῖκα μὲ ψάρια» πού ὑστερεῖ πολὺ ὡς προοπτικὴ καὶ φαίνεται νὰ εἶναι ξένο πρὸς τὸ ὅλον ἔργον. Ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ πού μᾶς «σταματοῦν ἐμπρὸς στὰ ἔργα τους διὰ νὰ θαυμάσωμε ἢ νὰ ἐπικρίνωμε ἀλλὰ θὰ ἦταν παράλειψις μεγάλῃ ἂν δὲν ἀναφέρωμε τὸν μαθητὴ Κώστα Βαλσάμη ὁ ὁποῖος μὲ τὰ ἔργα του σύνθεσις καὶ ἓνα κεφάλι ἐφήβου ἐμπνέει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πεποίθησιν διὰ τὴν τεχνικὴν του τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζεται ἀναλόγως τοῦ μοντέλου ἢ τῆς ἐμπνεύσεώς του καὶ πότε γίνεται Ροντέν μὲ τὴν ὀμαλῆα του ἐκφραστικότητά καὶ πότε κλασσικὸς καὶ πνευματικὸς ὡς τὸν διδάσκαλό του κ. Κ. Δημητριάδη διευθυντὴν Σχολῆς καλῶν Τεχνῶν πού εἶναι σήμερὰ μιὰ δόξα τῆς Ἑλλάδος.

Μιὰ ἄλλη ἐκθεσὶς μαθητῶν τῆς Σχολῆς τοῦ κυρίου Βυζαντίου καὶ τῆς κυρίας Στύλου - Διαμαντοπούλου εἶναι ἐπίσης πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Μὲ τὸ πρῶτο ἀντίκρισμα βλέπετε στὴ Σχολὴ αὐτὴ καταφανὴ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Βὰν Γκόγκ καὶ τοῦ Σεζάν· ἀλλὰ τί θαυμάσια κεφάλια, τί ἐκφράσεις τί πλαῖσια! εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ κανεὶς ὅτι τὰ ἔργα Κωστοπούλου καὶ πρὸ πάντων «ἡ γοργὴ» καὶ μερικὰ κεφάλια, ἐπίσης τὰ ἔργα τῶν μαθητῶν Καστάνη, Χισαργιάν, Μάντακα καὶ Ραγκαβὴ εἶναι μαθητικὰ ἔργα.

Τὰ ἔργα τῆς κυρίας Σκαρλάτου Χαϊκάλῃ στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ μεγάρου Ἐφειοῦ δὲν εὐτυχίσαμε

νὰ ἰδοῦμε μολονότι ἐφθάσαμε εἰς τὴν θύρα διότι τὴν εὐρήκαμε κλειστή. Φαίνεται πὼς τὰ ἔργα τῆς κυρίας Χαϊκάλῃ γνωστῆς καὶ ἀπὸ ἄλλα ἔργα τῆς παρουσιάξουν τὸ ἐνδιαφέρον ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν ἐξωγραφήθησαν ἐν ὑπνώσει ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κ. Τανάγρα. Ἄν ὅπως λέγει σοβαρὸς ἐπιστήμων καταγινόμενος μὲ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, ἡ Τέχνη εἶναι τὸ σημεῖον συναντήσεως τοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ τοῦ συνειδητοῦ, φαντάζομαι ὅτι ἴσως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ ὑποσυνειδητὸν θὰ παῖξῃ τὸν μεγαλειότερον ρόλον.

Φαίνεται πὼς ἡ ζέστη δὲν τρομάζει τοὺς ζωγράφους ἄλλως τε δὲν ἐξηγεῖται πὼς ἀνοιξαν τόσες ἐκθέσεις μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Ἰουνίου. Ὁ κ. Κοκότης ἔχει ἐκθέσει μερικά ἔργα του στὸ καλλιτεχνικὸ σπιτάκι τοῦ ἀποθανόντος καλλιτέχνου Βέλμου. Γνωστὸς ὡς προσωπογράφος πού μὲ λίγες γραμμὰς χαρακτηρίζῃ τὸ καὶ τι βαθύτερα πού ὑπάρχει στὸν κᾶθε ἄνθρωπο καὶ στὸν πρῶτον ταπεινόν, μᾶς παρουσιάζει τόσας ζωντανὰς προσωπικότητας ὡς τὸν βασιλέα Γεώργιον ἢ γνωστοὺς τύπους τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀγνώστους πού μᾶς φαίνεται πού καὶ του γνωρίσαμε, τόσον εἶναι ζωηρὰ χαρακτηρισμένοι. Κρίμα ὅτι ὁ κ. Κοκότης ὑστερεῖ τόσον εἰς χρῶμα, ὑστερεῖ τόσον πολὺ ὥστε χωρὶς ἐπιφύλαξιν θὰ τὸν συμβουλεύαμε νὰ ἀρκεσθῇ στὸ κίαρο - σκοῦρο ὅπου πραγματικῶς θριαμβεύει.

ΑΘ. ΡΕΔΙ ΔΟΥ

Alec Scouffi

Κέφι

Ἀγάπη! Ἀς ξεχάσωμε τοὺς μῆνες καὶ τὰ χρόνια,
εἶναι ἀνίσως ἀγιάτρευτος μιὰν ἀμωμήν — ὠϊμένα!
πού χωρὶς πόθους ἡ ψυχὴ τὴν ἀρμενίζει αἰώνια,
σὰν καρβάκι αἰχμάλωτο μὲ τὰ πανιά δεμένα

Ἀσε τὸ κύμα ν' ἀντηχεῖ τὸ ρόγχο τῶν πνιγμένων
Καὶ τὴ σαβοῦρα πέταξε τῶν μαύρων στοχασμῶν σου,
Τυλίξου μέσα στὶς πνοὲς ζεφύρων μυρωμένων,
Τώρα πού οἱ γλάροι προσπερνοῦν σὰν ἀεροπόροι
[ἐμπρός σου.

Τὸ κύμα ἀργὰ ἢ γοργόρα θὰ σπάσῃ στ' ἀκρογιάλι
Δὲν εἶναι ἄλλη ἀπ' τ' ὄνειρο ἀπόλαυσι καμμιᾶ...
Κι' οὔτε ἡδονὴ πρὸ ἐμορφῆς, πρὸ φρίνας, πρὸ μεγάλης,
ἀπὸ τὴν ἐκμηδένισιν.. τὴν ὑπνολησμονίαν.

Ξαπλώσου ἐδῶ στὴν ἀμμουδιὰ καὶ κοιτάξῃ τὰ βράδια,
πού πορφύρενια κύπελλα ἐγέμισεν ἡ δύση...

Σὲ λίγο ἡ Νύχτα θὰ τραβᾷ τὰ πλάνα τῆς κοπάδιας,
Στοῦ ἡλίου τίς κόκκινες πληγὰς μ' αἶμα νὰ τὰ ποτίσῃ.

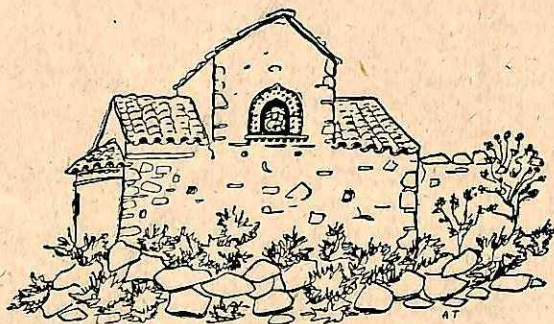
(Μετάφραση ΣΥΛΒΙΟΥ)

(Ἀπὸ μιὰ συλλογὴ τραγουδιῶν γραμμένη στὴ Γαλλικὴ, τοῦ δολοφονημένου ποιητῆ καὶ βαρβύτου Ἀλέκου Σκουφῆ) (Ἐκδοσις Παριζιάνικη)

Εντυπώσεις από μιὰ έκδρομή στο Μεσαιωνικό Γεράκι

Σε απόστασι τριῶν ὥρων με αὐτοκίνητο ἀπὸ τῆ Σπάρτης πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τῆς κοιλάδος τοῦ Εὐρώτα καὶ κοντὰ στὶς νοτιοδυτικὲς πλευρὲς τῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Πάρνωνος, βρίσκεται τὸ παμπάλαιο καὶ πολυϊστορήτο Γεράκι τῆς Λακεδαιμόνος. Ἡ Ἑταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν με τοὺς ἐξήντα ἐκδρομῆς τῆς ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μυστρά, ξεκίνησε τὴν ἄλλη μέρα ἐν «πομπῇ» γιὰ τὴν ἀπόμερη ἐκείνη γωνιά τῆς Λακωνικῆς γῆς, σὰν σὲ παλαιὸ βυζαντινὸ προσκύνημα. Τελευταία ἡμέρα τοῦ Μαγιοῦ, μαζί καὶ μεγάλη τῆς Πεντηκοστῆς γιορτή, ἦταν ἡμέρα ἱστορικοῦ γεγονότος γιὰ τὸ σχεδὸν ἄγνωστο στοὺς πολλοὺς Γεράκι, ἢ ἐπίσκεψιν τῶσαν σοφῶν καθηγητῶν καὶ ἄλλων διαλεχτῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας πού ἤρθαν νὰ παρευρεθῶν σὲ τὴν τελεσί τοῦ μνημοσύνου ὑπὲρ τοῦ τελευταίου Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τῶν «σὺν αὐτῷ πεσόντων».

Ἀπὸ πολλὰς ἡμέρες πρὶν τὸ ἥσυχον καὶ μακρινὸ χωριὸ ἦταν ἀνάστατο γιὰ τὶς προετοιμασίαις τῆς ὑποδοχῆς. Σπίτια ἀσπρίστικαν, δρόμοι διορθώθηκαν, νοικοκυριά ξεσηκώθηκαν γιὰ τὶς μεγάλες πιάστρες, ὅπως γίνονται τὶς πασχαλινὲς ἡμέρες. Καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς ὅλα τὰ σπίτια φόρεσαν τὰ γιορτιὰ τους. Ὅταν ἀπὸ λίγη ἀπόστασι ἀντικρύσαμε τὸ χωριὸ λου

Τὸ Ἐκκλησιόκι τῶν Ταξιαρχῶν στὸ Κάστρο.
(Σκίτσο τῆς κ. Ἀθηνᾶς Ταρσούλη)

σμένον στὸν πρωῒν ἀνοιξιάντικο ἥλιο, τὰ μάτια μας ἐχάρηκαν τὴν πιδ φανταχτερὴ εἰκόνα. Στὰ μπαλκόνια, στὰ παράθυρα, στὶς ταράτσες, ἀνάμεσ' ἀπὸ μεγάλες γλάστρες με φουντωτὰ γεράνια καὶ ζωηρὰ γαρύφαλλα, οἱ φιλόξενοι Γερακιῆτες εἶχαν ἀπλώσει, σὰν πολύχρωμες σημαῖες, κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου, τὰ λουλουδοπλούμισα χαλιά τους, τὶς ριγᾶτες ἀνδρομίδες τους, τὰ πολυσύνθετα σὲ χρωματιστὲς διαβαθμίσεις χράμια καὶ κιλίμια τους, ὅλα ὑφασμένα στοὺς τοπικοὺς ἐργαλοὺς ἀπὸ τὶς προκομμένες Γερακιτίσες γιὰ νὰ μᾶς εὐχηθῶν τὸ «καλῶς ὠρίσατε», γιὰ νὰ μᾶς ἐκδηλώσουν τὴ χαρὰ τους. Κάτω κοντὰ σὲ τὴν ρωμανικὴ βρύση τοῦ χωριοῦ με τὸν αἰωνόβιον πλάτυνον,

μᾶς ὑπεδέχτηκαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου με τὸν ἀξίον πρόεδρο τῆς Κοινότητος κ. Βαλάση ἐπὶ κεφαλῇ.

Στὴ Μητρόπολιν διπλὴ σειρὰ ἀπὸ παλληκάρια τοῦ Γερακιοῦ με φουστειάλλες καὶ κοπέλλες με πολυτελέστατες φορεσιὲς Ἀμαλίας μᾶς ἀνοίξαν τὸν δρόμον νὰ μποῦμε σὲ τὴν παλιὰ ἐκκλησίαν, ὅπου ἐψάλει με μεγάλη κατάνυξι ἡ λειτουργία καὶ τὸ μνημόσυνο γιὰ τὸν τελευταῖον Παλαιολόγον. Ἐνας συγκινητικώτατος καὶ γεμάτος πόνο, εὐλάβεια καὶ θρησκευτικὴ ἐκστασι γιὰ τὴν ἄλωση τῆς Πόλεως καὶ τὸ θάνατον τοῦ ἐθνομάρτυρος Κωνσταντίνου λόγος τοῦ ἐξαιρετικοῦ σ' εὐγενικά κ' ἀνώτερα αἰσθήματα τέκνου τοῦ Γερακιοῦ κ. Παν. Πουλίτσα, συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, στὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ ὁργάνωσις τῆς ἐκδρομῆς στὸ Γεράκι, ἐκλείσει τὴν ὥραία αὐτὴ τελετὴ πού ἐστάθηκε γιὰ ὅλους ἕνα βαθύτατον ἐθνικὸ ἀναβάπτισμα τῆς ψυχῆς καὶ μιὰ εὐλαβικὴ ἀνάτασι τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ψυχὴ τοῦ Μεγαλομάρτυρος τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Ἀκολούθησε με ἐμπνευσμένη προσφώνησι τοῦ κ. Φ. Κουκουλέ, ἡ κατάθεσις στεφάνου στὸ Ἡρώον τῶν πεσόντων ἕνα μεγαλόπρεπον μνημεῖον καὶ θαυμαστὴς τέχνης ἔργον τοῦ γλύπτου Μπονάνου.

Ἡ φιλοξενία τῶν Γερακιτῶν εἶνε παραδειγματικὴ. Τὴ γνωρίσαμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού μᾶς ἐδέχτηκαν με τὴ λάμψιν τῆς χαρᾶς στὸ πρόσωπό τους, στὸ πλούσιον γεῦμα. ὅπου μᾶς ἐσκέδασαν ἀπὸ τὶς περιπολήσεις, σὲ τὴν ἀπέρριπτη πλατεία τοῦ χωριοῦ, ὅπου τὰ κυπαρισσόκορμα παλληκάρια κ' οἱ λιγερὲς κοπέλλες χόρευαν μ' ἐθνικὲς στολὲς γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν, σὲ τὴν προθυμίαν τους νὰ μᾶς γυρίσουν στὶς βυζαντινὲς παλιὰς τοὺς ἐκκλησίας, σὲ ἀρχοντικὰ νοικοκυριά τους. ὅπου τὴ νύχτα κοιμηθήκαμε στὰ μυρωδάτα κ' ὀλοκάθαρα σεντόνια, στὸ πιὸ ἀγνὸν χαμόγελο τῆς καλωσύνης, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἐξεπροβάδισαν τοὺς ἐκδρομῆς κάτω σὲ τὴν βρύση τοῦ χωριοῦ, τῆς καλωσύνης πού συγκινεῖ καὶ ὁμορφαίνει τὰ λόγια καὶ τὶς πράξεις τῶν ἀπλῶν εἰλικρινῶν κ' ἀνεπιτήδευτων ἀνθρώπων.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Γερακιοῦ ἀποτελεῖται ὁ περισσότερος ἀπὸ γεωργούς, ἀλλὰ κ' ἀπὸ ἀστὺς καλονοικοκυραίους πού ἐμπορεύονται διάφορα προϊόντα, καθὼς κ' ἀπὸ μιὰ τάξιν μορφωμένων ἀνθρώπων μ' ἐπιστημονικὴ κατάρτισιν. Ἡ «Ἐνωσις τῶν ἀπανταχοῦ Γερακιτῶν» ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς προοδευτικώτερους Γερακιῆτες πού μ' ἔξοδα δικὰ τους καὶ με προσωπικὴ τους ἐργασία προσπαθοῦν νὰ διορθώσουν τὶς ἐλλείψεις τοῦ τόπου, ἀφοῦ τὸ ἐπίσημον Κράτος ἔχει ἀφήσει σὲ τὴν τύχη του ἕνα τόσο ἐνδιαφέρον, ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως, μέρος, πού θὰ μπορούσε ἀξιόλογα νὰ γίνῃ κέντρον τουριστικόν. Κι' αὐτὲς οἱ θαυμασιὲς τῶν μικρῶν ἐκκλησιῶν, ἀληθινὰ κομψοτεχνήματα τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, κάθε

σχεδίου καὶ τύπου, γεμάτες καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς τῆς τελειότερης βυζαντινῆς ἀγιογραφίας, οἱ περισσότερες μέρα με τὴν ἡμέραν ξεφτίζονται κάτω ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητον χυλῶν τοῦ χρόνου, ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπιναν ἀδιαφορίαν. Οἱ καλοὶ Γερακιῆτες κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ περισώσουν τὰ κειμήλιά τους, πού τὰ περισσότερα, χάρις στὸ ἀμεσο ἐνδιαφέρον καὶ σὲ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψιν τοῦ ἀρχοντικοῦ δημάρχου Γερονθῶν, τοῦ μακαρίτη Γεωργίου Παπανικολάου, ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴ. Ἄν ἐν' ἄλλῳ Κράτῳ εἶχε σὲ τὴν κατοχὴ του τοὺς μεσαιωνικοὺς θησαυροὺς τοῦ Γερακιοῦ θὰ ἔξερε νὰ τοὺς σεβαστῇ καὶ νὰ τοὺς ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν ἀμεση προστασία του. Ἀλλὰ ἐμεῖς ἐδῶ σὲ τὴν Ἑλλάδα ἔχομε πάθει τέτοια ἐγκληματικὴ ἀναισθησία, ὥστε ἔπαψε πιά νὰ μᾶς συγκινῇ καὶ νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ τὸ κάθε ὥραϊον καὶ ἀληθινόν, ἢ κάθε ἀνώτερη δημιουργία, πού ἐλάμπρυνε ὀλοκληροὺς αἰῶνες τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας μας κ' ἔδωσε στὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ μέτρου τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

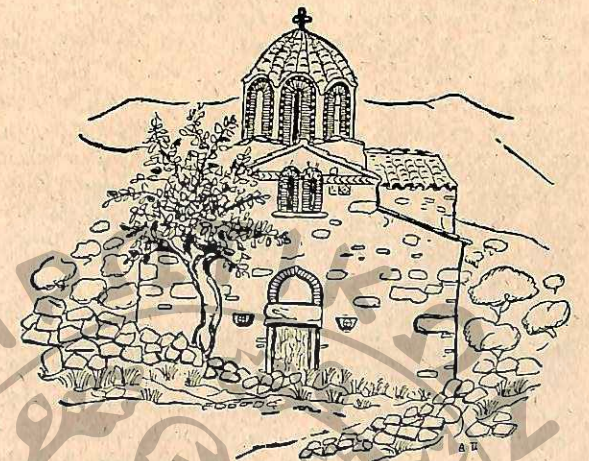
Ἔτσι καθὼς τὶς βλέπομε τὶς παραπονεμένες ἐκκλησιούλες σὲ τὴν ἐγκατάλειψιν τους, ἄλλες χωρὶς στέγη, ἄλλες με γκρεμισμένα τ' ἅγια βήματα, κ' ἄλλες πού μεσ' ἀπὸ μιὰ χαλασμένη καμάρα τοῦ κομφόγραμμον νάρθηκά τους μᾶς ἀφήνουν νὰ δοῦμε τὶς ὅσο περιφρημεσὲς χρωματικὴ ἀρμονία καὶ πλοῦτον ζωγραφικὸν πολυπρόσωπος συνθέσεις, τόσο καὶ σπαρακτικὰ κατεστραμμένες, νοιώθουμε ἕναν πόνο μαζί καὶ μιὰ τύψη καὶ ντροπὴ ἀντιζώντας ἐκεῖνες τὶς θλιμμένες Παναγίες, τοὺς γαλήνους Χριστοὺς, τοὺς εὐγενικοὺς ἀγγέλους, τοὺς αὐστηροὺς προφήτες νὰ μᾶς κυττάζουν με παράπονον μεσ' ἀπὸ τὶς πληγὲς τῶν χαλασμάτων τους, ὅπου φυτρώνουν τ' ἀγριόκαθα καὶ οἱ τσουνίδες γιὰ νὰ φωλιάσουν ἀνάμεσά τους φεῖδια καὶ ἄλλα ἐρπετά.

Καθὼς διηγοῦνται, ὑπῆρχαν στὰ βυζαντινὰ χρόνια τόσες ἐκκλησιὲς στὸ Γεράκι, ὅσες ἦταν οἱ ἡμέρες τοῦ χρόνου καὶ κάθε ἐκκλησία ἐώρταζε κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν ἅγιόν της. Σήμερα, ἀπὸ τὶς καλλίτερες διατηρημένες μέσα κ' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν κομόπολιν εἶνε ἡ Εὐαγγελίστρια, κτισμένη ἀπὸ τὸν 11ον αἰῶνα, με λίγες ἀλλὰ καλὲς τοιχογραφίες, σὲ τύπον σταυροειδῆ με τροῦλλον, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τύπου βασιλικῆς μονόκλιτος, κτισμένος ἀπὸ τὸν 12ον αἰῶνα, ἕνα ἀληθινὸ μικρὸ βυζαντινὸ μουσεῖον γεμάτον θαυμαστῆς τοιχογραφίας καὶ κοσμήματα πού δὲν τὰ συναντοῦμε οὔτε σὲ τὶς ἐκκλησίας τοῦ Μυστρά. Ἐνας ἑλκόμενος Χριστός, ἕνας Ἰωάννης Πρόδρομος, ἕνας ἀγγελὸς του με ἀπολλώνεια μορφή καὶ ἄλλες «ὦν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς» μποροῦν νὰ καταταχθῶν ἀνάμεσα στὰ ἀριστουργήματα πού μᾶς ἐχάρισε ἡ τέχνη καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν πρώτων Βυζαντινῶν ἀγιογράφων.

Θαῦμα ἀρχιτεκτονικῆς γραμμῆς κ' ἀναλογίας εἶνε

ὁ Ἅγιος Σώζοντας, σταυροειδῆς με τροῦλλον τοῦ 13ου αἰῶνος, μέσα σ' ἕνα καταπράσινον χωράφι μ' ἐλαιῶνες καὶ μουριές. Σὲ ἄλλο ἀγρὸν βρίσκεται ὁ μισοερειπωμένος Ἅγιος Νικόλαος 12ου αἰῶνος, τύπου βασιλικῆς με τροῦλλον, ὅπου κάτω ἀπὸ τὴν σωζόμενη στέγην τοῦ ἱεροῦ στέκεται ἀχάλαστη μιὰ ὑπέροχη ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία με τὸ σχεδὸν σκελετωμένο ἀπ' τὴ μετάνοια κορμί της καὶ με τὴν ἐκφρασί τοῦ ὑπερέτου ἐξαγνισμοῦ σὲ μορφή. Προσέρχεται γεμάτη τὰ πεινωσύνη καὶ συντριβὴ νὰ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παλαιοῦ στρατηγοῦ κ' ἐρωμένου της τοῦ πάτερ Ζωσιμά, πού κ' αὐτὸς ἐξήγησε τὴν ψυχικὴν του κάθαρσιν στοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας. Ὁ καλλιτέχνης πού ἔφτασε νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἀποτυπώσῃ με τόση τελειότητα τὴ συμβολικὴ αὐτὴ παράστασι τῆς μετανοιωμένης ἁμαρτωλῆς θὰ ἦταν βέβαια ἕνας μέγας δημιουργὸς κ' ἕνας πολὺ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος.

Στὰ νότια τοῦ Γερακιοῦ ὁρθώνεται ἕνα δίκωχον στενόμακρον βουνὸ ὡς πεντακόσια μέτρα ὕψος, τὸ

Ὁ Ἅγιος Σώζοντας στὸν κάμπο.

Παληγοέρακον λεγόμενο. Στὴν κοντινότερη πρὸς τὸ Γεράκι κορυφὴ εἶνε τὸ φράγκικον καστέλλι τοῦ Γκωντὲ Νιβελέ, ὁλοτελὲν σχεδὸν ἐρειπωμένο με μόνον ἕνα πύργον ὄρθιον καὶ λίγα «ὀδοντωτὰ» τειχεῖα.

Τριῶν τετάρτων δρόμος μ' ἕνα γερὸν μουλάρι μεσ' ἀπὸ ἀγριοπούρναρα κ' ἀγκαθερά κοτρώνια μ' ἔφερε σὲ τὴν κορφήν του. Ἀνεβαίνοντας συνήντησα σὲ δρόμον χτίρια κ' ἐκκλησιὰς κατεστραμμένες. Σταθήκαμε σὲ τὴν Ζωοδόχῳ Πηγῇ καλὰ διατηρημένη ἐξωτερικὰ κ' ἐσωτερικὰ γιὰ νὰ θαυμάσωμε ἕναν ὑπέροχον ἑλκόμενον Χριστὸν κ' ἄλλες ἐξαιρετικῆς τέχνης ἀγιοτικῆς συνθέσεις.

Μπήκαμε σὲ τὴν Ἁγία Παρασκευή, ὅπου σώζεται ἕνα μικρὸ πόριον εἰκονοστάσιον με σκαλιστά παλαιο-

χριστιανικά, προχωρήσαμε στη μεσημβρινή κόχη του Παλιόγερακου, στις Πέρα Έκκλησιές, που δρθώνονται οι Ταξίαρχοι με τη μοναδική στη βυζαντινογραφική τέχνη «Αλωσι της Ίεριχους από το Χριστό του Ναυή», που κάνει τη μεγάλη του επίκλησι στον ουρανό λέγοντας το «Στήθι ο ήλιος κατά Γοβαών και η σελήνη κατά φάραγγα Έλών». Είδαμε κι άλλες εκκλησιούλες με παράξενα σχέδια και καταλήξαμε στον Άγιο Γεώργιο τόν προστάτη του Κάστρου, όπου, εκτός των καλών τοιχογραφιών που όπουδήποτε διατηρούνται μέσα σ' αυτόν και της όλης οικοδομής, είδαμε ένα ώραίο μεγάλο γλυπτό εικονοστάσιο από πόρινο λιθάρι, φραγκικής κατασκευής σε σχήμα γοθικής άψίδος, μεγέθους πόρτας. μ' ένα θυρεό σκαλισμένο στην κορφή, ένα γαλατικό κρίνο στ' αριστερά κι ένα μισοφέγγαρο με άστρα στη δεξιά, ανάμεσα από διάτρητες γυρλάντες και στολίδια. Νά ήτανε τάχα το πλαίσιο της θύρας του φράγκικου παρεκκλησίου του κάστρου; Ακόμη κανέννας ειδικός δεν έχει πη την γνώμη του.

Το Γεράκι που έπηρε τ' όνομά του από έναν παλαιό άρχοντα Βυζαντινό λεγόμενο Έτερακα, έχει μεγάλο ιστορικό παρελθόν. Πρωτοκατοικήθηκε 4000 χρόνια από Χριστού, δηλαδή κατά τη νεολιθική εποχή, ο χαμηλός και βραχώδης λόφος με τη μικρά κωμόπολι και τους 2.000 σήμερα κατοίκους της. Η ζωή του Γερακιού συνεχίστηκε πάντα χωρίς διακοπή, από τη χάλκινη λεγομένη εποχή ως τη μυκηναϊκή. Και ίσως από τότε να είχε πάρη το όνομα Γερόνθραι, έχοντας πλούσιο άστικό πολιτισμό και περιτείχισμα κυκλώπειο, που τα λείψανά του σώζονται ακόμη.

Όταν ήρθαν οι Δωριείς και υπέτοξαν τη Λακεδαίμονα, το αρχαίο Γεράκι με την πολιτεία των Άμυκλών και της Φαρίδος πολέμησαν επί 300 χρόνια και τέλος υπεταχθηκαν σ' αυτούς τω 700 πρδ Χριστού.

Καθώς αναφέρει ο Πausanias, η πολιτεία των Γερονθρών είχε δύο ναούς αφιερωμένους στον Άπόλλωνα και στον Άρη με αγάλματα και άλση. Από τις παλαιότερες ανασκαφές ήρθαν στο φως διάφορα μαρμάρινα λείψανα κι ένα ώραίο ανάγλυφο του «Πενθοῦντος νεανίου». Τα ρωμαϊκά χρόνια που ο τόπος αποτελούσε μέρος του κοινού των Έλευθερολακώνων, έχουν κι αυτοί αφήσει τα ίχνη τους στο Γεράκι, που εστάθηκε ένα σπουδαίο έμπορικό κέντρον, όπως διαβάσαμε σε παλές πλάκες, ένα απόσπασμα απ' το περίφημο διάταγμα του Διοκλητιανού κι όπου ακόμη γίνεται λόγος για εικοσιπέντε διάφορα είδη δερμάτων που τα προάριζαν, καθώς φαίνεται, για γυναικεία παπούτσια. Οι κάτοικοι του αρχαίου Γερακιού ασπάσθηκαν τον χριστιανισμό τον βον αιώνα μ. Χ., καθώς μαρτυρούν τα λείψανα παλαιοχριστιανικής εκκλησίας στα θεμέλια του ναού του Άρεως.

Τω 1204, όταν οι Φράγκοι σταυροφόροι κυρίεψαν το Μορτά και τόν διαίρεσαν σε δώδεκα βαρωνίες,

το Γεράκι έδόθηκε στο Γκν ντε Νιβελέ, που έχτισε το μικρό του κάστρο κι όπου έμεινε αυτός κι ύστερα ο γιός του Ιωάννης ω. το 1262, όταν ο Βιλαρδουήτος, ύστερα απ' τη μάχη της Πελαγωνίας για να εξαγοράση την έλευθερία του από το Μιχαήλ Παλαιολόγο, τούδωσε μαζί με τα τρία κάστρα της Μονεμβασίας, του Μυστρά και της Μάνης και το κάστρο του Γερακιού. Τότε, όπως και ο Μυστράς, γνώρισε το γεράκι τη μεγαλύτερη κολλιτεχνική άνθησι που κράτησε για πολλά χρόνια, τότε γέμισε από τις θαυμασιές του εκκλησιές που λίγες μās μένουν σήμερα απ' αυτές.

Το πανόραμα που απλώνεται δόlogυρά μας από την απόκρημνη τούτη σκοπιά είνε από τα ωραιότερα. Κατά την κοιλάδα του Εύρώτα στα δυτικά ανοίγεται απέραντη σ' έκτασι ή ήρωϊκή Σπαρτιάτικη πεδιάδα, τυλιγμένη σ' όλες τις διάφανες αποχρώσεις της πλούσιας βλάστησής της. Την άγκαλιάζει σε μακρότατη σειρά ο Τιτανικός Ταύγετος που ξεκινάει απ' τ' αρχαδικά β. υνά, άνεβοκατεβαίνει σε απότομους βαθυγάλαζους κυματισμούς, λαξεύοντας τις πέντε δωρικές κορφές του, κουκκίλες χιονισμένες στο κέντρο της πελώριας ραχοκοκαλιάς του, που πάει να σβύση κάτω μακριά στο άκρωτήριο του Ταινάρου μέσ' στη Λακωνική θάλασσα. Πιο μπρός και άντικρυ στο Γεράκι το Λυκοβουνό με τους χαμηλούς του λόφους, που τα ριζά τους βρέχει ο Εύρώτας και τα χωριό του Βρονταμά με το ιστορικό μοναστήρι της Κοίτοσβας. Χαμηλότερα ή Γράμουσα κι άλλα χωριά. Στ' αριστερά εύφορος κάμπος του Έλους και ή πεδιάδα του Τρινάσου. Στ' ανατολικά του Γερακιού μπλαβίζει ή ψιλή βουνοσειρά του Πάρνωνος με την κορφή του Μαλεβού και την Κουρκούλα των Μολάων που από την κειθέ της μεριά βλέπει προς τη Μονεμβασιά. Από την κορφή της Κουρκούλας στα μεσαιωνικά χρόνια έπαιρναν οι βιγλάτορες τα φωτεινά σημάδια του κάστρου της Μονεμβασίας για να τα μεταδώσουνε στού Γερακιού και στού Μυστρά τα κάστρα σαν ένα είδος φωτεινό τηλέγραφο.

Και μπρός μας, κάτω τόν απλόχωρο κάμπο, λάμπει ο άσημένιος έλαιώνας και ή χρυσή θάλασσα των ψωμομένων σταχιών, όπου ένας προκομένος και χαρούμενος κόσμος θερίζει τόν εύλογημένο καρπό, που άλλου στιβαγμένος σε μεγάλες σά σε λόφους θημωνιές, άλλου σε μικρά ανάλαφρα δεμάτια, ίδια μ' δόξαantha κεφάλια, περιμένουν να δώσουν

Κάτω στού Γερακιού τ' άλώνια,
όπου κελαϊδούν πουλιά κι' άηδόνια

την άνταμοιβή του πιο τίμιου ιδρώτα σ' αυτούς που αγωνίζονται πάντα τόν άγώνα τόν καλό!

ΑΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Άπο την Κοινωνία των Έθνών

Η προστασία του παιδιού και ή σωματεμπορία στη Κ. τ. Ε. Η δεκάτη πέμπτη συνεδρίασις προς καταπολέμηση της σωματεμπορίας των γυναικών και παιδιών έγινε εσχάτως στη Γενεύη υπό την προεδρείαν της κ. Ε. Χαϊν. Πολλοί ανακοινώσεις είχαν σταλή στη συνέλευσι αυτή. Ιδιαίτερον ενδιαφέρον απέσπασε ή του Μ. Κοχέν γεν. γραμματέως της Ιουδαϊκής Ένώσεως για την καταπολέμηση της Σωματεμπορίας. Μία άλλη υποβάλλει το σχέδιον μιας Διεθνοῦς συμβάσεως δια της οποίας θα μπορούν να βρεθούν και να τιμωρηθούν παντού και υπό οϊανδήποτε μορφήν κάθε προαγωγός, προξενητής διευθυντής δυσωνύμου ούλου, ζών εκ της πορνείας άλλων, ζήτημα σπουδαιότατο, αφού από την ριζική καταδίωξι αυτών των προσώπων εξαρτάται ή επιτυχία της εκστρατείας κατά της σωματεμπορίας.

Η εργασία της επιτροπής για την προστασία του παιδιού. Η επιτροπή συνήλθε στη Γενεύη την 27 Άπριλίου έως 2 Μαΐου παραπλεύρως με την συνεδρίασιν κατά της Σωματεμπορίας. Πολλές κυβερνήσεις είχαν στείλει ως συνήθως, γυναίκες ως άπεσταλμένες για να τις αντιπροσωπεύσουν, λ.χ. ή Ισπανία, αι Έν Πολιτεία, ή Μεγ. Βρετανία, ο Καναδάς, ή Ιταλία και ή Πολωνία.

Το πλέον ενδιαφέρον σημείον της συνεδρίας ήταν άναμφιβόλως το θαυμάσιο υπόμνημα για την τοποθέτησι σε οικογένειες των εγκαταλελειμμένων παιδιών. Το υπόμνημα αυτό συνέταξεν έν μέρει ή Γεν. Γραμματεία κατόπιν πληροφοριών που της έδωκεν ύστερα από μια έρευνα ή Διεθν. Ένωσις για την Βοήθειαν των παιδιών υπό της κ. Vajkaj (Ούγγαρία) άντεπιστέλλοντος μέλους. Συνιστούμεν, θερμώς εις κάθε πρόσωπο που άσχολείται με την τύχην των εγκαταλειμμένων παιδιών, να μελετήση αυτό το υπόμνημα που φανερώνει τόσο αληθινά αισθήματα για τις άνάγκες του παιδιού.

Ομιλίες

Εις την σειράν των Διαλέξεων της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Έταιρείας, δόθηκε μια πολν ενδιαφέρονσι όμιλία από την Καν Ειρήνην Βαρούχα-Χριστοδουλοπούλου, άναφερομένη στα πορίσματα της όμιλητρίας από τας ανασκαφάς που έκαμε στην Πάρο.

Στην ΝΑ άκτῃ της Πάρου, σε μέρος που έθεωρείτο απ' όλους τους έρευνήσαντας την νήσον γεωγράφους και αρχαιολόγους έσ:ερημένην αρχαίων λειψάνων, ή Κ. Βαρούχα-Χριστοδουλοπούλου διεπίστωσε, εκ των ανασκαφών, τας οποίας αυτοπροσώπως διηύθυνε, την ύπαρξιν δύο παλαιοχριστιανικών βασιλικών του Ε' μ.Χ. αιώνος, και τριών, συγχρόνων προς τας Βασιλικάς, συνικισμών, του Ε' επίσης μ.Χ. αιώνος.

Η Κ. Βαρούχα-Χριστοδουλοπούλου χειρίσθη με γλαφυρότητα και έπιστημονική σαφήνεια τόν ενδιαφέρον θέμα της, έπιδείξασα τὰ κυριώτερα των σωζομένων ερειπίων εις σειράν φωτεινών εικόνων.

Η έπιστημονική αυτή εργασία της Κας Βαρούχα Χριστοδουλοπούλου είνε τόσο μάλλον αξιοπρόσεκτη καθόσον μās απέκάλυψε δια πρώτην φοράν την ύπαρξιν Παλαιοχριστιανικών Βασιλικών έν Πάρω.

Επίσης ο κ. Μαρ. Καλλιγας όμιλήσε: «περί των αρχιτεκτονικών προβλημάτων της Άγίας Σοφίας Θεσσαλονίκης» υποστηρίζας με πολλήν πειστικότητα την γνώμην, ότι έφ' όσον τὰ άπαραίτητα στοιχεία της Βασιλικής δεν υπάρχουν εις την Άγίαν Σοφίαν είναι όρθότερον ο τύπος της να όρίζεται ως: περίστος σταυροειδής μετά τρούλου και όχι Βασιλική μετά τρούλου ως έπεκράτησε.

Ν. Α. Π.

Έκδόσεις

Όλμου Περάνθη: Κώστας Κρυστάλλης, λυρική βιογραφία και κριτική ανασκόπησις με άνέκδοτες εργασίες του ποιητή. Έκδοσις Ήπειρωτικού Μέλлонτος, Αθήναι. Η έφημερίς Ήπειρωτικών Μέλлон έθεσε σνν τοίς άλλοις ως σκοπόν της και την άναζωογόνησιν της πνευματικής ζωής της Ήπειρου. Αρχή έκαμε με την έκδοσιν του βιβλίου ούτου περί Κρυστάλλη, του τραγικού ποιητού του Ήπειρωτικού βουνού. Ο συγγραφεύς συνέγραψε το βιβλίον με πολλήν αγάπην. Στόν πρόλόγόν του γράφει: «Τόν Κρυστάλλη τόν διάβαζα από μικρός. Τόν έννοιωσα, τόν αγάπησα. Τα παράπονά του βρόσκαν άπήχησι στην παρόμοια δοκιμαμένη ψυχή μου. Κα τὸ βιβλίον μου αυτό δεν είνε παρά τὸ αὐτόδημητο ξεχείλισμα ενός μεγάλου θαυμασμοῦ και μιας άπειρης συμπόνιως.»

Σ. Έ. Μονθάνομεν ότι κατ' άπόφασιν της όρμοδίας επιτροπής ή προτομή του Κρυστάλλη θ' άνεγερθῇ επί μιας πηγής της Πάρνηθος, καταλλήλως διαρρυθμιζομένης.

Μας εστάλη ή λογοδοσία του Φιλοπτώχου Συλλόγου Κυριών Κηφισιάς, του άρίστου τούτου σωματείου, το όποϊον, άν και ιδρύθη μόλις τόν Νοέμβριον του 1934, έχει να επιδείξη ήδη άγλαούς καρπούς. Πρόεδρος του Συλλόγου είνε ή κ. Π. Δέλτα περιστοιχιζόμενη από ένα έλκεκτόν συμβούλιον. Ο σκοπός του σωματείου είνε ή προσφορωτέρα συνδρομή εις τούς άπόρους της Κηφισιάς δια της παροχής συσσιτίου και βοήθειαν εις είδη και εις χοήματα.

Έλήφθησαν εις τὰ γραφεία μας τὸ «Έτήσιον Δελτίον του Έθνικοῦ Συνδέσμου Έλληνίδων Αιγύπτου» και «Άπό τόν Σκοπόν και τὸ Έργον του

Εθνικοῦ Συνδέσμου Ἑλληνίδων Αἰγύπτου». Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ δημοσιεύματα ἐμφαίνεται ἡ ἐθνικὴ, κοινωφελὴς καὶ φιλανθρωπικὴ δράσις τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ συλλόγου, ποὺ συντηρεῖ παιδικὰ ἐξοχὰς, Κυριακάτικο Σχολεῖο καὶ Ὀρφανοτροφεῖον. Ἰδρυτριά καὶ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου εἶνε ἡ ἐκλεκτὴ Ἑλληνίς καὶ συνεργάτις μας κ. Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου, ἰατρός.

Λουκίου Ἀπουληίου: «*Ἐρως καὶ Ψυχὴ*» κατὰ μετάφρασιν Παλμύρας Χονδροδήμου, μὲ πρόλογον Α. Φιλαδελφῆος, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν. Ἡ δὲ Παλμ. Χονδροδήμου εἶχε τὴν εὐτυχὴ ἔμπνευσιν νὰ μεταφράσῃ τὸν ὠραῖον μῦθον «Ἐρως καὶ Ψυχὴ» τοῦ Ρωμαίου ποιητοῦ Λουκίου Ἀπουληίου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ μῦθος αὐτὸς εἶνε ἀπὸ τοὺς πιὸ θελκτικούς τῆς ἀρχαιότητος, παρὰ δὲ τὸ ἐλαφρὸ του θέλητρο περικλείει καὶ βαθυτάτην ἔννοιαν, θίγοντας αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόβλημα, τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως.

Αἱ «Μεταμορφώσεις» ἡ δὲ «Χρυσὸς Ὄνος» τοῦ ὁποῦοι τμήμα εἶνε ὁ μῦθος τοῦ Ἐρωτος καὶ τῆς Ψυχῆς, εἶνε τὸ ἔργον τοῦ Ἀπουληίου ποὺ τοῦ ἐξηγήσαμεν τὴν ἀθανασία. Τὸ ἔγραψε κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Λουκίου Ὄνου τοῦ Λουκιανοῦ, ποὺ ἦταν σύγχρονός του. Μέσα λοιπὸν στὰ πολλὰ παραμῦθια τῶν «Μεταμορφώσεων» ὑπάρχει καὶ ὁ ὠραῖος μῦθος τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ Ἐρωτος, τὸν ὁποῖον ὁ Λατίνος ποιητὴς παρέλαβε ποῖος ξέρεῖ ἀπὸ ποῖο χαμένο ἑλληνικὸ πρωτότυπο.

Ἡ μετάφρασις τῆς δεσποινίδος Χονδροδήμου εἶνε σὲ ἀπλή καὶ ἀπερίττη γλῶσσα τῶν παραμυθιῶν καὶ διαβάζεται εὐχάριστα.

Παρὰ τοῦ οἴκου τυφλῶν, Ἑταιρείας πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ πρόστασιάν τῶν τυφλῶν, ἐξεδόθη ἡ λογοδοσία τοῦ ἔτους 1935, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ἡ εὐεργητικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ δράσις τοῦ ιδρύματος, τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει εὐτυχῶς προθύμως ἡ κοινωρία.

Ἀγγέλομεν τὴν ἔκδοσιν τῶν δύο τελευταίων τευχῶν τῶν μηνῶν Ἀπριλίου καὶ Ἰουλίου τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Συλλόγου Γονέων «Πρακτικὰς Ὀδηγίας Ἀνατροφῆς». Φέρουν τὸν τίτλον τὸ μὲν 6ον (τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου) «Ἀμοιβαὶ καὶ Ποιναὶ» ὑπὸ τῆς Κας Ἰούδας Δέσικας Καλοσιτύπ, τὸ δὲ 7ον «Τὸ παραμῦθον» ὑπὸ τοῦ κ. Γάγκου Ἀργυροπούλου. Στὸ ἕνα ἐξετάζονται, μὲ τέχνη καὶ ἐμβρύθεια, ἡ χρησιμότης τῶν ἀμοιβῶν καὶ ποινῶν ὡς παιδαγωγικῶν μέσων, εἰς τὸ ἄλλο ἡ λογοτεχνικὴ καὶ παιδαγωγικὴ ἀξία τοῦ παραμυθιοῦ τῆς φανταστικῆς διηγήσεως ποὺ γοητεύει τὴν παιδικὴν ψυχὴ μὲ τὴν ἀσύλληπτη μαγικὴ ὁμορφίαν του... Τὰ τεύχη αὐτὰ περιέχουν ἀκόμη μίαν ἔρευνα διὰ τὰς Ἀμοιβὰς καὶ Ποινὰς, μὲ διδακτικότητας ἀπαντήσεις παιδαγωγῶν, νέων καὶ μητέρων, συντόμους ἀλλὰ χαρακτηριστικὰς σκηνὰς ἀπὸ τὴν παιδικὴν ζωὴν, καὶ κατάλογον χρησιμώτατον τῶν καλλιτέρων βιβλίων γιὰ παιδιὰ ποὺ ὑπάρχουν στὴ γλῶσσα

μας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ὑπεθυμίζομεν εἰς τὰς ἀναγνώστριάς μας τὰ προηγούμενα κυκλοφορήσαντα τεύχη ποὺ εἶναι κατὰ σειράν τὰ ἐξῆς: 1ον Ὑπακοή, πείσμα, ζήλεια ὑπὸ τῆς κ. Ἑλ. Παπανδρέου, 2ον Πῶς θὰ ὀδηγήσωμεν τὰ παιδιὰ μας στὴν εὐκρινείαν ὑπὸ τῆς Κας Χρυσούλας Ἀσκητοπούλου - Κιστέογλου, 4ον καὶ 5ον Πῶς θὰ καλλιτερεύουν οἱ γονεῖς ὑπὸ τῆς κ. Ζωῆς Φράγκου, καὶ τοὺς συνιστῶμεν ἐνθέρμως νὰ τὰ διαβάσουν καὶ μελετήσουν. Τὰ φυλλάδια πωλοῦνται εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ 7,50 δρ. ἕκαστον. Ἐγγραφή ἑτησίᾳ 8δρ. 25.

Laura Melamed: J'ai cherché un homme, μὲ πρόλογον τοῦ κ. Α. Φιλαδελφῆος, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολ. Μουσείου. Ἡ συγγραφεὺς τοῦ μυθιστορηματος αὐτοῦ, ποὺ εἶναι γραμμένο μὲ πολλὴ αἰσθητικὴ κατάργεια, κατὰγεται ἐκ Σμύρνης. Μέσσω στίς σελίδες τοῦ ὑπάρχει καὶ μιὰ συναρπαστικὴ περιγραφή τῆς καταστροφῆς τῆς Σμύρνης, ποὺ φαίνεται ὅτι τὴν εἶδε καὶ τὴν ἔζησε ἡ νεαρὰ λογοτέχνης. Τὸ θέμα τοῦ ἔργου δὲν εἶναι πολὺ πρωτότυπο, ἡ πλοκὴ του ὅμως ἐξελλίσσεται μὲ τέχνη καὶ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου. Μόνον τὸ τέλος, ὁ θάνατος, ἡ μάλλον ἢ αὐτοκτονία τῆς ἡρωίδος μέσα στὰ βαρεῖα ἀρώματα τῶν ρόδων, γαρυφαλῶν, γιασεμιῶν θυμίζει κάπως τὴ ρομαντικὴ ἐποχὴ περασμένων δεκαετηρίδων.

Ἐλάβομεν τὴν Revésta del Consejo de Mujeres τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Γυναικῶν Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας μ' ἐνδιαφέρουσιν ὅπως πάντοτε ἔλιν.

Ἐλάβομεν τὴν ἔκδοσιν τῶν πεπραγμένων τοῦ ἔτους 1935 τῆς Ἑταιρείας πρὸς ἐνίσχυσιν Ἑπτανησιακῶν Μελετῶν. Ἡ ἑταιρία αὕτη πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς προβαίνει καὶ εἰς ἐκδοτικὰς ἐργασίας: πλὴν τῶν ἤδη ἐκδοθέντων ἔργων «Κορφυατικὰς Ἱστορίας» τοῦ κ. Θεοτόκη, καὶ «Πολιτικὴ Ἱστορία τῆς Ἑπτανήσου» ὑπὸ Ἀνδρ. Ἰδρωμένου, ἀναγγέλει ἤδη ὅτι ἀνέθεσεν:

1) Εἰς τὸν κ. Ἀντ. Κογεβίναν τὴν μετάφρασιν τοῦ α' βιβλίου τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑπτανήσου τοῦ Ἑρμάνου Λούντζη.

2) Εἰς τὴν δεσπ. Νοεμὶ Ζωηροῦ Πασσά τὴν ἐκπόνησιν τῆς μεταφράσεως τοῦ πρὸ ἔτους ἀποθανόντος Ροδοκανάκη «Ὁ Βοναπάρτης καὶ αἱ Ἰόνιοι Νῆσοι». Ἐπίσης ἀνέλαβεν ἡ δνὶς Νοεμὶ Ζωηροῦ Πασσά νὰ μεταφράσῃ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν γαλλικὴν τὴν Συνοπτικὴν Ἱστορίαν τῆς Κερκύρας τοῦ Ἀνδρ. Ἰδρωμένου: τὸ ἔργον αὐτὸ πρόκειται νὰ ἐξυληρεθῇ τουριστικούς σκοπούς.

3) Ἡ κ. Ἀγ. Ἀναστ. Νικοκάβουρα ἀνέλαβε τὴν ἔκδοσιν τῶν Ἀπομνημονευμάτων καὶ τῆς Αὐτοβιογραφίας τοῦ Ἑρμάνου Λούντζη.

Ἡ ἑταιρία εἶνε ἀξία παντὸς ἐπαίνου διὰ τὴν δρασιν αὐτῆς, ποὺ πλουτίζει σπουδαίως τὴν φιλολογίαν μας μὲ ἔργα ἱστορικὰ καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος.

Ἐξεδόθη τὸ νέο τεύχος τοῦ μηνιαίου ἰδεολογικοῦ φύλλου ὁ «Εὐφορίων» μὲ διαλεχτὴ ὕλη, πολιτικῆς καὶ λογοτεχνικῆς φιλολογίας. Ὁ Εὐφορίων διευθυνόμενος ἀπὸ τὸν κ. Ι. Μαιναλιώτην εἶναι μιὰ ρωμαλέα προσπάθεια πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἰδεολογικῶν κατευθύνσεων τῆς ἐποχῆς μας, καὶ ἐν γένει ἕνα περιοδικὸ μὲ νέες φωτισμένες καὶ ὕγιεις βλέψεις.

Ἐξεδόθη τὸ νέον τεύχος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Εὐγενίας Ζωγράφου μὲ ἐκλεκτὴ ὅπως πάντα ὕλη, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἐνδιαφέροντα πεζογράμματα καὶ ποιήματα ἐκλεκτῶν λογοτεχνῶν μας, ἐπίσης ἐνδιαφέρον ἀρθρον τοῦ κ. Lomaso M. Gargallo γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο τῶν Συρακουσῶν, καὶ κριτικὰς σημειώσεις τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου.

Κ. Ι. Κ.

Εἰς τὸ ἐν Τουλούζῃ ἐκδιδόμενον μηνιαῖον περιοδικὸν «L'Archer» δημοσιεύθηκε ὑπὸ τοῦ κ. Alfred Laumonnier ἕνα ὠραῖο πεζὸ ποίημα «Cyclamens Attiques» ἕνας ὕμνος γιὰ τὶς κυκλαμῆς τῆς Ἀττικῆς τοῦ Ὑμηττοῦ, τῆς Πάρνηθος, τῆς Πεντέλης, τοῦ Λυκαβηττοῦ. Πόσο βαθεῖα ἐννοίωσεν ὁ σοφὸς Γάλλος καὶ ἐνθερμος φιλέλλην τὴν ὁμορφίαν τοῦ Ἀττικοῦ φθινοπώρου ποὺ στολίζει τὴ γῆ, τὰ πλάγια τῶν βουνῶν μὲ τὶς κυκλαμῆς, τὰ χλωμά αὐτὰ λουλούδια, ποὺ τόση χάρι κ' εὐωδίᾳ σκορπιζοῦν γύρω τους.

Triptyque Hellenique. 1. La pureté des sommets, par Alfred Laumonier. Toulouse 1936. Ὁ γνωστὸς κ' ἐνθερμος φιλέλλην καὶ σοφὸς Γάλλος καλλιγῆτης ἐξέδωκε τὴν ἀνωτέρω μονογραφίαν ποὺ εἶνε ἕνας διθύραμβος στὴν καλλονὴ καὶ στὴν ἀγνότητα τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν. Ἡ περιγραφή τῆς ἀναβάσεως ὡς τὸ καταφύγιον στὴ χιονισμένη κορυφὴ τοῦ Χελμοῦ μαζὺ μὲ ἄλλους ὀρειβάτας δείχνει πόσον ἡ ψυχὴ τοῦ εὐγενοῦς Γάλλου νοιώθει τὴν ἑλληνικὴ φύσιν. Τὸ Ἑλληνικὸν Τρίπτυχον εἶνε ἀφιερωμένο στὴ δεινὴ ὀρειβάτιδα καὶ διακεκριμένη καλλιτέχνηδα δίδα Λήδαν Κουρούκλην.

Μᾶς ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἡ ἑβδομαδιαία ἐφημερὶς «Παναγινυπτία». Ἐπίσης ἐλάβομεν Συλλογὴν ποιημάτων «*Ρόδα καὶ Φλόγες*» ὑπὸ Ἑλισάβετ Π. Ψαρᾶ. Θὰ γράψωμεν περὶ αὐτῶν ἐκτενέστερον εἰς τὸ προσεχές τεύχος.

Θεατρικὴ στήλη.

«**Ὁ Ρουμπῆς καὶ τὰ Κουμπιά**» τοῦ κ. Σ. Μελά. Ἐφ' ὅσον ὁ κ. Μελάς ἐπιμένει τελευταία στὴ πύδπρακτικὴ καὶ προσοδοφόρῳ ἐκμετάλλευσιν τοῦ πνεύματός του, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, μὲ μεγάλη μας λύπη, νὰ τὸν παρακολουθήσωμεν στὰ ἔργα τῆς τελευταίας του παραγωγῆς.

Ὑστερα ἀπ' τὴ ρωμαλέα προσπάθειά του στὸν «*Ιούδα*» ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ ἀναμφισβήτητου ταλέντου του περιμέναν νὰ τὸν θαυμάσουν στὴ πραγματοποίησιν ἔργων ἀκόμη ἀνωτέρων, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικοῦ περιεχομένου ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τεχνικῆς συνθέσεως.

Παρ' ἐλπίδα ὅμως καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ἀκόμη ὅτι ὁ κ. Σ. Μελάς εἶχε νὰ ἐμφανισθῇ στὸ θέατρο τόσα χρόνια, ἐντελῶς αἰφνίδια ὁ νέος Ἀκαδημαϊκός μας φιλοδόξησε νὰ συμμερισθῇ τὶς εὐχολές ἐπιτυχίας τῶν παρισινῶν συγγραφέων τῶν βουλευτῶν. Καὶ ἔχομε ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα τὸν «*Εκπαιδευόμενον Μπαμπά*».

Υπάρχουν πολλοὶ ὡς τόσο ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι κάθε συγγραφεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ νὰ κατέρχεται ἀκόμη μέχρι τοῦ κοινοῦ του, ὅταν μὲ ἔργα εὐρείας ἀπὴχέσεως, ἀλλὰ κατώτερα πνευματικῶς, δὲν ἐπιθυμεῖ παρὰ τὴν εὐκολὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἰδίως τὸν εὐκόλον πλουτισμό.

Καὶ βλέπομε τότε τοὺς συγγραφεῖς αὐτοὺς νὰ μετέρχονται μέσα κοινότητα γιὰ νὰ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοσμάκη καὶ νὰ τὸν ἐρεθίζουν ῥίχνοντάς του ὡς συνθήματα διάφορες δημογραφικὰς ρουκέττες, ὅαν ὑπαίθριοι ῥήτορες «*Ζήτω ὁ Λαός*». «*Τί σὰς κάνει μωρὲ ὁ Λαός*;» «*Ἐμεῖς ὁ Λαός*»... σὲ ὅλες τὶς πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι Τέχνη, καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν κ. Μελά, μὲ ἕνα τόσο καλὸ θεατρικὸ παρελθόν, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχὴν του, καὶ μὲ τόσες καλὰς ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον, περιμέναμε κατὰ ἀγνόητον ἀπὸ τὴν ὑπερεκτετατοποίησιν τοῦ ἔργου του.

Μολονότι δὲ ὁ «*Ρουμπῆς καὶ τὰ Κουμπιά*» στέκουν πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὸ «*Μπαμπά*», τόσο ἀπὸ ἀπόψεως πρωτοτυπίας τοῦ θέματος ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτελέσεως, καὶ ἡ νέα αὕτη κωμωδία του, δὲν μᾶς πείθει ὅτι ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ γραφτῇ. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐπιτυχία ἐνός ἔργου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν παραστάσεων του, τότε τὰ δύο αὐτὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ κ. Μελά, καὶ μερικὰ ἄλλα τοῦ κ. Συναδινοῦ εἶναι ἀσφαλῶς σπουδαῖα.

Ἡ κ. Κοτοπούλη ποὺ τόσο πολὺ καὶ αὕτη ἐπέμενε νὰ ἀποσπάσῃ τὰ τελευταῖα χειρόγραφα τοῦ ἔργου ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρωστοῦ συγγραφέως, κατέβαλε μεγάλη ἐπιμέλεια γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ἀρτιώτερο.

Καὶ αὕτη μὲν, ἐλλείψει καταλληλοτέρου προσώπου, παρουσίασε ἱκανοποιητικὰ τὴ νεαρὴν τυχοδιώκτρια Κουμπὴ καὶ ὁ κ. Λογοθετίδης μὲ τὴ σειράν του προσπαθῆσε νὰ παίξῃ μὲ μπῆριον ἕνα ρόλον ποὺ δὲν τοῦ ἔσπεκε καθόλου.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο προσωπικὸν τοῦ θιάσου, ξεχώρισαν μὲ τὸ πολιτισμένον παίξιμόν των οἱ κ. κ. Παπᾶς καὶ Γ. Βιτωρόρης. Χαρακτηριστικὸς ἐπίσης στὸ ρόλον τοῦ ὁ κ. Βλαχόπουλος.

Οἱ σκηνογραφίαι καλῆς.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Ἡ διαθήκη τοῦ Μπετχόβεν

Ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς τὸ ἀδημοσίευστον ἔως τώρα «Ἡμερολόγιον» τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρωτότυπον φυλάσσεται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Βερολίνου. Τὸ φυλλάδιον αὐτὸ γεμάτο ἀπὸ ιδιόχειρας σημειώσεις ἔχει σωρεῖαν ὥραν, ὑπερόχων σκέψεων, περιλαμβάνει δὲ καὶ τὴν θαυμασίαν διοθήκην του, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Διαθήκη τοῦ Heiligenstadt»), ἡ ὁποία ἂν καὶ γνωστὴ στοὺς μουσικοὺς κύκλους καὶ μετοξὺ τῶν θαυμασίων τοῦ δαμονίου συνθέτου, θὰ ἐπισυναφθῇ στὴν νέα ἔκδοσις, πρὸς ἀνωτέρω ἀνοφόμενον. Ἡ διαθήκη αὐτὴ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς δύο ἀδελφούς του Κάρολον καὶ Ἰωάννην κ' εὐρέθῃ μέσα στὰ χαρτιά τοῦ Μπετχόβεν. Εἶνε σαφὰ κτικὸς ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκφράζει τὴν ἀπόγνωσιν του διότι εἶνε κουφός. Ἦταν δὲ τότε μόλις 21 ἐτῶν (1802).

«ὦ σεῖς ποῦ θαρρεῖτε πῶς εἰμαι κακός, μοχθηρός, πεισματάρης, μοσάνθρωπος, ἡ ποῦ θέλετε νὰ με παραστήσετε ὡς τοιοῦτον, πόσον εἰσθε ἄδικοι! Δὲν ξέρετε τὴν κρυφὴ αἰτία γιατί σὰς φαίνομαι ἔτσι. Ἀπὸ ποιῶν ἐκκλινε ἡ καρδιά μου, ἡ σκέψις μου πρὸς κάθε τι λεπτό, ἀγαθόν. Ἦθελα πάντοτε νὰ μεγαλουργήσω ὁ νοῦς μου ἦταν στραμένος πρὸς τὰ μεγάλα κατορθώματα, μὰ μὴ ξεχνᾶτε πῶς ἀπ' ἐδῶ κ' ἔξ χρόνια μὲ βασανίζει ἓνα φοβερό κακὸ ποῦ τὸκανε χειρότερα ἢ ἀδεξιότητα τῶν γιατρῶν.

Ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον ἀπελπίζομαι πῶς θὰ διορθωθῇ ἡ κατάστασίς μου, καὶ ἀντικρῶς σήμερα μὴ διαρκῇ ἀναπηρία, ποῦ ἡ θεραπεία της θ' ἀπαιτήσῃ ἴσως χρόνια, ἐὰν ἐν γένει εἶνε θεραπεύσιμη κ' ἐν τούτοις μ' ἔδωκε ἡ φύσις ἓνα θερμὸν τεμπεραμέντον μὴ ἐκτακτὴ ἐνεργητικότητα, μ' ἀρέσουν οἱ κοινωνικὲς διασκέδασεις καὶ ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ τις ἀποφύγω, νὰ ζῶ μόνος καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, ἔρημος, μοναχός. Συνέβαινε κάποτε νὰ ξεχνῶ ὅλα αὐτά, ἀλλὰ ἔρχονταν τόσα θλιβερά γεγονότα νὰ μοῦ θυμίσουν τὴ χαμένη μου ἀκοή καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὸ πάρω ἀπόφασιν καὶ νὰ λέω στοὺς ἀνθρώπους:

— Μιλεῖστε πιά δυνατά, φωνᾶξτε, γιατί εἰμαι κουφός.

Ἀχ! πῶς νὰ ὁμολογήσω πῶς εἶνε βλαμμένη ἡ αἰσθησίς μου αὐτὴ, ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀκριβῶς πῶς ἀνεπτυγμένη παρὰ σὲ ἄλλους, καὶ ποῦ ἄλλοτε τὴν εἶχα τόσο τέλεια, ὅσον ὀλίγοι ἄλλοι μουσικοὶ! Ὅχι δὲν μπορῶ. Γι' αὐτὸ συμπαθεῖτε με, ἐὰν, ὅπως βλέπετε, ἀποσύρομαι ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐνῶ ὡς τώρα μ' ἄρεσε νὰ τὸν συναναστρέφομαι. Μὲ θίγει τόσοσιν πολὺ τὸ δυστύχημά μου, ἔγινε τόσοσιν εὐθικὸς μὲ τὴν κατάστασί μου αὐτὴ, ποῦ καταντῶ νὰ με παραγνωρίζουν ὅλοι καὶ νὰ με παρεξηγοῦν.

Δὲν μπορῶ πιά νὰ ζητῶ μὴ ἀνακούφισιν, μὴ ἀναψυχὴ στὴ συναναστροφὴ τῶν συναδέλφων μου. Τελείωσαν γιὰ μένα οἱ εὐχάριστες συναθροίσεις καὶ κουβέντες καὶ διαχύσεις! Εἰμαι τελείως μόνος—ἡ σχεδὸν μόνος—δὲν πηγαίνω στὸν κόσμον παρὰ ὅσο τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀπόλυτη ἀνάγκη. Ἀναγκάζομαι καὶ ζῶ σὺν προγεγραμμένους. Ὅταν πλησιάζω μὴ παρὰ, τρέμω

ἀπὸ τὸ φόβον μὴ ἀντιληφθῶν τὴν κατάστασί μου

Ἔτσι ἤμουν τοὺς τελευταίους ἔξ μῆνας πού τοὺς πέρασα στὴν ἐξοχή. Ὁ γιατρός μου, φρόνιμος ἄνθρωπος, μοῦ σύστησε ὅσο μπορῶ νὰ μὴ κυριεύω τ' αὐτιά μου, ἂν καὶ ἐνίοτε μὲ παρέσερνε ἡ κοινωνική μου καρδιά. Μὰ πόσο ἐννοιοῦθα τὸν ἑαυτόν μου ταπεινωμένο, ὅταν κάποιος κοντά μου ἦκουε ἀπὸ μακριὰ τὸν ἦχον ἑνὸς φλύουτου, ἢ τὸ τραγοῦδι ἑνὸς βοσκού, κ' ἐγὼ δὲν ἄκουα τίποτε! Τέτοια ἐπεισόδια μ' ἔρχονταν σὶδ χεῖλος τῆς ἀπελπισίας. Γιὰ ἓνα τίποτε θὰ εἶχα κάμει τέλος μὲ τὴ ζωὴ μου.

Ἡ τέχνη μου, μόνον αὐτὴ μὲ κράτησε. Ἀχ! ποῦ φαίνονταν πῶς δὲν μπορούσα ν' ἀφίσω τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ τοῦ δώσω ὅσα ἐννοιοῦθα πῶς ἠχοῦσαν ἀκόμα μέσα μου! Ἔτσι φυτοζωοῦσα, ἐπέτεινα τὴν ἀθλία μου ὑπαρξιν—πόσον ἀθλία ἀλήθεια, εἶνε αὐτὸ τὸ κορμὶ τὸ τόσοσιν εὐθικόν, ποῦ κάθε ἀπότομη μεταβολὴ τὸ κάνει νὰ πέφτῃ ἀπὸ κακὴ σὲ χειρότερη κατάστασιν! Κορτερία—φαίνεται πῶς πρέπει νὰ σὲ πάρω ὡς ὀδηγόν—δὲν πρέπει νὰ ξεχάσω τὴν ἀπόφασιν μου αὐτὴ. Θὰ ὑπομείνω ὡς ποῦ νὰ θελήσουν αἱ ἀμείλικτοι Μοῖραι νὰ κόψουν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου.

Ἰσως θὰ γίνω καλῆτερα, ἴσως καὶ ὄχι! ὑποκύπτω στὴ μοῖρα μου. Στὰ εἴκοσι ὀκτώ μου χρόνια ἀναγκάζομαι νὰ γίνω φιλόσοφος δὲν εἶνε εὐκταλὸ πρᾶγμα! Γιὰ ἓναν καλλιτέχνην εἶνε ὁκόμα πῶς σκληρό, παρὰ γιὰ κάθε ἄλλον ἄνθρωπον.

Θεὸς μου Παντοδύναμε! Σὺ ποῦ ἐκ τῶν ἄνω βλέπεις ὡς μέσα σὶδ βάθος τῆς καρδιάς μου, ποῦ τὴν γνωρίζεις, ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι περικελεῖ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, τὸν πόθον νὰ κάμω τὸ καλόν. ὦ! σεῖς ποῦ θὰ διαβάσετε μὴ μέρη αὐτῆς τῆς γραμμῆς σκεφθεῖτε ὅτι ὑπῆρξατε ἄδικοι πρὸς ἐμένα, καὶ ὅτι ὁ δυστυχὴς παρηγοριέται σὺν βρίσκει ἓναν ὅμοιον σὺν κ' αὐτὸν δυστυχῇ, ποῦ μὲ ὅλα τὰ ἐναντία τῆς φύσεως, προσπάθησε πάντοτε νὰ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν ἀνωτέρων ἀνθρώπων.

Σεῖς δὲ ἀδελφία μου, Κάρολε καὶ Ἰωάννη, ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πιά, παρακαλέστε ἐν ὀνόματί μου τὸν καθηγητὴ Σμίθ¹⁾ ἐὰν ζῇ ἀκόμα, νὰ περιγυράσῃ τὴν ἀρρώστειά μου καὶ ἐπισυνάψετε τίς σελίδες αὐτές, ὥστε νὰ μὲ συγχωρέσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦλάχιστον μετὰ τὸν θάνατόν μου. Σὰς ἐγκαθιστῶ καὶ τοὺς δύο κληρονόμους τῆς μικρᾶς μου περιουσίας (ἐὰν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἔτσι). Μοιρᾶστε τὴν τίμια, συμφωνεῖστε μεταξὺ σας καὶ βοηθεῖστε ἀλλήλους. Τίς προσβολὲς ποῦ μοῦ κάματε, σὰς τίς συγχώρεσα πρὸ πολλοῦ, τὸ ξέρετε.

Ἐσένα, ἀδελφέ μου Καρόλε, εὐχαριστῶ ἰδιαίτε-
ως γιὰ τὴν ἀφοσίωσιν ποῦ μοῦ ἔδειξες τὸν τελευταῖον καιρό. Εὐχόμαι νὰ εἶνε ὁ βίος σας πῶς εὐκόλος, πῶς ἔγγονιαστος ἀπὸ τὸν δικόν μου. Συστήσατε στὰ παιδιὰ σας νὰ μὴ παρεκλίνουν ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, γιατί αὐτὴ καὶ μόνον, καὶ ὄχι τὸ χρήμα, μπορεῖ νὰ δώσῃ

¹⁾ γιατρός τοῦ Μπετχόβεν.

* Προάστειον τῆς Βιέννης.

τὴν εὐτυχία! σὰς μιλῶ ἐκ πείρας. Ἡ ἀρετὴ εἶνε ἐκείνη ποῦ μὲ στηρίξε στὴν ἀπελπισία! σ' αὐτὴν καὶ στὴν τέχνην μου χρεωστῶ ὅτι δὲν ἔκαμα τέλος, ὅτι δὲν αὐτοκτόνησα.

Ἔχετε γειά καὶ νὰ εἰσθε ἀγαπημένοι. Εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς φίλους μου, ἰδιαίτερος τὸν πρίγκηπα Λιχνόβσκη²⁾ καὶ τὸν καθηγητὴ Σμίθ. Θὰ ἐπεθυμοῦσα νὰ φυλάξῃ ἓνας ἀπὸ σὰς τὰ ὄργανα τοῦ πρίγκηπος Λιχνόβσκη. Ἡ θέλησίς μου αὐτὴ νὰ μὴ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ ἱμαλώσετε³⁾ ἐὰν μποροῦν νὰ σὰς χρησιμεύσουν κατ' ἄλλον τρόπον καλῆτερον, πωλεῖστε τα. Ἡ ἰδέα ὅτι καὶ ἀπὸ τὸν τάφο μπορῶ ἀκόμα νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω, μὲ κάνει εὐτυχῇ.

Ἔχετε γειά! καὶ μὴ μὲ ξεχνᾶτε ἐντελῶς σὺν θὰ εἰμαι πεθαμένος. Μοῦ τὸ χρεωστᾶτε, γιατί ὅταν ζοῦσα πολὺ σὰς σκεπτόμουν, ἤθελα νὰ σὰς κάμω εὐτυχεῖς, εἶθε νὰ εἰσθε εὐτυχεῖς πάντοτε!

ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΒΑΝ ΜΠΕΤΧΟΒΕΝ

²⁾ μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Μότσαρτ καὶ προστάτης τοῦ Μπετχόβεν ποῦ εἶχε χαρίσει στὸν Μπ. 4 πολὺτιμα παλῆα Ἰταλικά ὄργανα.

Ἐνα παλαιὸ δοκιμασμένο ἱδρυμα

Ὅλοι μας μιλοῦμε καὶ γράφομε γιὰ τὰ νέα σωματεῖα καὶ ἱδρύματα ποῦ εὐτυχῶς τὸν τελευταῖον καιρὸν φητρώνουν σὺν παντρία, πόσοι ὅμως σκέφτηκαν ἐκεῖνα ποῦ λειτουργοῦν 50 χρόνια καὶ ἄνω καὶ πῶς ἐπὶ 10ετηρίδες προσφέρουν τίς ὑπηρεσίας τοὺς στὴν κοινωνία;

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἱδρύματα εἶναι τὸ Νηπιακὸν ἐπιμελητήριον Μελά. Πολλοὶ λίγοι γνωρίζομε τὴν δρᾶσιν του. Ὁ ἀείμνηστος Β' Μελάς ἀπέθανεν πρὸ 52 ἐτῶν καὶ διὰ τῆς διαθήκης του ἐγκατέλειπε μίαν μεγάλην οἰκίαν του εἰς Ἰδρυμα τὸ ὁποῖον θὰ διευθύνεται ὑπὸ τῶν συγγενῶν του. Τὸ μέγαρον Μελά εἶναι τὸ σημερινὸν Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον Ἀθηνῶν. Τὸ κράτος εἶναι ἐνοικιαστής τοῦ Μεγάρου καὶ τὰ εἰσοδήματά του δαπανῶνται διὰ τὴν ἀνέγερσιν σχολικῶν κτιρίων καὶ νηπιαγωγείων.

Σήμερον ἡ διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κληροδοτήματος ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Βασ. Μ. Μελάν, Μ. Γ. Βικέλαν καὶ Παῦλον Β. Μελάν.

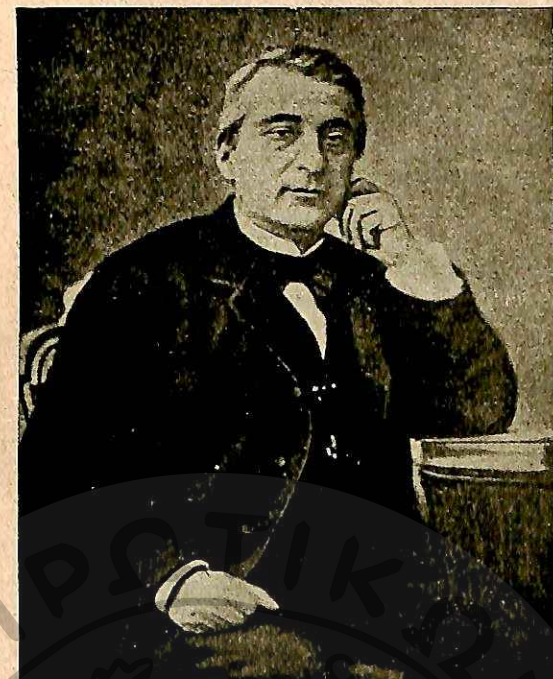
Ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι σήμερον αἱ ἐπιτροπαὶ τοῦ κληροδοτήματος ἔχουν νὰ παρουσιάξουν πολὺ ἀξιόλογον ἔργασιν.

Τὰ πρῶτα ἔτη τὰ χρήματα ἐδαπανῶντο κυρίως διὰ τὴν ἀνέγερσιν σχολικῶν κτιρίων εἰς τὴν ὑπόδουλον Ἑλλάδα καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἡπειρον τὴν πατρίδα τοῦ Βασιλείου Μελά.

Ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι σήμερον ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν, ἀποπεράτωσιν ἢ συντήρησιν 143 σχολικῶν κτιρίων περὶ τὰ 36 ἑκατομμύρια εἰς σημερινὰς δραχμάς.

Τὰ κτίρια αὐτὰ εὐρίσκονται	
εἰς τὴν Ἡπειρον	78
» » Μακεδονίαν	22
» » Θράκην	2
» » Παλαιὰν Ἑλλάδα	19
ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδος	22
	143

Ἀφ' οὗτου ὅμως τὸ κράτος ἀπεφάσισε νὰ ἐγείρῃ νέα σχολικὰ κτίρια, ἢ ἐπιτροπὴ ἔκρινε σκόπιμον νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνοικοδόμησιν κτιρίων ὠφελίμων διὰ παιδιὰ μικρᾶς ἡλικίας. Ἔτσι ἐνεκαίνισθη πέρυσιν τὸ Νηπιαγωγεῖον Μοσχάτου, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ὅπως τὰ νηπιαγωγεῖα τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος εἰς τοῦ

Ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Νηπιακοῦ Ἐπιμελητηρίου Β. Μελάς ὁποῖον τὴν δικαιοδοσίαν ὑπῆχθη. Ἡ προσοχὴ τῆς Ἐπιτροπῆς ἔχει τώρα πλέον στραφῇ πρὸς τὰ νηπιαγωγεῖα, καὶ ἀλήθεια τί πεδῖον δράσεως ἀνοίγεται στὸν δρόμον αὐτόν! Ἐπίσημες στατιστικὲς τοῦ Κράτους μᾶς δείχνουν ὅτι ὑπάρχουν σήμερον στὴν Ἑλλάδα 800.000 περίπου ἐργαζόμεναι γυναῖκες, καὶ ἔξ αὐτῶν 500.000 εἶναι ἔγγαμες ἢ χῆρες. Ἐν τούτοις τὰ νηπιαγωγεῖα κρατικά, δημοτικά ἢ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ὅπου ἡ ἐργαζομένη γυναῖκα ἢ μπορεῖ νὰ τοποθετήσῃ τὰ παιδιὰ της κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας, σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα δὲν εἰμποροῦν νὰ προστατεύσουν περισσότερα ἀπὸ 2.000—2.500 παιδιὰ ἑτησίως. Ἀς εὐχηθῶμε γρήγορα νὰ παραστοῦμε στὰ ἐγκαίνια καὶ νέου Νηπιαγωγείου ποῦ θὰ ἐγείρῃ τὸ Νηπιακὸν Ἐπιμελητήριον Μελά, θὰ συμπληρώσῃ καὶ αὐτὸ ἓνα μεγάλο κενὸν ὅπως ὅλα τὰ ἔργα ποῦ ἔχει ἐπιτελεσθῇ ὡς τώρα.

Α. Ρ.

Εορτή βραβείων Υγείας εἰς τὰ βρέφη τοῦ Πατρ. ἰδρύματος

Ἐκεῖνοι ποῦ ἀγαποῦν τὸ παιδί καὶ ἀρέσκονται ν' ἀφιερώνουν ὀλίγες ὥρες ἐργασίας δι' αὐτὸ παρηκολούθησαν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἐτήσιαν εορτὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων καὶ ἐπαίνων εἰς τὰ ὑγιέστερα βρέφη τῶν Βρεφικῶν Σταθμῶν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸ περιστύλιον τοῦ Ζαπτείου τὴν 21ην Ἰουνίου. Ὁ ἀνασκοπῶν καὶ ἐμβαδύνων εἰς τὴν ἀφανὴ ἐργασίαν τῶν Βρεφικῶν Σταθμῶν, τὴν γενομένην σιωπηλῶς ὑπὸ τῶν Ἐπισκεπτριῶν Ἀδελφῶν καὶ τῶν Ἱατρῶν, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ εορτὴ ἦτο ἕνας θρίαμβος.

Εἶναι ἡρώϊσμός τῆς Ἐπισκεπτρίας Ἀδελφῆς νὰ ἐπιμένῃ δλόκληρα ἔτη τώρα ἐπὶ τῆς ἰδίας κοπιαστικῆς ἐργασίας. Κάθε μέρα ἔχει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καὶ νὰ δεικνύῃ εἰτε εἰς τὸ σάτιν ἢ στὸν Βρεφικὸν Σταθμὸν σὲ κάθε παλαιὰ ἢ νέα μητέρα τὰ ἴδια πράγματα δηλαδὴ πῶς νὰ διατηρῇ τὸ βρέθος τῆς καθαρὸ, πῶς νὰ τὸ ντύνῃ ἐλαφρὰ καὶ ζεστὰ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς· πῶς νὰ τρώγῃ τὸ βρέφος σὲ κανονισμένες ὥρες καὶ ὠρισμένες τροφές ἕως ὅτου βγάλει τὰ 20 δόντια καὶ συνηθίσει νὰ χωνεύῃ ὅλες τῖς τροφές. Πῶς νὰ τὸ προφυλάττῃ ἀπὸ τῆς μολυσματικῆς ἀρρώστιας καὶ ὅταν ἀρρωστήσῃ, τότε κάθε μέρα θὰ τρέχῃ ἡ ἀδελφὴ σάτιν τοῦ γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ ἐνέσεις, καταπλάσματα κλπ. καὶ πλειστάκις νὰ συνοδεύῃ τὴν μητέρα μὲ τὸ βρέφος τῆς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων ἢ Εὐαγγελισμὸν κλπ. Ὅλοι οἱ Παιδίατροί μας ὁμολογοῦν ὅτι πρὸ δέκα χρόνων ὅταν αἱ λαϊκαὶ μητέρες τοὺς ἐπὶ γαῖαν τὰ βρέφη τῶν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν διὰ νὰ τὰ ἐξετάσουν ἦσαν τόσο ἀκάθαρτα, ὥστε ἡ ἀπόπνοια τῆς ἀπλυσίας τοῦ βρέφους νὰ μολύνῃ ὅλην τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ γραφείου τῶν, ἡ νινίδα εἰς τὸ κεφάλαιόν του νὰ εἶναι σὰν μαύρη σκούφια, τὸ ντύσιμό του τόσο βαρὺ, φανέλλες ἐπάνω σὲ φανέλλες καὶ χράμια ἐπάνω σὲ χράμια ὥστε νὰ πάσχῃ τὸ βρέφος ἀπὸ ταχυπαλμίαν, τόσο δὲ σφικτὰ φασκιωμένο ὥστε ὁ θῶραξ τοῦ βρέφους νὰ ἔχῃ παραμορφωθῇ τὰ δὲ χέρια καὶ πόδια νὰ ἔχουν μείνει ἀτροφικά.

Σήμερον ὅμως διὰ τῆς ἐργασίας τῶν Βρεφικῶν Σταθμῶν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος ἐβελλιώθη ἡ υγεία τοῦ βρέφους, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ εορτὴ τοῦ Ζαπτείου.

Ἀλλὰ καὶ κἀτὶ ἄλλο ἀκόμη κατῳρῶσαν αἱ Ἐπισκέπτριαι Ἀδελφαὶ νὰ κάμουν, εἵλκυσαν τὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην τῆς λαϊκῆς μητέρας πρὸς τὸ Πατριωτικὸν Ἰδρυμα. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ ἀγαποῦν; Τὸ ἐπεξηγεῖ ὁ ἐφετείνος ἀπολογισμὸς τῆς ἐργασίας τῶν Βρεφικῶν Σταθμῶν τοῦ ἔτους 1935-1936 τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος κ. Φίλων. Ἐκ τῶν 1650 βρεφῶν, τὰ ὁποῖα περιέβαλυν, ἀπέθανον μόνον 71 δηλ. εἶχε θνητότητα $3\frac{1}{2}\%$, ἡ ὁποία θνητότης εἶναι τῶν Σκανδιναβικῶν χωρῶν, ἡ μικροτέρα ὅλου τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὴν εορτὴν ἀπενεμήθησαν βραβεῖα υγείας εἰς 27 βρέφη συμπληρώσαντα τὸ 2ον ἔτος καὶ ἐπαινοὶ εἰς 120 μητέρας διὰ τὴν καλὴν αὐτῶν συνεργασίαν μὲ τοὺς Βρεφικοὺς Σταθμούς. Μ. ΧΡΥΣΑΚΗ

Ἐπίδοσις διπλωμάτων νοσοκόμων εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Εἰς μίαν πολὺ ἱκανοποιητικὴν καὶ ἐπικαιρὸν εορτὴν εὐρέθημεν ἡμεῖς ποὺ ὄχι μόνον ἀγαπῶμεν ἀλλὰ καὶ ἐργαζόμεθα διὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἀσθενειῶν καὶ διὰ τὴν θεραπείαν τῶν νόσων. Καὶ ἦτο πραγματικῶς ἐπικαιρὸς ἡ εορτὴ διότι συνέπεσε μετὰ τὸ πατρικὸν Συνέδριον τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ δημοσία ὑγιεινὴ καθὼς καὶ ἡ περίθαλψις τῶν ἀπόρων διὰ νὰ εἶναι καρποφόρος δὲν εἶναι ζήτημα μόνον ἱατροῦ ἀλλὰ καὶ καλῶς μορφωμένης νοσοκόμου μὲ κοινωνικὴν συνείδησιν. Ἀπὸ τοιαύτας εορτὰς δὲν πρέπει νὰ λείπουν τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας, τὸ Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας. Ὁ Εὐαγγελισμὸς πρωτοστατεῖ εἰς τὴν μόρφωσιν ἀδελφῶν ἀπὸ τὸ 1872. Τὸ 1932 ἀναδιοργάνωσε τὴν σχολὴν τοῦ προσαρμόσας αὐτὴν εἰς τὴν σημερινὴν ἐξέλιξιν τῶν σχολῶν κατὰ τὸ Διεθνὲς πρόγραμμα περὶ ἐκπαιδευτικῶν σχολῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων.

Ἡ Σχολὴ αὕτη εἶναι ἀνεγνωρισμένη ὄχι μόνον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Ἑλληνικοῦ Συνδέσμου Νοσοκόμων ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου Νοσοκόμων μὲ ἔδραν τὴν Γενεύην καὶ εἶναι ἐγγεγραμμένη εἰς τὰ Διεθνῆ στελέχη τῶν ἐκπαιδευτικῶν σχολῶν νοσοκόμων.

Τὰ διπλώματα ἀπένεμεν ὁ κ. Γερουλάνος ἐπαινέσας δι' ὀλίγων τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἱκανότητα αὐτῶν ἡ ὁποία ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων. Αὕτη εἶναι ἡ δευτέρα σειρὰ 1932-1935 μετὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Σχολῆς, καὶ εἶναι αἱ ἑξῆς: Ἀντωνίου Πολυξένη, Γεωργιάδου Σοφία, Κλήτσου Αἰκατερίνη, Παλούκα Ἀριάδνη, Πούσκα Κλειώ, Σιχνιδουπόλου Δέσποινα, Καλλιπολίτου Ἀθανασία Λαμπουσιᾶδου Ἐλευθερία, Ποσχαλίδου Μαριάνθη, Χρηστίδου Δέσποινα, Σταυρίδου Ἀναστασία, Σταυρίδου Εἰρήνη, Σολᾶκη Ἄννα.

Ἡ τελειόφοιτος ἀδελφὴ Πολ. Ἀντωνίου ἠδ' ἀχαιρίσθη ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν τὸ Διοικητ. Συμβούλιον Εὐαγγελισμοῦ διὰ τοὺς κόπους καὶ φροντίδας ποὺ κατέβαλλον διὰ τὴν ἐκπαιδευσίν των. Κατόπιν ἐδόθη ὁ νενομισμένος ὄρκος καὶ οὕτω ἔληξε ἡ ὥραία εορτὴ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ συγκεκριμένως εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπάρχουν δύο ἐκπαιδευτικαὶ Σχολαὶ Νοσοκόμων. Τοῦ Ἑλλ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἰδρυθεῖσα τὸ 1924 καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Εὐχαρίστως δὲ πληροφοροῦμεθα ὅτι δύο ἄλλαι σχολαὶ διοργανοῦνται: μία ἀπὸ τὸ Κράτος εἰς τὸ Λαϊκὸν Νοσοκομεῖον καὶ ὑπὸ τοῦ Δήμου ἡ ἄλλη εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον.

ΜΑΡΓ. ΧΡΥΣΑΚΗ

Ἀθλητικὴ Στήλη.

Ἀπὸ τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας.

Οἱ φετεινοὶ Πανελλήνιοι γυναικεῖοι ἀγῶνες γίναντο μὲ τὸ Πανελλήνιο δέκαθλον στίβ 6 καὶ 7 Ἰουνίου. Ὁμολογοῦμε πῶς ἀπογοητευθήκαμε ἀπὸ τὴν φτωχὴ συμμετοχὴ ἀθλητριῶν. Μόνο δύο σύλλογοι ἔλαβον μέρος μὲ ἀρτίαν ὁμάδα, ὁ Πανελλήνιος καὶ τὸ Φάληρον. Ὁ Πανιώνιος μετέσχε διὰ δύο ἀθλητριῶν. Ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν ἀθλητριῶν δὲν ἦταν ἀνώτερος τῶν εἴκοσι.

Τὸ μόνο εὐχάριστο γεγονός εἶναι πῶς οἱ ἀθλήτριες αὐτὲς εἶναι νέες καὶ παρουσιάσθηκαν, μερικῆς, καλὰ προπονημένες καὶ ἄλλες μὲ φυσικὰ χαρίσματα ποὺ ὑπόσχονται μεγάλην ἐξέλιξιν ἂν οἱ ἀρμόδιοι δειξοῦν ἔστω καὶ λίγο ἐνδιαφέρον καὶ οἱ ἴδιες ἀγαπήσουν τὸν ἀθλητισμὸν καὶ ἀθλοῦνται ἀπὸ ἀγάπη πρὸς αὐτόν. Πάντως μέσα στὲς τόσες ἀντιδράσεις ποὺ συναντοῦν οἱ ἀθλήτριες αὐτὲς, πρέπει νὰ μείνουν εὐχαριστημένες καὶ μόνο μὲ τὸ γεγονός τῆς ἐμφανίσεώς τους.

Ἰδιαίτερος τονίζουμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς δος Νικολούλια τοῦ Π. Φαλήρου. Ἡ ἀθλήτρια αὕτη χωρὶς σχεδὸν καμμιά προπόνησιν κατέβηκε στοὺς Πανελλήνιους καὶ πήρε μιὰ δευτέρην νίκη στὸ δρόμο 100 μ. μὲ τὸν καλὸ χρόνον 13' 2/10 καὶ μιὰ τρίτη στὸ δρόμο 60 μ. Σημειώνουμε τὸ γεγονός ὅτι ἡ Νικολούλια πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς ἔβαλε ἀθλητικὰ παπούτσι, ἔκανε ἀθλητικὴ ἐκκίνησιν, καὶ ἔφευγε μὲ πιστολιά ἀφέντου, γιατί ἦταν βλέπετε μαθημένη μὲ τοὺς ἀρχαιοπρεπεῖς τρόπους τῶν μαθητικῶν ἀγῶνων. Πήδησε καὶ ἄλμα εἰς ὕψος 1,25' θὰ τὴ συμβουλευάμε νὰ εἰδικευθῇ μόνο στοὺς δρόμους ταχύτητος, γιατί μπορεῖ νὰ κἀν μεγάλα πράγματα μιὰ μέρα, φτάνει νὰ πάρῃ σοβαρὰ τὸ πρᾶμα καὶ νὰ προπονηθῇ.

Ἡ δὲς Τράκα δυστυχῶς κατέβηκε τελείως ἀπροπονητὴ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μῆς παρουσιάσῃ τίποτε ἄξιον λόγου. Κοῖμα, γιατί ἔχει μέλλον. Ποιὸς φταίει ὅμως; οἱ διάφορες ἀπαγορευτικὲς βέβαια ποὺ δὲν διευκολύνουν τὴν προπόνησιν τῶν ἀθλητριῶν στὸ στάδιο.

Ἡ δὲς Ἰσμήνη Λανίτου παρουσιάσθηκε καλλίτερη στὸ μῆκος καὶ στὸ ὕψος, ἡ δὲς Φραγκιά στάσιμος μᾶλλον ἴσως ἀπὸ ἑλληνίδας ἀπαιτούμενης προσοχῆς. Τὴν συμβουλευόμεν νὰ μὴν ἀπαγορευτεῖται εὐκολα.

Μιὰ πρώτη: τάξεως ἀθλήτρια στὸ ἄλμα εἰς μῆκος εἶναι ἡ δὲς Τονάρδη. Εἶνε ὁ πρῶτος χρόνος ποὺ κατεβαίνει στὸ στίβο καὶ τὸ 4, 8 ποὺ ἐπισήμως ἐπήδησε εἶνε ἀρκεῖα καλὸ ρεκόρ καὶ μπορεῖ σύντομα νὰ γίνῃ πέντε μέτρα.

Ἡ Καρατζᾶ καὶ Σουκούρογλου στοὺς δρόμους καλὲς καὶ ἡ Χαλκιοπούλου εἶνε ἀθλήτρια μὲ κουράγιον.

Ἀπὸ τῆς ἀθλήτριας τῶν ρήσεων σημειώνομεν τὴν ἐμφάνισιν τῆς δος Φαίππια ὡς μίαν μελλοντικὴν ἐλπίδα τοῦ γυναικεῖου ἀθλητισμοῦ. Μὲ μιὰ καλὴ καθοδήγησιν μπορεῖ γρήγορα νὰ καταρτίσῃ τὸ Πανελλήνιο ρεκόρ καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα πολὺ ἀνώτερον. Τὸ ἴδιο θὰ

λέγαμε καὶ γιὰ τὴν δα. Η. Παράσχου στὸ ἀκόντιον.

Ἡ δὲς Στεργίου διεκρίθη στὸν δίσκον καὶ στὸ ἀκόντιον χωρὶς νὰ καταρτίσῃ ὅμως τὸ ρεκόρ τῆς. Ἀπὸ τῆς δα. Δικαίου περιμέναμε καλλίτερα ἀποτελέσματα.

Ἡ δα. Δομνίτσα Λανίτου ἐδημιούργησε νέο ρεκόρ στὸ δρόμο 100 μ. 12' 4/10 (παλαιὸν ἰδίας 12' 9/10) καὶ θ' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου στὸν δρόμο 100 μ. καὶ στὰ 80 μ. μετ' ἐμποδίων.

Η ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Σ. Ε. Κατὰ λάθος ἐγράφη στὸ προηγούμενον τεύχος ὅτι ἡ δεσπ. Δομν. Λανίτου διεγωνίσθη στὸ πῆδημα στοὺς τελευταίους Πανελληνίους. Πρόκειται γιὰ τὴν δεσπ. Ἰσμήνη Λανίτου, ἡ ὁποία ἔλαβε μέρος στὸ πῆδημα μὲ 1 μ. 30. Ἐπίσης ἡ πρῶτα θλήτρια στὴ σφαιροβολία εἶνε ἡ δεσπ. Φαίππια καὶ ὄχι ἡ δεσπ. Καίβρα.

Εἶναι δυνατόν ὅλες οἱ γυναῖκες νὰ εἶν' ὠραίες;

Δ' Τὸ καθάρισμα τοῦ δέρματος*

Πῶς ἀποκτᾶται καὶ πῶς διατηρεῖται ἡ ὠμορφιά

Τὸ σαποῦνι. Πατρίδα τοῦ σαπουνιοῦ μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς εἶναι ἡ Μασσαλία. Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Γαλατίας ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους μετεδόθη ἡ χρῆσις τοῦ σαπουνιοῦ στὴ Ρώμη ὅπου τὸ μετεχειρίζοντο κυρίως γιὰ νὰ ξανθαίνουν (!) τὰ μαλλιά τους οἱ Ρωμαῖες καὶ ὡς θεραπευτικὸν μέσον κατὰ τῆς... ἐλεφαντιάσεως.

Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως τὸ πολὺτιμο αὐτὸ χημικὸ προϊόν εἶναι κατάλληλον γιὰ τὸν καθαρισμό τοῦ δέρματος;

Τὸ σαποῦνι—πάντοτε, ἢ σχεδὸν πάντοτε, ἀλκαλικῆς ἀντιδράσεως—ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διαλύει τὰ λίπη καὶ συνεπῶς νὰ καθαρίζει. Νὰ καθαρίσῃ... ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα μας; Δυστυχῶς τὸ δέρμα μας τὸ παρακαθαρίζει. Ἐχομε περὶ προηγουμένως ὅτι χάρις στοὺς σμηγματογόνους ἀδένες στὸ πρόσωπό μας ἐπικαθεταῖ ἕνα ἐλαφρὸ στρώμα σμήγματος ἀπαραίτητο γιὰ τὴν καλὴ συντήρησιν τῆς ἐπιδερμίδος. Καὶ τὸ στρώμα αὐτὸ τοῦ σμήγματος δὲν μποροῦμε, ἀτιμωρητῇ, νὰ τὸ ἀφαιρέσωμε ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὸ δέρμα μας. Τὸ σαποῦνι, ὅπως καὶ κάθε ἀλκαλικὸ παρασκεύασμα, ξύγει, ἂς ποῦμε, τὴν ἐπιδερμίδα καὶ ἕνα δέρμα πολὺ λιπαρὸ δὲν ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως τὴν φθορὰ ποὺ ὑφίσταται—ἴσως μάλιστα ἡ ἔχουσα τέτοιο δέρμα νὰ εἶναι καὶ εὐχαριστημένη ἕνα δέρμα ὅπως κανονικὸ εἰς ἑκκρίσιν σμήγματος δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀντιληφθῇ τῖς κακὰς συνέπειας τῆς χρήσεως τοῦ σαπουνιοῦ. Τὰ στεγνὰ δέρματα δὲν ἀνέχονται καθόλου τὸ σαποῦνι—

(*) Βλέπε προηγούμενα τεύχη ἀριθ. 3, 6 καὶ 7.

ξεφλουδίζουν, σκάζουν, κοκκινίζουν. Ένα σαπούνι, για νάναι άνεκτό στο δέρμα πρέπει νάναι ούδέτερο—δύσκολο πράγμα, πολύ δύσκολο—ή τουλάχιστον ελαφρότατα αλκαλικό, κι' αυτό για τὰ πολύ λιπαρά πρόσωπα.

Όταν όμως σκεφθούμε πώς όταν λέμε: «Καθαρίζω το δέρμα μου» σημαίνει ότι έχουμε ν' αφαιρέσουμε: σκόνες, πούδρες, fards, ιδρώτες—όξείας αντιδράσεως—την τυχόν περισσειαν του σμήγματος, θα δούμε ότι ως μέσα καθαρισμού πρέπει ν' αναζητήσουμε παρασκευάσματα ήπια, ούδέτερα και ούδέποτε αλκαλικής αντιδράσεως παρασκευάσματα που πάντοτε βλάπτουν.

Και τὰ μέσα αυτά είναι οί κρέμες, οί λοσιόν, τὰ γάλατα

Στὸ προσεχές θὰ εξετάσουμε τὰ ήπια αυτά μέσα καθαρισμού του δέρματος. Έν τῷ μεταξύ προσοχή στους κινδύνους τῶν αλκαλικῶν.

MME KETTY
ACADEMIE DE BEAUTE ERMΟΥ 35

Παιδικές έξοχές του Πατριωτικού Ίδρύματος.

(Έντυπώσεις από την έκδρομή της «Παιδικής Αδελφούνης» του Λυκείου.

Τὰ τέσσαρα στρατιωτικά αυτοκίνητα γεμάτα από καθαρά παιδιά της αδελφούνης του Λυκείου εστάθμευσαν τὸ πρωτὶ έξω από τις παιδικές έξοχές του Πατριωτικού Ίδρύματος. Μιά ἀπλή πόρτα με τὴ λευκή σημαία με τὰ γράμματα του Ίδρύματος, ἀνοίξε και ἔ.ας ὁλοκάθαρος και καλοκάγαθος γέρος μᾶς ἄφισε τὴ δίοδο ἐλευθέρου. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύσαμε, ἡ πρώτη αὐτὴ ἐντύπωση, ποὺ θὰ σὰς περιγράψω ὅσο ἀπλᾶ μπορῶ, ἦταν ἐντελῶς συναρπαστική, ἐντελῶς ἀπροσδόκητη. Καὶ ὅσο προχωροῦμε, γέρες ἐκπλήξεις μᾶς περιμένουν. Ἡ τάξις, ἡ καθαριότης, μαζὺ με μιά λεπτὴ καλαινδοσία, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι μιά γλαστρουλά, πέντε καρεκλάκια στὴ θέσι της, και πάρα κάτω τὸ θέαμα τῶν παιδιῶν ξαπλωμένων κάτω ἀπὸ τις δέκα ὀμπρέλλες στὴν ἀμμουδιά, ποὺ κάθε μιά ἔχει ἀλλοιώτικο χρῶμα, μπλὲ σιέλ, ρόζ κόκκινο κλπ. και κάθε μιά σκιαζει τὸ ὁμοίχρωμο μπουλὸκι ἀπὸ τὰ ὁλοκάθαρα παιδάκια, με κάνει πρὸς στιγμή νὰ ἀμφιβάλλω ἂν βρισκομαι αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν Ἑλλάδα, ποὺ ὡς πέρου ὅλα ἦταν τυχαία, ἡ σὲ καμμιὰ Ὀλλανδικὴ λουτρόπολι παιδιῶν ποὺ ὅλο εἶναι ρυθμισμένα με τὸν ἀνώτερο ρυθμὸ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀ! πρέπει κάθε Ἑλληνίς, νὰ τις ἐπισκεφθῇ τις Π. Ε. γιατί αὐτὴ τὴ στιγμή μαζὺ μου θὰ κάνη τὸ γύρο, θὰ νοιώσῃ ἀφ' ὅτι θὰ διαβάσῃ συγκίνησι για τὴ χαρὰ τῶν πτωχῶν παιδιῶν, ἀλλὰ θέλω νὰ γίνη και διαπρύσιος κήρυξ τοῦ μεγάλου καλοῦ ποὺ συν-

τελεῖται στὴν Ἑλληνικὴ φυλὴ, νὰ τὸ φωνάξῃ με ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της ὥστε νὰ συγκινήσῃ κάθε καρδιά και νὰ συντρέξῃ και κάθε ἕνας τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο! Ἀς κάνωμε ἕνα γύρο μαζὺ σου ἀγαπημένη μου ἀναγνώστις, τὸ πρῶτο κτίριο ποὺ συναντήσαμε ἦταν τὰ μαγειρεῖα, ψυγεῖα, και ὀψοφυλάκια, ἀπὸ ἕνα μέρος τοῦ ὁποῖου γίνεται και τὸ μοίρασμα τοῦ μεσηβρινοῦ και βραδυνοῦ συσσιτίου. Τὰ μεγάλα καζάνια, τὰ τραπέζια κ' π. ἀποστράπτουν ἀπὸ καθαριότητα, χωρίς μυίγες ἡ σκόνη, ἀπέναντι ἑδὺ μεγάλα ὑπόστεγα με πάγκους και τραπέζια κατὰ σειρὰ, ὅπου γίνεται τὸ μεσηβρινὸ και βραδυνὸ φαγητὸ τῶν παιδιῶν. Ὀλίγον ὑψηλότερα εἶναι οἱ κοιτῶνες, κτίρια ποὺ καθένα χωρεῖ 60 ἔως 80 κρεβάτια ὁλοκάθαρα, οἱ φωτεινοί, καλὰ ἀερίζόμενοι με ἐρμάγια για τὰ ρούχα τῶν παιδιῶν, και λουτρό ὅπου πλένουν τὰ παιδάκια μετὰ τὸ μπάνιο. Δὲν λείπουν οὔτε ἡ ὀδοντόβουρτσες κλπ. Ἐκτὸς τῶν κλειστῶν κοιτῶνων ὑπάρχει και ἕνας ἀνοικτὸς με 70 κλίνες δωρεὰ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς. Δὲν λείπει οὔτε τὸ νοσοκομεῖον με τελεία ἐγκατάστασι πρώτων βοηθειῶν, οὔτε ὁ ξεῶν ὁλοκάθαρος οὔτε τὸ θέατρο τοῦ φασουλῆ, μιά ἐκτακτὴ ἰδέα και ἐκτέλεσις τοῦ κ. Τζελέπη με τὸ ὁποῖο κάθε ἀπόγευμα διασκεδάζουν τὰ παιδάκια. Τὸ πειὸ συγκινητικὸ μέρος τοῦ ἡμερησίου προγράμματος εἶναι ἡ βραδυνὴ προσευχή. Ἀπάνω ἀπὸ τὸ θέατρο σὲ μιὰ πλατεῖα ὑπάρχει ἕνα προσευχητῆρι, ποὺ τὸ στολίζουν δεξιά και ἀριστερὰ ἡ δὺο σημαῖες ἡ Ἑλληνικὴ και τοῦ Π. Ι. Τὰ παιδάκια καθ' ὁμάδας (δέκα συνήθως) μαζεύνονται πῶς ἀπὸ τὴν ὀρισμένη θέσι τους λέγουν ὅλα μαζὺ ἕνα ὕμνο και μιά προσευχή, και κατόπιν ἕνα παιδάκι προχωρεῖ πρὸς τὸ προσευχητήρι, λέγει καθαρότατα τὸ «πάτερ ἡμῶν». Ἀκολουθεῖ ἡ τελετὴ τῆς καταβιβάσεως τῆς σημαίας ποὺ πέντε παιδάκια με ρυθμικὸν βῆμα πάνε και φυλάσσουν. Σὰς βεβαιῶ εἶναι τὸ συγκινητικώτερο μέρος τῆς παιδικῆς ἡμέρας. Κατόπιν ἡ διευθύνουσα δεσποινὶς Γκλαβάνη θὰ πάρῃ ὀρισμένα ἀπὸ τὰς ὁδηγοὺς τῶν ὁμάδων και τὰ παιδιά θὰ ξεχυθοῦν με τάξι νὰ παίξουν στὴν ἀμμουδιά ἔως τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ὅλο αὐτὸ τὸ ἄλμα ποὺ παρουσιάζουν ἡ παιδικές έξοχές ἐφέτος ὀφείλονται στὴν ἀκούραστη και γεμάτῳ ἐνθουσιασμῳ Δ. Ἰ. Γκλαβάνη, ποὺ ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν ἀρχοντιά τοῦ σπιτιοῦ της, πῆρε μαζὺ και τὴν ἀρχοντιά τῆς ὥρας της ψυχῆς και τὴν ἀφιέρωσε με τόση ἀφοσίωσι, για νὰ ὁμορφύνῃ, και ἀπαλύνῃ τὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ, ποὺ τὴν λατρεῖ οὐκ ὅλα, ποὺ πειθαρχοῦν στὸ νεῦμα της, τὸ γεμάτῳ καλωσύνη, και ποὺ συγκινεῖται ἀπὸ ἀθρόα ἐκεῖ ποὺ δὲν ἤθελαν και ἐτρόμαζαν νὰ πάνε ἄλλοτε. Ἐτσι ἀρχίζει τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς ἐξυγιάνσεως και τῆς πειθαρχίας τῆς νέας Ἑλληνικῆς γέντας. Εἶπε εἰς τὸν κ. Φίλωνα, ποὺ ἀνεκάλυψε και ἐξετίμησε, τὴν δημιουργὸν ποὺ γεμάτῳ ἀπὸ νέα ἰδεώδη, ξεύρει νὰ φθάνῃ μέχρι θαύματος.

N. ΠΑΔΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Γράμματα πρὸς τὴν «Ἑλληνίδα»

Ἀγαπητὴ «Ἑλληνίς»

Εἶμαι παλὰ συνδρομητριά σου και παρακολουθῶ με πολὺ ἐνδιαφέρον τὸν ἀγῶνα σου για τὴ πολιτικὴ μας χειραφέτηση. Εἶμαι κ' ἐγὼ μαζὺ σου σύμφωνη ὅτι εἶνε δίκαιο νὰ δοθῇ ἐπὶ τέλους και σὲ μᾶς ἡ ψήφος, και, ἂν μᾶς θέλει ὁ λαὸς και τὸ ἀξίζομεν, νὰ ἐκλεγόμαστε και μεῖς. Γιατὶ ὅχι! Δὲν εἶμαστε χειρότερες ἀπὸ τοὺς ἄνδρας· οὔτε πῶς ἀμόρφωτες εἶνε οἱ γραμματισμένες γυναῖκες ἀπὸ τοὺς γραμματισμένους ἄνδρας, οὔτε εἶνε πῶς κουτὲς οἱ ἀγράμματατες γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἀγράμματος ἄνδρας. Γιατὶ λοιπὸν ὅχι.

Μὰ πρὸς Θεοῦ, τζάνε μου, ὅπως λένε στὴν πατρίδα μου τὴν Πόλι τί εἶνε αὐτὸ τὸ ψήφισμα ποὺ δημοσιεύσες στὸ τεῦχος τοῦ Ἰουλίου! Ψήφισμα εἶνε αὐτὸ ἡ τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια! Ἄν ἦμουν ὑπουργὸς δὲν θὰ διῶριζα βέβαια ἐκείνη ποὺ τὸ συνέταξε σὲ διπλωματικὴ ὑπηρεσία, γιατί δὲν ἔχει οὔτε ἴχνος διπλωματικοῦ μυαλοῦ. Πρόκειται νὰ ζητήσῃ δικαιώματα για τις γυναῖκες και ζητεῖ γενικὴ ἀναδιοργάνωση τοῦ κράτους σὲ ὅλους τοὺς κλάδους. Ποιὸν πρόκειται νὰ πείσῃ με αὐτό; Τοὺς ἰθὺνόντας ποὺ πρέπει ν' ἀποφασίσουν νὰ μᾶς δώσουν τὴν ψήφο; Μὰ αὐτοὶ θὰ μειδιάσουν και θὰ σηκώσουν τοὺς ὤμους. Μᾶλλον ἴσως θέλει νὰ ἐκπλήξῃ τὸν κοσμάκη ποὺ θὰ χάσκει για τὰ τόσα ποὺ ζητοῦν οἱ γυναῖκες. Μὰ ἂς κάμουν ἀργότερα τὸ ψήφισμα αὐτὸ πολιτικὸ τους πρόγραμμα· πρὸς τὸ παρὸν θυμίζει φοβερὸ τοὺς προεκλογικοὺς λόγους τῶν ἐκάστοτε ὑποψηφίων. Ὅταν θὰ ἔχωμε πολιτικὰ δικαιώματα, ἡ κάθε μιά μας θὰ κατευθυνθῇ ἀναγκαστικὰ πρὸς ἕνα πολιτικὸ κόμμα, πρὸς μιά ἰδεολογία, και τότε, ἀγαπητὴ «Ἑλληνίς», μπορεῖς νὰ δημοσιεύεις τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα τῆς κυρίας Α ἢ τῆς δηλώσεις τῆς κ. Β, ποὺ θὰ στηρίζονται κάπου, ἐνῶ τώρα κρέμονται στὸν ἀέρα, δὲν βασίζονται ποιθενᾶ. Ὅταν θὰ εἶμαστε πολιτικῶς χειραφετημένες, ἡ κάθε μιά, ἂν τὸ ἔχει μέσα της, θὰ ἐργασθῇ και ἴσως θὰ διακριθῇ ἐκεῖ ὅπου τὴν ὀθεῖ ἡ κλίση της: στὴν ἐργατικὴ πολιτικὴ, στὴν κοινωνικὴ πρόνοια, στὴ παραγωγή, στὴν ἐκπαίδευσι.

Θὰ πῆς ἴσως, πῶς τούτη ποὺ γράφει αὐτὰ θὰ εἶνε καμμιὰ κομψομένη ποὺ φουμάρει, ποὺ παίζει μπριτζ, ποὺ βάφει τὰ χεῖλια και τὰ νύχια της και ποὺ ξουρίζει τὰ φρυδιά της. Δὲν θὰ εἶνε ἐργαζομένη γυναῖκα για νὰ μιλά ἔτσι.

Λοιπὸν, ἔχεις λάθος. Δὲν εἶμαι ἐργαζομένη ὑπὸ τὴν ἐννοια ὅτι ἔχω ἕνα ἐξωσπιτικὸ ἐπάγγελμα. Εἶμαι ὅμως μητέρα τεσσάρων παιδιῶν, ἔχω σπῖτι, ἄνδρα, τὰ μέσα μας δὲν εἶνε πολὺ ἀφθονα, κ' ἔτσι ἔχω με τὴ πραγματικὴ σημασία τῆς λέξεως, πολλὴ δουλιὰ. Ὑπηρεσία ἔχω λίγη και τὴν πῶς πολλὴ ἐργασία τοῦ σπιτιοῦ τὴν κάνω μόνη μου. Ἐχω τὴ φιλοδοξία νὰ εἶνε τὸ σπῖτι μας πάντα καθαρὸ και καλοσυνερισμένο, νὰ ἔχει ἀέρα και φῶς, με ὅλα τὰ ἀπλὰ ἐπιπλα ποὺ ἔχομε

νὰ μὴ λείπουν μερικὰ λουλούδια στὰ βάζα, ὥστε νὰ βορὺν ἄνεσι, και χαρὰ ὁ ἄνδρας μου ὅταν ἐρχεται ἀπὸ τὴ δουλιὰ του και τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Δουλεύω ὅμως κ' ἐγὼ με χαρὰ, νοιώθοντας τοὺς δικούς μου εὐτυχεῖς κ' εὐχαριστημένους, και ἱκανοποιῶμαι ποὺ ἐκπληρώνω τὰ καθήκοντά μου. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ μιλήσω και για δικαιώματα.

Ἐάν λοιπὸν ἡ κάθε μιά μας σκορπίσει γύρω της τὴ χαρὰ, τὴν εὐτυχία, ἂν ἐκείνη ποὺ ἐργάζεται ἐξωσπιτικὰ κάνει ὅ,τι μπορεῖ για νὰ διακριθῇ στὴ δουλιὰ της, για νὰ ἐξελιχθῇ και νὰ προσδεῦσει, δὲν θὰ δημιουργηθοῦν σιγὰ σιγὰ γυναικεῖοι τύποι ποὺ θὰ ἐπιβληθοῦν, ποὺ θὰ γίνουν σεβαστοί, και ποὺ θὰ εἶνε ζωντανὰ ἐπιχειρήματα ὅτι οἱ γυναῖκες εἶνε ἄξιες νὰ ἔχουν πολιτικὰ δικαιώματα και νὰ συνεργάζονται στὰ κοινὰ;

Τὰ περισσότερα κακῶς ἔχοντα ποὺ ζητεῖ τὸ περιφημὸ σου ψήφισμα νὰ διορθωθοῦν, δὲν παρατηροῦνται μόνον στὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ἀποτελέσματα τῆς μεταπολεμικῆς κρίσεως ποὺ μαστίζει ὅλον τὸν κόσμον και ὅχι μόνον τὴν μικρὴ, φτωχὴ, καταχρεωμένη πατρίδα μας. Ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς και τῆς ζητήσεως ρυθμίζει παντοῦ τις συναιλλαγές. Εἶνε πολλοὶ ἐκείνοι ποὺ ζητοῦν δουλιὰ, και λίγη ἡ ἐργασία. Γιατὶ; Αὐτὸ εἶνε πρὸβλημα ποὺ δὲν μποροῦμε ἡμεῖς οἱ γυναῖκες νὰ τὸ λύσωμε μόνες μας. ἔτσι και ἂν συνεννοούμαστε με τις γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου. Χρειάζεται νομίζω, νὰ πάρει ὁ κόσμος μιά καινούρια νοοτροπία, και σ' αὐτὸ θαρρῶ πῶς μποροῦμε και μεῖς νὰ συμβάλλωμε, ἀνατρέφοντας τὰ παιδιὰ μας με ἰδέες τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, με ἰδέες κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, τιμωτικῆς, φιλαληθείας ἀλτρουϊσμοῦ. Ἐάν ἡ νέα γενεὰ ποὺ θὰ μᾶς διαδεχθῇ, βγῇ καλῆτερη ἀπὸ μᾶς, ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα θὰ κάμει τὴ στροφή πρὸς ἕνα καλῆτερο μέλλον. Ἀλλὰ πρῶτιστος πρέπει νὰ προσπαθῇ κάθε ἄνθρωπος νὰ καλλιτερέψῃ τὸν ἑαυτοῦ του, ὥστε ἡ μάζα, ποὺ κυριαρχεῖ σήμερον, ν' ἀποτελεῖται περισσότερα ἀπὸ καλὰ στοιχεῖα, κι' αὐτὰ νὰ παρασύρουν μαζὺ τους και τὰ ὀλιγώτερον καλὰ.

Γι' αὐτὸ, ἀγαπητὴ «Ἑλληνίς», κοντὰ στὰ δικαιώματα ποὺ ὅλο κοπανᾶς, διακήρυττε ποὺ και ποὺ και τὰ καθήκοντά μας. Ἐἰσι θὰ συντελέσῃς και σὺ εἰς τὸ νὰ βελτιωθῇ τὸ ποῖον τῶν γυναικῶν μας, και τότε τὰ δικαιώματα θὰ ἔλθουν μόνα τους, κανεὶς δὲν θὰ μπορέσει νὰ μᾶς τ' ἀρνηθῇ.

Ἀς μὴν εἶμαστε μοιρολάτρες, προληπτικῆς, ἐπιπόλαιες, φιλόγυνες, ἐκεῖ ποὺ δὲν πρέπει, σπάταλες ἐκεῖ ποὺ δὲν ταιριάζει. Ἀς καλλιεργήσωμε κοντὰ στὸ πνεῦμα τὴν ψυχὴν μας, ἂς ἀναπτύξωμε τὴν αὐτοπεποίθησιν τὸ συναίσθημα τοῦ καθήκοντος. Ψύχραιμες και ἀμερόληπτες ἂς ἀντιμετωπίζωμε τὸ κάθε τι, ἔτσι μέσα στὴ δίνη τῆς ζωῆς θὰ συντελέσωμε στὴν ἀρμονία τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς και τὴν καλύτερη ἐξυπηρέτησιν τῆς κοινωνίας.

Ἐὰν οἱ περισσότερες ἦσαν ἔτσι ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦμε, οὔτε φαντάζομαι, οὔτε ξέρω πῶς θὰ γεννηθῇ ζήτημα δικαιωμάτων. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες θ' ἀπορροῦν πῶς δὲν τὰ ἔχουμε, ἐνῷ τώρα βροιοῦν ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ μᾶς τ' ἀρνηθοῦν.

Ἄς καταπολεμήσουμε λοιπὸν κυρίως αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα, ἃς τὰ ἐξουδετερώσουμε καὶ νομίζω ὅτι δὲν σφάλω, ὅταν λέγω ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ καλῆτος φεμινισμός.

Ἡ συνδρομήτριά σου
Φ. Α.

Ἐξοχές γιὰ ἐργαζόμενα κορίτσια

Στις 20 Ἰουλίου ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν οἱ κατασκευάσεις τῶν Ἐργαζομένων Γυναικῶν τοῦ Συνδέσμου γιὰ τὰ Δικαιώματα τῆς Γυναίκας. 66 κορίτσια ἀνέβηκαν στὴν ὥραία τοποθεσία μεταξὺ Ἐκάλης καὶ Τατοῦ τοῦ ὅπου τὶς ἐπερίμεναν εὐρύχωρες καὶ εὐάερες σκηνές, ἓνα μεγάλο ἐστιατόριο, ἀφθονο φαγητὸ καὶ ἡ ἀγάπη καὶ στοργὴ μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλουν τὶς ἐργαζόμενες τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Τὰ κορίτσια εὐθύς ἄρχισαν νὰ ὁργανώνονται μὲ τὰ ζητήματα τοῦ σισοιτίου τῶν ἐκδρομῶν κλπ. Δυστυχῶς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα ἐφάνηκε ὅτι τὰ 66 κρεβάτια ποὺ ἐτοιμάσθηκαν εἶνε ἀνεπαρκεῖ γιατί γιὰ κάθε ἀποστολὴ ὑπῆρχαν 200 αἰτήσεις καὶ κάθε μέρα ἔρχονται καινούριες. Ἀμέσως λοιπὸν ἔγιναν ἐνέργειες νὰ προστεθοῦν ἄλλες δύο σκηνές, ὥστε στὴν δεύτερη ἀποστολὴ νὰ ὑπάρχουν 84 κρεβάτια. Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε ἐνισχυτικὸ γιὰ τὸ ἔργο τῆς Ἐπιτροπῆς εἶνε ὅτι μερικοὶ ἐργοδοτὰ ἐστεύλαν ἐργάτριες καὶ καταβάλλουν γιαντὲς τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς, ὅπως π.χ. τὰ ἐργοστάσια Παπαστράτου καὶ Σιστοβάρη ποὺ ἐνέγραψαν 30 ἐργάτριες μὲ ὅλα τὰ ἔξοδα πληρωμένα, ὁ Σύνδεσμος γιὰ τὰ δικαιώματα τῆς Γυναίκας μπορεῖ νὰ εἶνε ὑπερήφανος γιὰ τὸ νέο αὐτὸ ἔργο του, τὸ τέταρτο στὴ σειρά (τὰ ἄλλα τρία εἶνε τὸ ὀρφανοτροφεῖο Ἐθνικὴ Στέγη, ἡ Βραδυνὴ Σχολὴ Γυναικῶν Ὑπαλλήλων καὶ ἡ Παπαστράτειος Σχολὴ ποὺ λειτουργοῦν ἤδη ἱκανοποιητικὰ ὡς ἰδιαίτερα σωματεῖα).

Οἱ ἐξοχές ἐπέτυχαν χάρις στὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση ποὺ μὲ προθυμία ἔδωσε ἡ κοινωμία καὶ οἱ βιομηχανίας. Πάνω ἀπὸ 350.000 δρχ. ἔχουν μαζευτῇ ὡς τώρα.

Ἐκ παραδρομῆς δὲν ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο τεῦχος τὴν δωρεάν τοῦ Συλλόγου Ἀποφοίτων Κολεγίου Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ 10.000 δρχ. μία ἀπὸ τὶς πρώτες.

Μεταξὺ τῶν νεωτέρων δωρεῶν ἔχουμε νὰ ἀναφέρωμε.

Τῆς Ἐταιρίας Καλυκοποιείου . . . δρχ. 10.000
> > Λιπασμάτων . . . > 10.000
> > Π. Νομικὸς . . . > 7.000
Τῆς κ. Ἰωάννας Θεοδωροπούλου > 1.000

Ἐπίσης ἔγιναν καὶ πολλὲς δωρεές εἰς εἶδος. Ἀλλὰ ἴσως τὸ σπουδαιότερο κεφάλαιο ποὺ κατεβλήθη εἶνε ἡ προσωπικὴ ἐργασία τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπου πρέπει νὰ ξεχωρίσουμε τὴν Γεν. Γραμματέα κ. Ἀλεξάνδρα Θιακάκη ποὺ ἀλήθεια ἔδωσε τὴν ψυχὴ της στὸ νέο αὐτὸ ἔργο τοῦ Συνδέσμου.

A. P.

Τὰ Κρητικὰ βουνά!

Ἡ χιονισμένες σας κορφές φτάνουνε στὰ οὐράνια
Τυλίγονται μὲ σύγνεφα μαῦρα καὶ σκοτεινὰ
Καὶ φαίνεστε σὰν γίγαντες γεμάτοι ὑπερηφάνεια.

Τὸ χιόνι μένει ἀπάτητο αἰώνια στὶς κορφές σας
Δὲν σὰς τρομάζουν κεραυνοὶ καὶ τοῦ χειμῶνα
[ἢ μπόρα
Σὰν πέτρινοι ἀρχαῖοι θεοὶ φαντάζουν ἡ μορφές σας
Κι' ἔχουν ἰδῇ τὰ μάτια σας ἀφάνταστα ὡς
[τώρα.

Ἔχουν ἰδεῖ τὸ ἐχθρικὸ πῶς σφάζει τὸ μαχαῖρι
Πῶς κρύβεται στὰ δάση σας ἡ κόρη φοβισμένη
Πῶς βοηθοῦσε ὁ καθεὶς μὲ ὄπλα ἢ μὲ χέρι
Κι' ἀκόμα ὅτι ὁ Κρητικὸς νικαίει ἢ... πεθαίνει!
ΚΑΤΙΝΑ ΜΟΥΝΤΑΚΗ

Ἐπιτυχὴς διωρισμός.

Ἡ δεσπ. Ἑλένη Ἀντωνοπούλου διωρίσθη ἔκτακτος καθηγητῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὸ Ἐλεύθερον Πανεπιστήμιον τῶν Βρυξελλῶν. Ἡ Ἑλληνίς συγχαίρει τὴν ἐκλεκτὴν συνεργάτιδά της.

Μεταξωτὰ
Χρυσαλλίδος

... Εἰδήσεις ...

Ἡ Διεθνὴς Ἐταιρία ὑπὲρ τῆς Ἐμπορικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἡ ὁποία κατ' ἔτος συγκαλεῖ συνέδρια εἰς διαφόρους εὐρωπαϊκὰς πόλεις, ἀπεφάσισε νὰ συνέλθῃ τὸ 1937 εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου θὰ διοργανώσῃ cours d'expansion commerciale. Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθν. Οἰκονομίας διώρισε πρὸς τοῦτο μίαν ἐπιτροπὴν ἐξ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, ἡ ὁποία θὰ τεθῇ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ ἔργον διὰ νὰ ὁργανώσῃ κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον τὸ συνέδριον αὐτό. Κατὰ τὴν τελευταίαν πειρυσὴν συνάθροισιν τῆς Ἐταιρίας ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἑλλάδα ἡ καθηγήτρια κ. Κωνσταντία Γεωργιάδου.

Ὑπουργεῖον μητρότητος. Ἡ κ. Raymonde Marchand, διευθύντρια τῆς γαλλικῆς «Ἐφημερίδος τῆς Γυναίκας» προτείνει τὴν ἰδρυσιν ἐνὸς Ὑπουργείου μητρότητος γιὰ νὰ προασπίζονται τὰ ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ συμφέροντα τῆς γυναίκας καὶ τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ὕπουργεῖον αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ διευθύνεται κατὰ μέγιστον μέρος ἀπὸ γυναῖκες· θὰ περιελάμβανε ὅλα τὰ ἰδρύματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδί. Ὁ ἀσχολεῖτο μὲ ὅλα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν γυναῖκα ζητήματα: ἐγκυμοσύνη, τοκετόν, ἀνάρρωσιν κλπ. Ἐπίσης μὲ ὅτι ἀφορᾷ τὸ παιδί (παιδοκομία, ἀνατροφή). Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ ζητεῖ ἡ κ. Μ. νὰ διευθύνονται τὰ νοσοκομεῖα παιδῶν ἀπὸ γυναῖκες. Ὁ ὕπουργός τῆς μητρότητος θὰ περιελάμβανε στὴ δικαιοδοσίαν του καὶ τὴν προστασίαν τῶν δυστυχῶν παιδιῶν. Ἡ πρότασις αὕτη, νομιζομεν, μποροῦσε νὰ μελετηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν.

Εἰς τὸ «Ἀσὺλον Ἀλητοπαίδων» ποὺ ἰδρύεται κατ' αὐτὰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράψαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος, προτείνει ἡ ἐφημερίς Ἑοτία νὰ δοθῇ ἄλλο ὄνομα, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ στοὺς τροφίμους του τὸ στίγμα ὅτι ἦσαν ποτὲ ἀλητοπαῖδες. Συμφωνοῦμε πληρέστατα μὲ τὴν πρότασιν αὐτὴν καὶ δὲν θὰ εἶναι δύσκολο νὰ βρεθῇ ἓνα χριστιανικώτερον ὄνομα. Μανθάνομεν ὅμως μ' ἐκπληξὴ ὅτι στὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου δὲν συμπεριελήφθη οὔτε μία γυναῖκα. Τόση λίγη ἐκτίμησις ἔχουν οἱ Πειραιῶτες διὰ τὴ φιλανθρωπικὴν δράσιν τῶν γυναικῶν τῶν; Μήπως δὲν χρειάζεται σ' ἓνα τέτοιο ἴδρυμα πρωτίστως ἡ μητρικὴ καρδιά, ἡ μητρικὴ στοργὴ τῆς γυναίκας γιὰ νὰ ζεστάνῃ κομμάτι τ' ἀπόκληρα αὐτὰ τῆς τύχης παιδιὰ;

Ὅπως καὶ καλοκαίρι καὶ φέτος τὸ Σῶμα Ἑλληνίδων Ὁδηγῶν διοργανῶναι τὴν πέμπτην καλοκαιρινὴν του κατασκήνωσιν. Ἐχοντας ὑπ' ὄψει του τὴν φοβερὴν ἔλλειψη νεοῦ καὶ τὸν κίνδυνον τῶν ἐλαδῶν, ποὺ μαστίζει ὅλα τὰ γύρω τῆς Ἀττικῆς καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ νησιά μας, ἀποφασίζει φέτος νὰ στήσῃ τὴν κατασκήνωσίν του πρὸ μακρὰ ὅπου οἱ δύο αὐτοὶ κίν-

δυνοὶ ἐξουδετερόνται. Πηγαίνει στὴν ὁμορφὴν ἀκτὴ τῆς Εὐβοίας, τὴν Κύμη καὶ συγκεκριμένα στὴν ἀκτὴ Τσουτρίνη, ὅπου θὰ ἔχουν ἀφθονο νερό, σκιὰ, κτλ. Στὴν φετεινὴν κατασκήνωσιν τῶν Ἀθηναίων Ὁδηγῶν θὰ λάβουν μέρος πολλὰ ἀπὸ τὰ στελέχη τοῦ Σώματος εἰς τὰς Ἐπαρχίας ὅπου θὰ τοὺς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκπαιδευθοῦν καταλλήλως. Ἐλπίζομε ἡ ἐρχομένη κατασκήνωσιν νὰ εἶναι ἐντελὴς πανελληνίως. Τὴν ἐφετεινὴν κατασκήνωσιν θὰ παρακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν τὴν διάρκειαν ἡ Ἐφορὸς τῶν Ἑλληνίδων Ὁδηγῶν κυρία Α. Ν. Κουρμούλη.

Ὁ ἄριστος Σύλλογος τῶν ἀποφοίτων τοῦ Κολεγίου Κωνσταντινουπόλεως προσέφερε 10.000 δραχμὰς εἰς τὸν ἔρανον γιὰ τὴν Ἐξοχὴ τῆς Ἐργαζομένης Γυναίκας.

Ἡ «Σονάτα Κρόϋτσερ» ὡς φιλμ. Ἡ ἐταιρία «Οὐφα» θὰ γυρίσῃ ἐντὸς ὀλίγου ἓνα φιλμ μὲ θέμα τὴν «Σονάτα Κρόϋτσερ» τοῦ Λέοντος Τολστόη. Τοὺς κυρίους ῥόλους θὰ παίζουσιν, ἡ Λιλ Ντάγκοβερ καὶ ὁ Ἀλμπρεχτ Σένχαλς.

Ἡ Σεβαστοπούλειος Ἐργατικὴ Σχολὴ ἐώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν εικοσιπενταετηρίδα της. Ὡς γνωστὸν ἡ κοινοφελὴς αὕτη σχολὴ ὀφείλει τὴν ἰδρυσίν της εἰς τὴν ἐμπνευσμένην διάνοιαν τοῦ δοιδίμου Βικέλα καὶ εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ μακαρίτου Σεβαστοπούλου. Ἡδη ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ σχολὴ μίαν εικοσιπενταετὴ δόκιμον δράσιν καὶ μπορεῖ νὰ ὑπερηφά, νεύεται γιὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ της· ποὺ κατὰ τὸ καταστατικὸν της εἶναι: «ἡ ἠθικὴ ἐξύψωσις καὶ ὕλική βελτίωσις τῶν βιοτεχνικῶν ἐπαγγελματιῶν καὶ ἡ πρὸς ταῦτα κατευθύνσεις τῶν ἀνευ ὁδηγίας καὶ ἀρωγῆς παραπλανωμένων καὶ πολλάκις ἀπολυμένων τέκνων τοῦ λαοῦ».

Μία γαλλικὴ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ, ποὺ κάμει ἀνασκαφὰς στὴ Συρίαν ἐβρήκε στὸ Τέλ Χαρίρι, πλησίον τοῦ Ἀμπόν-Κεμὲλ ἓνα κολοσσαῖον παλάτι χρονολογούμενον ἀπὸ τὸ τέλος τῆς 3 πρ. Χρ. χιλιετηρίδος, ποὺ εἶχε καεὶ τὸ 200 πρ. Χρ. ἀπὸ τὸν Χαμουράμπι, βασιλέα τῆς Βαβυλώνας. Τὸ ἀνάκτορον αὐτὸ εἶχε ἐντελὴς μοντέρνες κατὰ τὴν σημερινὴν μας ἀντίληψιν, ὑδραυλικὲς ἐγκαταστάσεις, μὲ λουτρὰ διαχέουσιν, τρεχοῦμενο νερὸ κλπ.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ ἐν Ψυχικῷ Ἀρχαίου ἐτελέσθη τὴν 28 Ἰουνίου, μετὰ πάσης ἐπιστημότητος ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων εἰς τὰς διακρινθεῖσας μαθητρίδας. Μετὰ τὸν ἀγασμόν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μουσικοῦ προγράμματος ὁμιλήσεν ὁ κ. Σπ. Καλλιάρης, ἐπόπτης τῶν σχολείων τῆς Φιλελευθέρου Ἐταιρίας περὶ τῆς σημασίας τῶν βραβείων ἐν γένει.

Ἡ δεσπ. Αἰκ. Ντέλιους διωρίσθη εἰσηγήτρια στὸ Ὑπουργεῖον Ἐθν. Ἀγωγῆς τῆς Γερμανίας γιὰ τὰ ζητήματα οἰκιακῆς οἰκονομίας.

Μανθάνομεν ότι εις την γνωστήν Γερμανίδα φεμινίστριαν και πρωτοπόρισσαν κ. Gertrud Bäumer απαγορεύεται ή δημοσίευσις οίουδήποτε άρθρου εις τόν γερμανικόν τύπον. Η κυρία Bäumer είχε ιδρύσει την εφημερίδα «ή Γυναίκα» την οποίαν διηύθυνεν επί σειράν έτών, ανήκουσα δέ εις την δημοκρατικήν παράταξιν δέν έχει προσχωρήσει εις τόν εθνικοσοσιαλισμό. Γι' αυτό τó τρίτο Ράιχ δέν της επιτρέπει νά εκφράση δημοσίως τās γνώμας της.

Η Σοβιετική Ρωσία έχει ήδη μιá γυναίκα στή διπλωματική της υπηρεσία, την κ. Κολοντάυ πού είναι κατ' αυτάς πρόξενισσα εις τó Μεξικό. Ήδη διώρησε ως πρόξενον στή Νορβηγία την κ. Τατιάναν Λέβενσον. Είνε ή πρώτη Ρωσίδα πού κατέχει τοιαύτην θέσιν.

Επ' ευκαιρία της τελευταίας Γεν. Συνελεύσεως του Έθν. Συμβουλίου των Δανίδων Γυναικών, συνεστήθη μιá επιτροπή με σκοπό νά παρακινήση τις γυναίκες νά λάβουν πιό ενεργόν μέρος στή πολιτική ζωή. Συνεκλήθη πρὸς τοῦτο μιá μεγάλη συγκέντρωσις, της οποίας αἱ ὁμιλίαι διεδόθησαν διὰ τοῦ ραδιοφώνου. Τὸ Έθν. Συμβούλιον τῶν Δανῶν εἶνε κατὰ τοῦτο μὴ πολιτικό, καθότι ὅλα τὰ πολιτικά κόμματα ἀντιπροσωπεύονται εἰς αὐτό, ὡς καὶ αἱ γνώμαι ἐκείνων πού δέν ἀνήκουν σὲ κανένα κόμμα.

Νέα ἀπὸ τὴν Κίνα. Τὸ Έθνικὸν Συνέδριον θὰ συνέλθῃ στὸ Νάνκινγ τὸν Νοέμβριον. Διάφορες γυναίκες ὁργανώσεις ἠνώθησαν ἐκεῖ γιὰ πρώτη φ' ἰνά, σ' ἓνα προπαρασκευαστικὸν συμβούλιον γιὰ νά ἐκλέξουν τὰς ἀντιπροσώπους πού θὰ σταλοῦν στὸ ἔθν. συνέδριον. Ἀπεφασίσθη νά ζητηθοῦν ἀπὸ τὰς γυναίκας σωματεῖα ὅλης τῆς χώρας νά στείλουν ἀντιπροσώπους στήν πρωτεύουσα.

Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς Coopération Intellectuelle δημοσιεύεται ἓνα πολὺ ἄξιον προσοχῆς σχέδιον συμβάσεως γιὰ τὴν προστασίαν τῶν ἱστορικῶν, καλλιτεχνικῶν, καὶ ἐθνικῶν κειμηλίων. Λέγει τὸ σχέδιον:

Οἱ συμβαλλόμενοι διὰ νά προσαρμοσθοῦν πρὸς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Κ.Τ.Ε., επιθυμοῦντες νά δώσουν ἀμοιβαίως δείγματα ἐμπιστοσύνης καὶ φιλίας, ἔξασφαιζοντες μιάν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν γιὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὰς πατρίδας τῶν ἀντικειμένων ἱστορικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν, ἀναγνωρίζουν εἰς ἕκαστον τῶν συμβαλλομένων τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς τῶν ἀντικειμένων ἐχόντων παλαιοντολογικὴν ἀρχαιολογικὴν, ἱστορικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν ἀξίαν καὶ ἀπομακρυνθέντων ἐκ τοῦ ἐδάφους τῶν λόγῳ ἀπωλείας, κλοπῆς, ἀπηγορευμένης ἐξαγωγῆς κλπ.

Νομίζομεν ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἐπικροτήσῃ τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς τοιαύτης συμβάσεως, ὡς τὸ μᾶλλον ἐνδιαφερόμενον ἔθνος γιὰ νά τῆς ἐπιστραφοῦν τὰ ἄπειρα ἀρχαιολογικὰ κειμήλια πού ἐξήχθησαν κακῶς ἀπὸ τὸν τόπο μας.

Δαίδη Dorabji Tata. Ἡ ἀποθανοῦσα προῶτως Ἰνδὴ Δαίδη Τάτα ἦταν ἡ ιδρύτρια τοῦ Ἑθνικοῦ Συμβουλίου τῶν γυναικῶν τῶν Ἰνδιῶν. Κατὰ τὴν μεγάλην γυναικίαν συγκέντρωσιν πού ἔγινε τὸ 1930 στή Βιέννη ἡ ἀποθανοῦσα εἶχε προτείνει τὴ δημιουργίαν 2 χρυσῶν Βίβλων, ἐξ ὧν ἡ μία θὰ περιεῖχε τὰ ὀνόματα τῶν γυναικῶν πού προσέφεραν σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον, εἰς δὲ τὴν ἄλλην θὰ ἐνεγράφονταν τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων πού ἔχουν ἀναγνωρίσει τὸ σκόπιμον καὶ τὸ λυσιτελεῖς τοῦ ἔργου τοῦ Διεθν. Συμβουλίου. Τὰ δύο αὐτὰ πολυτελῶς χρυσοδεμένα βιβλία ἐστάλησαν ἤδη μετὰ τὸν θάνατόν της ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς λαίδης Τάτα πρὸς τὴν πρόεδρον τοῦ Διεθν. Συμβουλίου, λαίδην Ἀμπερντὴν μαζί με μιάν ἐπιταγὴν 100 λιρῶν. Ἡ γενναία αὐτὴ δωρεὰ ἐνισχύει σπ. υδαίως τὸ ταμεῖον τοῦ Διεθν. Συμβουλίου πού ἀντικρύζει ἤδη εὐκολώτερον τὰς δαπάνας τῆς προσεχοῦς Διασκεψέως εἰς τὸ Δούμ-προβινκ τῆς Γιουγκοσλαβίας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Διθουανικῆς Δημοκρατίας παρασημοφόρησε τὴν κ. Γαβριέλλαν Petkevicaite, διάσημον συγγραφέα καὶ πολιτευομένην διὰ τὰς πολιτ. λαπλάς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ κ. Anny Wheaton διωρίσθη διευθύντρια τοῦ τμήματος τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν εἰς τὸ ἐν Αὐστραλίᾳ πανεπιστήμιον τῆς Ἀδελαΐδος.

Ὁ πρὸ δλίγων ἐτῶν ιδρυθεὶς Σύλλογος τῶν φίλων τοῦ Ἑθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν ἀπευθύνεται εἰς ὅλους τοὺς φιλοτέχνους νά ἐνισχύσουν τὸ ἔργον του. Ὁ σκοπὸς του εἶνε, ὡς γνωστόν, ν' ἀγοράξῃ ἀρχαιοῦτες πού κινδυνεύουν νά ἐξαχθοῦν κρυφὰ ἀπὸ τὸν τόπον μας, καὶ νά τὰς προσφέρει ὡς δῶρον εἰς τὸ μουσεῖον. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ εἶνε κατ' ἐλάχιστον 250 δρχ. Ἐσχάτως ἔλαβε τὸν Σύλλογον ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν του προστασίαν ὁ Βασιλεὺς.

Τὴν 29 Ἰουνίου ἔγινεν εἰς τὸ Κολλέγιον Ἀθηνῶν ἡ ἐτήσια τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων καὶ βραβείων εἰς τοὺς ἀπολυμένους μαθητάς. Τὴν ἐορτὴν παρηκολούθησε πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Τὸν Σεπτέμβριον ἑ. ἑ. κάμνει ἑναρξιν τῆς λειτουργίας του ἓνα καινούριον σχολεῖον, τὸ Λύκειον Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Beregean καὶ Ροντήρη. Ὡς ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς σχολῆς φέρονται οἱ κ. κ. Μ. Μαντούδης, διευθυντῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Ι. Σκουρτζῆς, ὑψηλῆς Πανεπιστημίου καὶ αἱ κ. κ. Ζωὴ Φράγκου καὶ Κούλα Πράτακα. Εὐχόμεθα κάθε πρόοδον εἰς τὸ νέον τοῦτο ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα.

Ἡ 20ετής Ἀγγλὶς φοιτήτρια Σουζάνα Μαρία Ντένχαμ Χρίστελ ἔδωκεν εἰς τὴν Βρετανικὴν Ναυτικὴν Ἀκαδημίαν τὰς τελικὰς ἐξετάσεις της καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμα τῆς ναυπηγοῦ-μηχανικοῦ.

— Εἶνε ἡ πρώτη γυναίκα πού ἐπεδόθη εἰς τὸν

ἐξαιρετικῶς δυσχερῇ αὐτὸν κλάδον τῆς ἐφηρμοσμένης ἐπιστήμης, εἰς τὸν ὁποῖον, χάρις εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν νοημοσύνην της, κατάρθωσε νά λάβῃ τὸ ἀξιοζήλευτον δίπλωμα.

— Ἡ πρώτη ναυπηγὸς σκοπεύει νά ἐπιδοθῇ ἀμέσως εἰς τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἐπαγγέλματός της καὶ ἐλπίζει, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εἰς ἓνα μεγάλον διαγωνισμόν πού προσκηρύχθη διὰ τὴν ναυπήγησιν ἑνὸς νέου γιγαντιαίου Ἀγγλικοῦ ὑπερωκεανείου.

Χαροκόπειος Οἰκοκυρικὴ Σχολή. Με ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία καὶ ἐπισιμότητα ἐωρτάσθη τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς μαθήτριες τῆς Χαροκοπέου Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς, τὴν Κυριακὴν 21 Ἰουνίου. Ὁ πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος πού παρηκολούθησε τὴν ἐορτὴν, ἔφηνε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα εἶχαν διασκευασθῇ ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν μαθητριῶν ἀπὸ τοὺς ἑλληνικοὺς χοροὺς πού ἐχόρεψαν με ἀπαράμιλλη χάρη, καθὼς καὶ με τὴν ἀπαγγελίαν καὶ τὸ τραγοῦδι.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἰδιαίτερος ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπισκεπτῶν, ἦτο ἡ Ἐκθεσις τῶν ἔργων τῶν μαθητριῶν.

Ὅτι πρέπει νά γνωρίζῃ μιá τέλεια νοικοκυρὰ τὸ περιελάμβαναν οἱ τρεῖς αἵθουσες πού εἶχαν διατεθῇ διὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν.

Φορέματα ὠραιότατα, ἐσώρρουχα, κεντήματα, ἐλεύθερο σχέδιον, ἀχνάρια, μπαλωματικὴ, πλεκτά κάθε εἶδους, δείγματα μαγειρικῆς, ζαχαροπλαστικῆς, εἰδικὰ ἐδεσματολογία δι' ἀσθενεῖς καὶ ἀναρρωνύοντας κτλ. Γενικὸς ἦτο ὁ θαυμασμός γιὰ τὴν τελείαν ὁργάνωσιν τῆς σχολῆς καὶ γι' αὐτὸ εἰλικρινὴ καὶ ἐγκάρδια ἦσαν τὰ συγχαρητήρια πού ἐδέχθη τὸ προσωπικὸν καὶ ἰδιαίτερος ἡ διευθύντρια κ. Μαριάνθη Δημητριάδου, ἡ ψυχὴ ὅλης τῆς εὐσυνείδητης αὐτῆς ἐργασίας.

Ἡ Χαροκόπειος Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ τιμᾷ τὸν τόπον μας καὶ τὸν ἀνεβάξει σὲ ἀνώτερον ἐπίπεδον πολιτισμοῦ, γιὰτὶ χάρις σ' αὐτὴ μορφώνονται μέλ-lουσες νοικοκυρῆς ἐπὶ βάσεων ἐπιστημονικῶν με γνώσεις θετικῆς γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τῶν.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ε.Σ.Ε. ἐξέλεξε τὴν κ. Καλλ. Παρρέν, ἐπ' ευκαιρία τῆς πεντηκονταετηρίδος της, ὡς ἐπίτιμον μέλος αὐτοῦ, τῆς ἀνήγγειλε δὲ τοῦτο, ἀποστείλασα συνάμα κ' ἓνα καλλιτεχνικὸν ἀποστολῆς τῶν.

Ὡς μόνη Ἑλληνὶς ἀθλήτρια πού λαμβάνει μέρος στήν Ὀλυμπιάδα τοῦ Βερολίνου εἶνε ἡ συνεργάτις μας Δις Δομνίτσα Λανίτου.

Τὸ μέγα βραβεῖον τῆς ποιήσεως Renée Vivien ἀξίας 10.000 φρ. πού ὀφείλεται στή γενναιοδορία τῆς βαρὼνης Zuylen de Nyevelt τὸ γένος Rothschild ἀπενεμήθη εἰς τὴν κ. Λουκίαν Delarue Mardras. Ἀπονέμεται κατ' ἔτος τὸ βραβεῖον αὐτὸ εἰς μνήμην τῆς μεγάλης ποιητρίας Rennée Vivien εἰς μιάν Γαλ-

λίδα ἢ ἄλλοδαπὴν διὰ τὴν καλητέραν σὺλλογὴν ποιημάτων.

Εἰς τὸν ἐφετεινὸν διαγωνισμόν τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας ἐβραβεύθη καὶ ἡ γνωστὴ ποιήτρια Δις Δαλεχτὴ Ζευγώλη γιὰ τὴν Συλλογὴ γλωσσικοῦ ὕλικου τῆς Ἀπειράνθου Νάξου.

Οἱ θαυμασταὶ τοῦ Χάινε ἐπὶ ἦγαν καὶ φέτος κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου του στὸ νεκροταφεῖον τῆς Μονμάρτης ὅπου εἶνε θαμένος ὁ μεγάλος ποιητής. Συγχρόνως ἔγινε γνωστὸν ὅτι σὲ ποιητικὴ ἀνθολογία πού κυκλοφόρησεν ἐσχάτως στή Γερμανία, δημοσιεύεται καὶ τὸ τόσο γνωστὸ ποίημα, «ή Λορελάι» με τὴν ὑποσημείωσιν «ἀγνώστου συγγραφέως».

Ἐπειδὴ ὁ Χάινε εἶνε ἐβραϊκῆς καταγωγῆς τὰ ποιήματά του, φαίνεται δέν ἐπιτρέπεται νά κυκλοφοροῦν στή Γερμανία με τ' ὄνομά του. Μά—πρὸς Θεοῦ! εἶνε δυνατὸν νά φθάσῃ κανεὶς σὲ τέτοιο σημεῖο παραλογισμοῦ καὶ φανατισμοῦ!

Δύο Ἀγγλίδες, ἡ Mis Bleukiron καὶ ἡ Mis Wallach ἀφοῦ διέσχισαν ὅλην τὴν Ἀφρικήν, ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι ὡς τὸ Ἀκροτήριον με τὴν μοτοσυκλέτα τους, ἐκίνησαν πάλιν νά ἐπαναλάβουν τὸν ἴδιον δρόμον ἀλλὰ με ἀντίθετον κατεύθυνσιν. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού γυναῖκες ὄχι μόνον κάμνουν μόνες τῶν ἑνα τέτοιο ταξεῖδι, ἀλλὰ πού διασχίζεται ἡ Ἀφρικὴ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον με μοτοσυκλέτα.

Ἡ Ρωσὶς ἱατρὸς κ. Pokrovskaya ἀνεκάλυψεν ἓναν ὁρμὸν ἐναντίον τῆς πανώλους. Τὰ πειράματα, πού ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ της, ἐγέννησαν φαίνεται ἓναν βάκιλλον πού φονεύει τὰ μικρόβια τῆς πανώλους.

Ἡ νέα Βουλὴ τῆς Κούβας ἀριθμεῖ ἐπὶ τὰς γυναῖκες ὡς μέλη της μέσα σὲ 162 ἀντιπροσώπους.

Ἡ Βιβλιοθήκη Λεβὶν πού θὰ ἐγκαινισθῇ φέτος στή Μόσχα καὶ πού περιέχει ἄνω τῶν 10 ἑκατ. τόμων τίθεται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν μιᾶς γυναίκας, τῆς κ. Roymizwiteh.

Ἡ ἐφημερίς «Equal Rights» (Ἰσα Δικαιώματα) ἀναφέρει ὅτι ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις ἀνέθεσεν εἰς τὴν κ. Mendoza πού εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς γυναικείας κινήσεως νά ὁργανώσῃ τις γυναῖκες τις χώρας διὰ τὴν μέλλουσαν συμμετοχὴν τῶν εἰς τὸν δημόσιον βίον.

Ἡ κ. Ρούθ Soveusen πού ἦταν ὡς τώρα δικαστὴς στὸ ἐφετεῖον τοῦ Ὀσλο, διωρίσθη «Bufoged», εἰς τὴν πόλιν Trondheim τῆς Νορβηγίας. Εἶνε μιὰ ἀνωτάτη δικαστικὴ θέσις, τὴν ὁποίαν κατέχει γιὰ πρώτην φορὰ γυναίκα.

Ἡ κ. Ingeberg Anderson ἡ ὁποία εἰσράζετο στή Κοπεγχάγη ὡς σύμβουλος γιὰ τὴ ξένη φιλολογία στὸν μεγαλειότερον ἐκδοτικὸ οἶκον τῆς Δανικῆς πρωτεύουσας, προσελήφθη ἤδη ὡς ὑποδιευθύντρια εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιχείρησιν.

40 χρόνια ἀδελφῇ τοῦ ἐλέους

Ἀπέθανεν ἡ 80τούτης νοσοκόμος τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ Παρασκευούλα Διαρομμάτι, μιὰ γυναίκα μὲ μεγάλη καρδιά καὶ σπάνια χαρίσματα. Ὡς σωστή «Ἱέρεια τοῦ πόνου» ἐργάσθη ἐπὶ σαράντα συνεχῆ ἔτη

στὸν «Εὐαγγελισμό» μὲ ἀπροσμέτρητη ἀφοσίωσι καὶ ἀποστολικὴ εὐσπλαγχνία.

Ἡ ἀδελφὴ Παρασκευούλα ἀνέλαβε ὑπηρεσίαν στὸ θεραπευτήριον τὸ 1895, ἀνέλαβε δὲ μὲ φανατισμὸ τὸ ἔργο τῆς περιθάλψεως τῶν πασχόντων, ὅταν ἔφθασαν οἱ θλιβερὲς μέρες τοῦ 1897.

Τραυματίζαι κατέφθαναν τότε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ γέμιζαν τὰ λίγα νοσοκομεῖα τῆς πρωτεύουσας καὶ ἡ ἀδελφὴ Παρασκευούλα ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς περιθάλψεως αὐτῶν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ 1912-13 τὴν βρῖσκομε στὴ πρώτη γραμμῇ, ἀκούρῃστη, πιστὴ στὸ καθῆκον τῆς. Δὲν παρήτασε δὲ τὸν ἀγῶνα παρὰ μόνον ὅταν τὸ 1935 γονάτισε ἀπὸ τὸ βάρος τῶν γερατιῶν τῆς. Ἡ μνήμη τῆς θὰ παραμείνῃ αἰωνία.

Παρακαλοῦμεν τὰς συνδρομητρίας μας νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν ἐγκαίρως ἂν τυχὸν ἀλλάξαν διευθύνουν καὶ νὰ μᾶς ἐμβάσουν, ἂν τὴν ὀφείλουν, τὴν συνδρομὴν των.

Προσδοκία

Ἄν ἦταν γραφτό μου καὶ γύριζες πίσω
τὶ δίχτυα θάστηνα νὰ Σὲ κρατήσω;
χαμόγελα, δάκρυα, ψέμματ' ἀλήθεια
θ' ἀράδιαζα ὅπως στὰ παραμύθια
παλάτια, θρόνους ξανὰ νὰ Σοῦ στήσω
... ἂν γύριζες πίσω.

Ἄν γύριζες πίσω, θαρρῶ στὸν καῦμό μου
πῶς θ' ἄλλαζε ξάφνου τὸ ῥιζικό μου;
νὰρχόσουν ὄνειρου μορφὴ κάποιο βράδυ,
νὰ νοιώσω τὸ χᾶδι Σου μεσ' στὸ σκοτάδι,
μποροῦσα ξανὰ τὴ ζωὴ ν' ἀγαπήσω
... ἂν γύριζε, πίσω.

Θάρθῃς; ὑποφάντασμα γίνῃκ' ἡ σκέψι
ἢ λαχάρα κ' ὁ πόθος τὴν ἔχουν θεριέψει,
Σὲ φωνάζω παντοῦ μὲ τρεμάμενα χεῖλη
θάρθῃς σ' ἀνοιξιὰτικὴ νύχτα; σὲ δεῖλι;
σὲ χειμῶνα βορρῆα δυνατό; ἀγριεμμένο;
ἀργεῖς καὶ προσμένω!..

NINA N. ΚΟΡΟΠΟΥΛΗ

Εἶδες ποτέ σου :

Εἶδες ποτέ σου λούλουδο
στοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρη
πῶς τὸ νεράκι τρέφει του
τὴ ρίζα τὸν κορμό;
κι' ὅταν μιὰ μέρα τὸ νερὸ
τὴ ρίζα του δὲν τ' ἀγγίξῃ
πῶς κιτρινίζει καὶ στὴ γῇ
ζαρώνει τὸ φτωχό;

Εἶν' ἡ καρδιά μου τὸ φτωχὸ
τὸ λούλουδο ποὺ μοιάζει
καὶ τὸ ποτάμ' ἡ ἀγάπη σου
ποὺ τρέφει τὴν καὶ ζῇ·
κι' ὅπως αὐτὸ μαραίνεται
δίχως νερὸ κι' ἐκείνη
χωρὶς πιά τὴν ἀγάπη σου
ἀγάλη θὰ σβυστῇ.

NINA N. ΚΟΡΟΠΟΥΛΗ

Αἱ ἐξετάσεις τῆς Βιοτεχνικῆς
καὶ Διπλαρείου νυκτερινῆς Σχολῆς

Μέσα στὸ ιδιόκτητο μέγαρο χτισμένο μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις τῆς σημερινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, γεμάτο παντοῦ ἀπὸ φῶς, λειτουργεῖ ἡ Σχολὴ τῶν μελλόντων τεχνιτῶν καὶ τεχνιτριῶν.

Ἐπὶ 44 ἔτη ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς της ἡ Σχολὴ ἐκτελεῖ ἀθόρυβα καὶ στοργικὰ τὸ ἔργον της καὶ δίδει τὴν κοινωνία τίμια χέρια τεχνιτῶν ποὺ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς σήμερα διακρίνονται καὶ ὡς ἐργοστασιάρχαι βιομήχανοι καὶ παράγοντες ἔργων δημιουργίας.

Παράλληλα μὲ τὴν μόρφωσι τῶν τεχνιτῶν εἰς τὴν Διπλάρειον Νυκτερινὴ Σχολή, εἰδικῶς διὰ κορίτσια προωρισμένα, ἐκτὸς τῆς στοιχειώδους μορφώσεως, μορφώνονται ἐπαγγελματικῶς ράπτρια, καπέλλουδες, κεντρίστρια κλπ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κοριτσιῶν εἶναι ἀσυνκρίτως κατώτερος τοῦ τῶν ἀνδρῶν περίπου 15%.

Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι στὰ ἐργατικά ζητήματα κανονισθέντα κάπως εἰς τὰ ἐργοστάσια τῶν ἀνδρῶν ἐφαρμόζονται ἐργατικαὶ διατάξεις μετὰ σχετικῆς αὐστηρότητος ἐνῶ ἐκεῖ ὅπου ἐργάζονται κορίτσια τὰ ἐκμεταλλεύονται μὲ χρησιμοποίησιν αὐτῶν εἰς νυκτερία.

Καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιδείξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Βιοτεχνικῆς Διπλαρείου Σχολῆς ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Οἰκονομόπουλος ἔκαμε μικρὸν ἀπολογισμὸν τῆς δράσεως τῆς Σχολῆς ἀνέφερον ὅτι ἀπόφοιτοι διακριθέντες τυγχάνουν καὶ εὐρύτερας μορφώσεως εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐφέτος δαπάναις τῆς Σχολῆς ἐστάλησαν εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ νὰ εἰδικευθοῦν καὶ τελειοποιηθοῦν. Ἔως τώρα ἔχουν ἀποφοιτήσει τῆς Σχολῆς 20 000 τεχνίται ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπὸ τὸν ἕνα δὲ χρόνον στὸν ἄλλο διαρκῶς αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν πάσης ἡλικίας ἀπὸ 10 μέχρι 30 καὶ 35 ἐτῶν.

Ἐμπνευστὴς τῆς δημιουργίας τῆς Σχολῆς ταύτης ἦτο ὁ Στέφανος Κυπάρισσος, μαζὶ μὲ ἐκλεκτοὺς συνεργάτας οἱ ὅποιοι ἕως τώρα ἀέκκως ἐργάζονται διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν καὶ πρόοδον τῆς Σχολῆς.

Εἰς τοὺς ἀποφοίτους καὶ διακριθέντας τῆς Σχολῆς ἀπενεμήθησαν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ βραβεῖα καὶ καθὼς μικρὰ χρηματικὰ ποσά.

Ἐντύπωσιν ἔκαμνε εἰς τοὺς παριστα ἔνους ὅτι διὰ τῶν μαθητῶν παρήλασεν ὅλη ἡ Ἑλλάς ἀπὸ Κρήτης Πελοπόννησο ὡς Μακεδονία καὶ ὅλα τὰ νησιά καὶ πολλοὶ Ἕλληνες τῆς Ρωσσίας καὶ Τουρκίας, ἐξυπηρέτει δηλαδὴ ἡ Σχολὴ μιὰ Ἑλλάδα ὁλόκληρη.

Εἰς τὰς αἰθούσας ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ ἔργα τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν θαύματα ἐπιμελείας καὶ φιλοπονίας.

Ὅσοι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐξετάσεων ἐγνώρισαν τὴν Σχολὴν ἔφυγαν μὲ θαυμασμὸν καὶ υπερηφάνειαν ὅτι στὸν τόπον μας γίνεται κατὶ τόσο ὀφέλιμο καὶ ἀληθινὰ μέγιστο κοινωνικὸ ἔργο.

ΘΕΣΠΙΑΣ Γ. ΚΟΚΟΛΗ

Λόγια τῆς Σίβυλλας

Τὸν τελευταῖον τοῦτο καιρὸ, ἴσως ἀπὸ τὴ κρίση ποὺ μαστίζει τὸ κόσμον, ἴσως ἀπὸ τὸ προαίσθημα ἡμερῶν χειροτέρων, ἐνὸς πολέμου π. χ., ἔχει ξανάρθει πάλι ἡ μανία τῆς μαντικῆς τέχνης. Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη ξανάρθανε στὴν ἡμερησία διάταξι. Ἐδῶ εἰδικῶς, στὴν Ἑλλάδα, τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες, ἐπειδὴ τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου ἔκοψε ἀλύπητα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς ἐπιφανῶν προσώπων, δὲν ἔμεινε χαρτοῦ, καφετζοῦ, καντηλοῦ ποὺ νὰ μὴν ἰκανε χρυσὲς δουλειές! Ὅλοι τὶς ἐπισκέπτονται κι' ὅλοι ρωτᾶνε τὰ γραμμένα τους γιατί ὅπως εἰπώθηκε, μερικὲς ἀπ' αὐτὰς τὶς πυθῆς εἶχανε προμαντεύσει τοὺς θανάτους αὐτοὺς! Ἡ «Ἑλληνίς» συμμορφουμένη μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ ἀνάγκη τῆς ζωῆς ἀπεφάσισε ἀπὸ σήμερα νὰ δώσῃ μερικὰ μαθήματα χειρομαντίας.

Εἶνε, ἄλλως τε, κατὰ γενικὴν γνώμη, τὸ πιὸ πιστευτὸ πρᾶμα ἡ χειρομαντία. Κάθε ἄνθρωπος γεννιέται μὲ τὴν τύχη του χαραγμένη. Προσέξτε τὰ χέρια. Κανένα δὲ μοιάζει. Ὁ καθένας ἔχει τὸ δικό του χαρακτήρα...

Βέβαια δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ κάνωμε μιὰ μελέτη. Ἀπλῶς θὰ σᾶς δώσωμε τὶς γενικὲς βάσεις. Δηλαδή, τόσο ὅσο νὰ καταλαβέnete βλέποντας ἕνα χερί μὲ τί εἶδους ἄνθρωπο ἔχετε νὰ κάνετε. Αὐτὸ εἶνε ἀλάνθαστο δεῖγμα τοῦ χαρακτῆρος. Νὰ εἰσατε βέβαιοι.

Κοντὰ χέρια. Οἱ ἔχοντες κοντὰ χέρια κρίνουν γρήγορα, δὲν κυττάζουν τὶς λεπτομέρειες. Ἄν τὰ δάκτυλα καταλήγουν μυτερά, θὰ βοηθᾷ καὶ λίγη φαντασία. Ἀλλὰ καὶ πάλι οἱ γενικὲς γραμμὲς τῶν π. α. γμάτων θὰ ἐνδιαφέρουν. —Κοντὰ δάκτυλα μὲ κόμπους—δηλ. χοντροσφωμένα—δείχνουν καλὴ κρίσι καὶ ὑπολογισμὸ, ἀλλὰ ὄχι καταλληλότητα γιὰ ἀνάλυσι.

Μακρὰ χέρια δείχνουν ἱκανότητα γιὰ λεπτομέρειες. Ἐὰν εἶνε πολὺ μακρὰ θὰ τὸ παρακάνουν, καὶ γενικῶς θάχουνε περισσότερη μανία γιὰ νὰ τελειώσουν παρὰ ἱκανότητα.

Τὰ μακρὰ δάκτυλα δείχνουν αἰσθηματικότητα καὶ εὐαισθησία, ἐὰν δὲ εἶνε καὶ μυτερά, φανερώουν τάκτ, ὀρθοφροσύνην. Ἐὰν εἶνε ὑπερβολικὰ τὰ ἀνωτέρω σημεῖα μὲ ἐπὶ πλεόν πολλὴ στενὴ παλάμη, τότε δείχνουν τυραννικὸν χαρακτήρα. Ὑπερβολικὰ μεγάλα χέρια μαρτυροῦν ἀνυπόφορον χαρακτήρα ὅταν δὲ εἶνε καὶ κομπιασμένα πλησιάζουν πρὸς τὴ μανία.

Ὅταν ἡ παλάμη εἶνε μακρύτερη ἀπ' τὰ δάκτυλα καὶ φαρδεῖ ἀναλόγως, ἡ ἱκανότης γιὰ λεπτομέρειες θὰ εἶνε λιγώτερη, καὶ ἔτσι τὸ ὑποκείμενον μπορεῖ νὰ εἶνε νοημονέστερο ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸν θὰ σκαλῶνῃ στὴ λογικὴ. Ἀνικανότητα θὰ ἔχη γιὰ λεπτοδουλεῖς εἴτε πνευματικὲς εἴτε τῶν χειρῶν. Θὰ εὐχαριστῇται εὐκόλα κι' ἔτσι θ' ἀποφεύγῃ τὶς φιλονικίες καὶ τὶς ἀντιλογίες.

(Συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΣΙΒΥΛΛΗ

Ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον

Πομποὶ τηλεοράσεως ἐπάνω στὰ βουνά. Ἡ διεύθυνσις τῶν γερμανικῶν ταχυδρομείων ἔκαμεν ἐπὶ ἓν ἔτος πειράματα τηλεοράσεως ἐπάνω στὶς κορυφὰς τῶν ὑψηλοτέρων βουνῶν τῆς Γερμανίας. Τὰ πειράματα ἐπέτυχαν, τώρα δὲ πρόκειται νὰ ἐγκαταστήσουν δύο μεγάλους πομποὺς τηλεοράσεως μὲ ἀκτῖνα ἐνεργείας μέχρις 100 χιλιομέτρων ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Μπρόκκεν (1142 μέτρα) καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ Φέλτμπεργκ κοντὰ στὴν Φραγκφούρτη (1493 μ.) Ἡδὴ λειτουργεῖ ἀπὸ μηνὸς τακτικὴ ὑπηρεσία τηλεοράσεως μὲ ταυτόχρονον τηλεφωνικὴν συνδιάλεξιν μεταξὺ Βερολίνου καὶ Λειψίας. Ὁ ὁμιλῶν βλέπει συνάμα ἀρετὰ καθαρά καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ παρακολουθεῖ κάθε ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας του (ἀπόστασις: 200 χλμ. περίπου). Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1937 θὰ ἐγκαινιάσῃ καὶ νέα γραμμὴ τηλεοράσεως μετὰ τηλεφώνου μεταξὺ Ἀμβούργου καὶ Μονάχου (ἀπόστασις: 1000 χλμ. περίπου)!

Μεταφραστικὰ τηλέφωνα! Στὸ Διεθνὲς Συνέδριον Δήμων καὶ Κοινοτήτων κατ' αὐτὰς στὸ Βερολίνον, οἱ ἀκροῦνται ἀπὸ διαφόρους χώρας τῆς γῆς παρηκολούθησαν τοὺς ῥήτορας, ποὺ ὠμίλησαν εἰς διαφόρους γλώσσας, μέσῳ «μεταφραστικῶν τηλεφώνων». Εἶναι μία νεωτάτη ἐφεύρεσις τῆς Ἑταιρείας Σίμενς. Θέτετε ζήτηγος ἀκουστικῶν στ' αὐτιά, στρέφετε ἓνα κουμβίον μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνταποκρίνεται στὴν γλῶσσάν σου θέλετε ν' ἀκούετε. Ἄν π.χ. ὁ ῥήτωρ ὁμιλεῖ ἀγγλιστί, σεῖς ὁμοῦς ἐννοεῖτε καλλίτερον τὴν γαλλικὴν, ρυθμίζετε τὸ κουμβίον στὸ σημεῖον τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ τότε ἀκούετε, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὸν ῥήτορα, τὴν ἀγόρευσίν του γαλλιστί! Ὑπῆρχον στὴν ἐγκατάστασιν αὐτὴν 7 διάφοροι γλῶσσαι πρὸς ἐκλογὴν! Οἱ ἐπισκέπται τοῦ Συνεδρίου ἦσαν καταγοητευμένοι μὲ αὐτὴν τὴν πρακτικωτάτην καινοτομίαν.

Διὰ τὴν μάστιγα τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἡ μὲν Ρουμανία δι' ἐνὸς αἰφνιδιαστικοῦ νομοθετήματος ἔκλεισεν ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς χαρτοπαικτικὰς λέσχας καὶ τὰ καζίνα, ὅπου ἀξιωματικοί, ὑπάλληλοι, ἀγρόται, ἐργάται, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ τόσον ἐλκυστικὸν ὅσον καὶ καταστρεπτικὸν πάθος τῆς χαρτοπαιξίας κατέληγον συνήθως εἰς τὴν αὐτοκτονίαν. Ἐδῶ ὁμοῦς τὸ μὲν Κράτος, ὅχι μόνον ἀνέχεται τὴν λειτουργίαν τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν χαρτοπαικτικῶν, ἀλλὰ καὶ μετέχει διὰ τινος ἡμικρατικοῦ ὀργανισμοῦ εἰς τὰ κέρδη ἐνὸς ἐγγύτατα πρὸς τὴν πρωτεύουσιν εὐρισκομένου καζίνου. Ἐσχάτως δὲ πολιτικὴ ἐφημερίς διεμαρτύρετο, διότι ἓνας ἀφόρητος ἀστυνομικός ἐπόπτης, ἔχων τὴν ἀφέλειαν νὰ ἐφαρμόσῃ πιστῶς τὸν νόμον, ἀπεπειράθη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσοδὸν κρατικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὸ χαρτοπαιγνίον!

Θεωροῦμεν ὁμοῦς ὡς εὐχάριστον σύμπτωμα ὅτι

πολλοὶ λαῖκαὶ καὶ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις ἐξήτησαν ἀπὸ τὸ κράτος τὴν κατάργησιν τοιούτων χαρτοπαικτικῶν κέντρων τὰ ὁποῖα «διαφημιζόμενα ὡς κέντρα ἀναψυχῆς, ἀποτελοῦν παγίδα καὶ κέντρα καταστροφῆς. Τὶ μέτρα ὁμοῦς μποροῦν νὰ ληφθοῦν ἐναντι τῆς χαρτοπαιξίας στὰ σπῖτια, ποὺ εἶναι ἀληθινὴ μάστιξ, ποὺ ἐξαφανίζει κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ κάτι τι καλῆτερο, εὐγενέστερο, ὑψηλότερο, καὶ κατεβάσει τοὺς παίκτης σὲ τόσο χαμηλὸ ἐπίπεδο; Αἱ γυναῖκες ἔχουν καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸν λόγον.

Ἡ καταχθόνια ζωὴ τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς Δεκομπρά, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἀμερικὴν, περιγράφει μὲ ζωηρότητα χρώματα τῆς ζωῆς τῶν γυναικῶν τοῦ κινηματογράφου ποὺ ἴσως τόσες πολλὰς ζηλεύουν.

Μαίνοντας στὴν πόλιν αὐτὴ θαμπώνεσαι ἀπὸ τὰ φῶτα ποὺ ἀστράφτουν. Πάνω σου λάμπουν τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ... κάτω οἱ ἀστέρες τῆς σκηνῆς... κάπου κάπου ἀστέρες ξεπεσμένοι. Νοιώθεις δὲ λύπη ν' ἀντικρύξεις μερικοὺς ποὺ γνώρισαν πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια τὴ δόξα γιὰ νὰ πέσουν τώρα στὴ λησμονιά.

Μὲ καυστικὸ χιοῦμορ μᾶς διηγεῖται ὁ Δεκομπρά ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέρεν ζωὴ τῶν φημισμένων ἡθοποιῶν. Τὴν Γκρέτα Γκάρμο τὴν εἶδε σάν μιὰ δακτυλογράφου ποὺ γυρίζει νὰ βρῇ θέσι, διηγεῖται πῶς κάποιος ὁμιλος ἀνταγωνιστῶν, ζηλεύοντας τις ἐπιτυχίας τῆς διασήμου Σουηδῆς, παρουσίασεν ἔξοφνα μιάν ἀνταγωνίστρια, τὴν Μαργλὲν Ντήτριχ μὲ δυὸ χιλιάδες βόλτ σεξεπῆλ.

Οἱ ὁμολογίαι ποὺ κάνει πρέπει ν' ἀπασχολήσουν τις νέες κοπέλλες ποὺ σκέπτονται νὰ γίνουν ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου. Ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀστέρου εἶναι κάτι τὸ φρικτὸ μαζὺν κι' ἡδονικόν.

Κάθε ἡθοποιὸς πρέπει νάχη πάντα μιὰ μητέρα ποὺ κανονίζει τοὺς λογαριασμοὺς καὶ ἀπομακρύνει τοὺς ὑπόπτους, ἐραστάς.

Μὰ καὶ ἐκεῖνες ἀκόμη ποὺ δὲν ἔχουν μητέρα ἀναγκάζονται νὰ... ἀποκτήσουν μιὰ μὲ ἐνοίκιο.

Φαντάζεσθαι ἀλήθεια τί θᾶναι ἡ ἀλληλογραφία μιᾶς ἡθοποιοῦ. Τριάντα χιλιάδες γράμματα τὸ χρὸνον! Τί τρέλλες καὶ τί ἡλιθιότητες μέσα στὰ γράμματα ποὺ εὐχε νὰ πέσουν στὰ χέρια του.

Μᾶς ἐμφανίζει μιὰ εἰκόνα τῶν ἐργαστηρίων, ποὺ ἐτοιμάζονται τὰ σενάρια. Ἀμοῖροι συγγραφεῖς. Τὰ ἔργα τοὺς ἀλλάζουν τόσο μορφὴν ποὺ κάποια μέρα παραολουθῶντας ἓνας γνωστὸς συγγραφεὺς τὴν δοκιμὴ ἐνὸς ἔργου του, ρώτησε μὲ περιέργεια: «Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ ἡλίθιο ἔργο;»

Ἀληθινὰ ἡ ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι καταχθόνια. Τὸ μεγάλο κοινὸν ἀκούει νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ τόσα ὄργια! Τί ἀπατηλὴ λέξι γιὰ τις ἀπολαύσεις ἐκεῖ ποὺ ἡ μεγαλύτερη εἶναι ἴσως-ἴσως ἓνα τρομακτικὸ μεθύσι...

Ὅταν εἶσαι ἡθοποιός, εἶναι σάν νὰ ζῇς τὴ ζωὴ

σου σὲ μιὰ δημόσια πλατεία. Συζυγικὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχει πιά. Πόσα καὶ πόσα διαζύγια!

Καὶ τελειώνοντας τὴ περιγραφήν του μᾶς θυμίζει τὸ ρεῦμα σεμνότητος ποῦχε τελευταία δημιουργηθεῖ στὸν Κινηματογράφον στὴν Ἀμερικὴ. Καὶ τὸ φιλὶ ἀκόμη ἦταν κανονισμένο ὠρισμένης χρονικῆς διαρκείας, ἓνα πεταχτὸ φιλὶ... ἐνάμισον μέτρο μᾶκρος ταινίας. Οὔτε ἓνα ἑκατοστὸ περισσότερο ἀλλοιώτικα εἶναι... ἄσεμνο.

Αὕτῃ εἶναι μιὰ σύντομη ματιὰ γύρω ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ, ἔτσι ὅπως μᾶς τὸ ἐμφανίζει τὸ πρῶτοτυπο καὶ καυστικὸ πνεῦμα τοῦ Δεκομπρά.

Στὸ Μόναχο ἐδόθη κατ' αὐτὰς ἡ παγκόσμιος «πρεμιέρα» ἐνὸς θαυμασίου ἐξερευνητικοῦ καὶ γεωγραφικοῦ φίλμ, ποὺ φέρει τὸν τίτλον τοῦ «Νάγκα Παρμπάτ», τοῦ τρομακτικοῦ ὑψηλοῦ βουνοῦ τῶν Ἰμαλαίων. Παριστᾷ σὲ ὠραιότατες εἰκόνες τὸν ἡρωϊκὸν τὸν ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης τῆς τελευταίας γερμανικῆς ἀποστολῆς στὰ Ἰμαλάια.

Κατηργήθη ὁ φερετζὲς καὶ στὸ Ἰράν. Ἐτσι διέταξε ὁ βασιλεὺς Ριζά Χὰν Παχλαβί - καὶ μπαίνει στὴ θέσι του τὸ Εὐρωπαϊκὸ καπέλλο. Τὴν ἀρχὴ ἔκαμεν ἡ βασίλισσα καὶ οἱ δύο τῆς θυγατέρες ποὺ προσήλθαν σὲ μιὰ ἐπίσημη τελετὴ Εὐρωπαϊκὰ ντυμένες. Ἐννοεῖται ὅτι τὴ μιμήθησαν ἀμέσως ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες καὶ σὲ λίγες μέρες δὲν συναντοῦσες στὸ Ἰράν παρὰ «Εὐρωπαῖες» τῆς τελευταίας μόδας. Τὸ προαιώνιον πέπλον ποὺ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό τους εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Ἰσως μὲ αὐτὸ χάθηκε καὶ τί τὸ γραφικόν, καὶ οἱ καλλιτέχνες πῦθανόν νὰ λυπηθοῦν. Καμμιά φορὰ ὁμοῦς ἡ ἐνδυμασία εἶνε ἐκεῖνον ποὺ καθορίζει καὶ στερεώνει μιὰ βαθεῖα μεταρρυθμίσιν στὰ ἦθη καὶ στὴ νοοτροπία ἐνὸς λαοῦ.

Στὴ Λειψία ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ἡ πρώτη τακτικὴ συγκοινωνία τηλεοράσεως καὶ δὴ μεταξὺ τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσος καὶ τῆς Λειψίας, ὅχι δὲ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου, ἀλλὰ διὰ κοινοῦ καλωδίου. Πρόκειται περὶ ἀποστάσεως 395 χιλιομέτρων. Οἷοσδήποτε ζήτησιν γραμμὴν ἐκ τῶν εἰδικῶν θαλαμίσκων εἰς κεντρικὰς πλατείας θὰ ἡμπορῇ νὰ ὁμιλῇ τηλεφωνικῶς καὶ νὰ βλέπῃ συγχρόνως τὸ πρόσωπον μὲ τὸ ὅποιον ὁμιλεῖ!

Τὸ Δικαστήριον τῆς Βιέννης ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως μιᾶς νοικοκυρᾶς ποὺ τὴν ἐτραυμάτισεν ἓνας αὐτοκινητιστὴς καὶ ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ προσλάβῃ βοηθητικὴν ὑπηρεσίαν γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ ὡς ποὺ νὰ θεραπευθῇ. Ἡ ἀπόφασις ἔλεγεν ὅτι ἡ οἰκιακὴ ἐργασία ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐπαγγελματικὴν τοιαύτην, διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν τῆς συζύγου καὶ νοικοκυρᾶς νὰ θεωρηθῇ ὡς ζημία ἐπαγγελματικὴ.

Ἐνα ὅλος ἐξαιρετικὸς φίλμ, «γυρίζεται» κατ' αὐτὰς στὴν Γερμανία. Εἶνε μιὰ ζωντανὴ βιογραφία τοῦ μεγάλου Μπετόβεν, τοῦ ἡμιθέου αὐτοῦ τῆς μουσικῆς. Θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἡ ἀθάνατη ἐρωμένη τοῦ Μπετόβεν». Τὸν ρόλον τοῦ μουσουργοῦ παίζει ὁ ἡθοποιὸς τοῦ Κρατικοῦ Θεάτρου Βερολίνου Εὐγένιος Κλέμπερ.

Ὁφέλιμοι Γνώσεις

Τὸ νερὸ τῆς θάλασσης, τὰ σπόρ, ὁ ἀέρας κοκινίζουν τὰ χέρια. Ἰδοὺ μία πάστα μὲ τὴν ὁποῖα μπορεῖτε νὰ τὰ συντηρεῖτε λευκὰ καὶ μαλακὰ: Κοπανίσσατε 125 γρ. γλυκὰ καὶ πικρὰ ἀμύγδαλα, προσθέσατε τὸ ζουμί ἐνὸς λεμονιοῦ, 15 γρ. γάλα, 45 γρ. ἀμυγδαλέλαιο καὶ 90 γρ. καθαρὸν οἶνόπνευμα.

Καλὴ πάστα γιὰ νὰ καθαρίζονται τὰ λινὰ ἄσπρα παπούτσια εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἀνακατόνωμε λίγο λευκὸ πηλὸ μὲ ἄσπρο σαποῦνι καὶ προσθέτομε λίγη κόλλα τοῦ κολλαρίσματος. Τὰ παπούτσια πρέπει πρῶτα νὰ πλυθοῦν μὲ σαποῦνι πρὶν χρησιμοποιήσωμε τὴν πάστα.

Πρὶν μεταχειρισθεῖτε τὴν καινούργια βούρτσα τῶν δοντιῶν πλύνετε τὴν σὲ κατὴ σαπουνάδα, χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσετε σ' αὐτήν. Ξεπλύνετε καὶ στεγνώσατε στὸν ἀέρα.

Γιὰ νὰ καίῃ τὸ πετρέλαιο ζωηρότερον συνιστοῦν νὰ τοῦ βάζουν λίγη κάμφορα. Ἀρκεῖ ἓνα μικρὸ κομματάκι σάν φουντοῦν νὰ τὸ κοπανίσωμεν καὶ νὰ βάλωμε τὴ σκόνη αὐτὴ στὸ πετρέλαιο τῆς λάμπας. Ἡ φλόγα θὰ καίῃ ζωηρότερα, ἥσυχαι καὶ χωρὶς νὰ κοπνίσῃ.

Στοὺς πάσχοντας ἀπὸ συνάχι συνιστοῦν ἀποχὴ ἀπὸ κάθε ποτὸ καὶ ρευστὴ τροφή, λέγουσιν ὅτι ἡ θεραπεία εἶναι ἔτσι ταχίστη.

Τ' ἀντικείμενα ἀπὸ ἀλουμίνιον καθαρίζονται τέλεια μὲ μιὰ μαλακὰ βούρτσα καὶ ἀραιὸν διάλυμα ἀνθρακικῆς σόδας.

Γιὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ σάρακος στὰ ἐπιπλα συνιστοῦν τὴν ἐξῆς πάστα: λειώνομε προσεκτικὰ σ' ἓνα μικρὸ δοχεῖο μικρὸ κομματάκι παραφίνη ἢ κερί μὲ λίγο ἔφτι καὶ ἀλείφομεν τις τρύπες ποὺ ἔχει κίμει ὁ σάρακος.

Τις κίτρινομένες πλεχτὲς ψάθες τῶν καρεκλῶν λευκαίνουν πάλιν, ἂν τις πλύνουν καλὰ μὲ σαπουνάδα, στὴν ὁποῖα προσθέτουν λίγο οἶνόπνευμα. Κατόπιν τρίβουν τὴν ψάθα μὲ θειάφι καὶ τὴν σκουπίζουν καλὰ.

Τ' ἀσημένια μαχαιροπήρουνά καθαρίζονται τέλεια ἂν τὰ βράσωμε σὲ νερὸ στὸ ὅποιο ἔχομε προσθέσει λίγο τρυγικὸν ὀξύ, μαγειρικὸν ἄλας καὶ στυπτηρία.

Καθαρισμὸς ἀέρος. Γιὰ νὰ ἐκλείψουν κακὲς μυροειδὲς στὰ δωμάτια, ἰδίως σὲ δωμάτια ἀσθενῶν, συνιστοῦν τὰ κρεμμύδια, τὰ ὁποῖα κόβουν εἰς κομμάτια καὶ τὰ βάζουν σ' ἓνα πιάτο στὸ πάτωμα· λέγουσιν πῶς ἀπορροφοῦν ὅλες τις κακὲς ἐξατμίσεις, πρέπει ὁμοῦς νὰ ἀλλάσσονται κάθε 5 ὥρες. Τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι παλαιότατο, λέγεται, ὅτι τὸ μετεχειρίζοντο ἤδη οἱ Αἰγύπτιοι.

Το καλύτερο μέσο κατά των δηγμάτων των εντόμων είναι ως γνωστόν η άμμιωνία, αρκεί να γίνη ή χρῆσις άμέσως. Απλούστερον άκόμα μέσον για την κατεύνασιν του πόνου είναι ή στάχτη του σιγάρου.

Την βρέχουμε με λίγο νερό και αλείφουμε με τον πολτόν αυτόν το προσβληθέν μέρος. Όταν ή στάχτη είναι πρόσφατος, έχει και σπολυμαντικήν ενέργειαν

Όσοι τρέφουν κόττες καλόν είναι να φυλάττουν όλα τα κόκκαλα που απορρίπτονται στη κουζίνα, να τα αλέθουν, και από τη σκόνη αυτή να προσθέτουν λίγη στη τροφή των πουλιών. Η σκόνη αυτή υποβοηθεύει στα μικρά κοτόποια τον σχηματισμό του σκελετού, τις δε κόττες κάνει να γεννούν περισσότερο.

Φθινό βαρόμετρο. Λίγοι ξέρουν κατά ποιόν απλούστατον τρόπον φτιάχνει ο χωρικός το βαρόμετρόν του. Γεμίζει μια γλάστρα με ύγρη άμμο και έμπήγει σ' αυτήν ένα κουκουναρι με το κοτσάνι προς τα κάτω. Όταν προμηνύεται κακός καιρός, τα πέταλα μένουν σφιχτά κλεισμένα ενώ ανοίγουν όταν άναμένεται καλώςύνη.

Καλή μουστάρδα μπορούμε να παρασκευάσωμεν ως εξής: Αναμινύομεν 100 δράμια νερό, 200 δράμ. ξειδι, και 70 δραμ. κόλλα και θερμαίνομεν το όλον ήπιως ως που να γίνη ή μάζα κολλώδεις. Αφού κρυώση, προσθέτομεν 120 δραμ. σκόνη μουστάρδας, 50 δραμ. ζάχαρη, λίγο κόρδαμο και γαρύφαλα κομπανισμένα και άκόμα 100 δραμ. ξειδι. Ανακατεύομεν όλα καλά και τ' αφήνομεν να σταθούν μερικες μέρες για ν' άναπτυχθή ή γεύσις του συναπιού. Καλόν είναι να περαστή κατόπιν από κρισάρα, για να μη σχηματοσθούν θρόμβοι.

Ως φάρμακα κατά των κάλων συνιστούν την εξής σκευασία. Είς 100 μέρη κολλοδίου διαλύουν 10 μέρη ριτσινόλαδο και 5 μέρη γαλακτικών όξύ. Λένε πως είναι πολύ άποτελεσματικό μέσον.

Λεκέδες ιωδίου και υπερμαγγανικού, καλίου εξαλείφονται με διθειώδες νάτριο (bisulfite de soude). Στάξατε 15 σταγόνες της ουσίας αυτής σε λίγο νερό τρώπατε με αυτό τον λεκέ και ξεπλύνετε με ξειδι. Εάν οι λεκέδες είναι πρόσφατοι, αρκεί να τους βρέξετε με οινόπνευμα και να τους εκθέσετε στον ήλιο.

Γλύκισμα από μήλα. Καθαρίζομεν 10 μήλα και τα κόβομεν σε πολύ μικρά κομμάτια, τ' αναμινύομε με ζάχαρι, κανέλλα, φλούδα λεμονιού και σταφίδες, έξ άλλου έχομε τριμμένη γαλέττα ή ψωμί, που καβουρδίζομε σε όσο πέρνει βούτυρο, προσθέτοντες λίγη ζάχαρι. Σε μια άλειμμένη φόρμα βάζομε τώρα ένα στρώμα μήλα κ' έναλλάξ ένα στώμα ψίχουλα, που πρέπει ν' άποτελέσουν το τελευταίο στρώμα και ψήνομε το όλο επί 1 ώρα σε μέτριο φούρνο.

Οι ακουριές από τ' άσπρόρροχα βγαίνουν εύκολα εάν στάξομε πάνω στο λεκέ λίγες σταγόνες κι-

τρικόν όξύ ή ζουμί λεμονιού και σιδερώσωμεν άμέσως βάζοντας από κάτω στυπόχαρτο.

Εάν έχετε τα χέρια ξηρά από νερό πολύ άσβεστούχον αλείψατέ τα με λίγη γλυκερίνη και τρώπατε τα το ένα με το άλλο, είναι άκόμα βρεμένα.

Μη πλένετε ποτέ το πρόσωπό σας με σαπούνι χωρίς να το έχετε προηγουμένως αλείψει μ' ένα καλό cold cream. Το νερό του πλυσίματος καλόν είναι να ήνε χλιαρό.

Τα γάντια από ύφασμα ή από δέρμα Suéde πλένονται με σαπουνάδα. Τα πέτσινα καθαρίζονται με βενζίνη σ' ένα δωμάτιο όπου τα παράθυρα θα είναι ορθάνοικτα ένεκα του επικινδόνου της βενζίνης. Μπορείτε όμως να τα καθαρίσετε κατά ξηράν μέθοδον με πολύ λεπτήν σκόνην πηλού, που αφαιρεί το λίπος, φορώντας τα γάντια. Τρώπατέ τα κατόπιν με μια φανέλλα.

Πρόσφατος λεκές από ζουμί πορτοκαλλιού βγαίνει εύκολα με λίγη άμμιωνία.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

Επιστρέψουσιν γενικήν εκήρυξεν ή Υγειονομική μας Υπηρεσία εναντίον των κουνουπιών, σκνιπών, στεγομυιών και λοιπών βλαβερών εντόμων δια να μās προφυλάξη από τον Δάγγειον, τον τριήμερον, την έλονοσίαν και τας λοιπάς άπιδημικας νόσους. Θάνατος εις τα βλαβερά έντομα! Ίδοϋ το γενικόν σύνθημα. Θέλετε να συνδράμητε ήθικώς τον έξυγναντικόν άγώνα; Θέλετε να όπλισθήτε δι' αυτόν; Θέλετε να προφυλάξητε την υγίαν σας και την υγίαν των παιδιών σας από τας επιδημίας; Ζητήσατε από τα βιβλιοπωλεία το μοναδικόν εις το είδος του Έλληνικόν Βιβλίον τα ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ (σελ. 114, εικ. 27). Αυτό θα σας δείξη τον δρόμον προς την νίκην

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΕΛΛΗΝΙΣ»

«HÉLLÉNIS»,

Revue mensuelle du Conseil
Nationale de femmes Héliènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Συνδρομή έτησία Δρχ. 100	
Έξάμηνες » 60	Τιμή έκαστου τεύχους
Έξωτερικού.... σελίνια 7	άπλου Δρ. 10
Έξάμηνες » 4	διπλου » 15

Αί συνδρομαί άρχονται από την 1ην Άπριλίου
έκαστου μηνός και είναι προπληρωτέαι.

Μόδες

Μία σάρπα που γίνεται εύκολα.

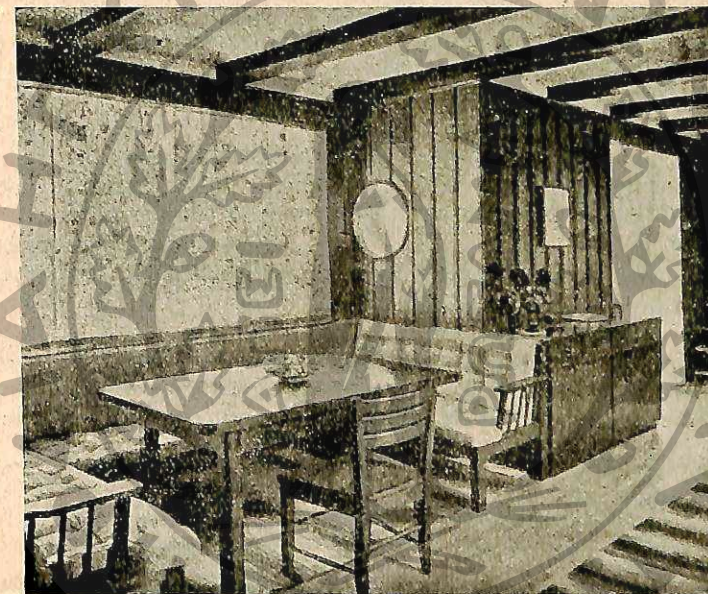
Πέρνετε 1,60 μ. μεταξωτό ύφασμα φαίζ ζωηρού χρώματος ή και βελούδο. Θα κόψετε δυο λοξές και θα τις ένώσετε στη μηχανή όπως το δείχνει ή εικόνα.

Η σάρπα αυτή ντραπάρεται ωραιότατα στο λαιμό και κολακεύει πολύ.

Το σπῆτι μας.

Η κατωτέρω εικόνα δείχνει το χώλλ ενός έξοχικού σπιτιού που χρησιμεύει συγχρόνως και για τραπέζαρία.

Οι καναπέδες μπορούν έν ανάγκη να γίνουν κρεβάτια άν έλθουν άπρόοπτο μούσαφιραίοι.

“L'HELLENIS,”

Organe mensuel du Conseil National
des femmes hellènes

Rédaction-Administration: Rue Alex. Soutsou 26

Athènes, Août - Septembre 1936

Art populaire. Notre collaboratrice et présidente de la Section d'art et des lettres du Conseil National des femmes hellènes Mme A. Hadjimichali vient d'être honorée de la part du Ministère de l'Instruction publique d'un prix de 10.000 drachmes pour son activité en faveur de l'expansion de l'art populaire.

Après la guerre de l'indépendance de la Grèce cet art a été délaissé avec sans d'autres traditions; mais dernièrement il a subi une vraie résurrection. Meubles, broderies, articles ménagers, boiseries, argenteries, dentelles, tous ces trésors viennent de nouveau à la surface et embellissent notre vie quotidienne. Il est aisé de concevoir ce que ce mouvement pour l'économie nationale. Mme Hadjimichali à qui est du en grande partie ce mouvement, a créé des ateliers où beaucoup de femmes trouvent leur gagne-pain en brodant, cousant des articles d'ameublement et des vêtements, copiés sur des dessins anciens d'art populaire. De même les sculpteurs de bois emploient aujourd'hui en grande partie des vieux dessins pour orner les meubles modernes. Mme Hadjimichali parcourt infatigablement le pays; elle collectionne avec beaucoup de finesse les choses anciennes que le peuple a conservé dans sa vie rustique, mais qui, sans l'intervention de Mme. H. auraient été perdu peu à peu en faisant place aux plus vilains produits de l'industrie occidentale.

L'état prouve en estimant l'oeuvre de Mme. H. qu'il s'intéresse aux efforts de ceux qui travaillent comme pionniers dans une direction, dont la signification est des plus hautes, et des plus fécondes.

La Société des Etudes Byzantines a fait une belle excursion à Yeraki, petit village au coeur du Péloponnèse où se trouvent encore beaucoup de monuments byzantins, surtout des églises qui naturellement sont en grande partie détruites, mais dont les ruines conservent encore

des sculptures et des mosaïques de grande valeur. Yeraki qui est aujourd'hui un village de 2000 habitants, était au moyen-âge la capitale d'une des baronies que les croisés avaient fondé au Péloponnèse après sa conquête. Ce fief appartenait au chevalier Guy de Nivelé; on peut voir encore sur la colline, qui domine le village, les ruines de son castel. Lorsque la cité Yeraki revint de nouveau sous la domination byzantine on y bâtit autant d'églises que l'année a de jours ainsi chaque saint avait son lieu de culte et d'adoration.

La plupart de ces monuments religieux sont naturellement détruits, mais ceux qui ont résisté au temps sont d'un grand intérêt, et après Mistra, la ville byzantine près de Sparte, Yeraki est assurément le lieu les plus précieux pour ceux qui s'intéressent à l'art byzantin. Notre collaboratrice, Mme. A. Tarsouli, décrit avec beaucoup de charme et de poésie cette belle excursion, elle en a rapporté une série d'esquisses, dont nous publions aujourd'hui deux.

Les Comité Exécutif du Conseil National des femmes Hellènes a élu membre honoraire, la pionnière du mouvement féminin en Grèce Mme Call. Parren, à l'occasion de son cinquantenaire.

Une institution philanthropique, d'une grande valeur sociale et éducative, a fêté dernièrement son cinquantenaire: c'est l'oeuvre de B. Mélas, qui, il y a un demi-siècle, fit une riche donation pour la fondation d'écoles et de jardins d'enfants. Pendant ces 50 ans 73 écoles ont été fondées en Epire — la patrie du donateur — 22 en Macédoine, 2 en Thrace pendant que ces provinces appartenaient encore à la Turquie, et 22 dans le reste de la Grèce. Ce qui fait un total de 143 écoles, et une oeuvre d'une expansion extraordinaire. Depuis la mort du donateur, des membres de sa famille gèrent ce legs; ils continuent à créer des jardins d'enfants, maintenant, que l'Etat a entrepris la fondation et l'entretien des écoles dans les nouvelles provinces.

Vu que 800.000 femmes travaillent aujourd'hui en Grèce hors de leur foyer, l'existence de ces abris, où elles peuvent laisser leurs enfants pendant les heures de leurs travaux, les rangent parmi les institutions les plus bienfaisantes, celles qui collaborent à la prévoyance sociale.

Μή λησμονείτε
ὅτι μόνον μετὰ

ΚΑΤΟΛ

ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΗΣΥΧΟΝ ΥΠΝΟΝ

Προς αποφυγήν
των απομιμήσεων
προσέξτε τὸ
μυτίον

GEN. KOOL
ANTI-MOSQUITO
TRADE MARK
ENTOM. TOKTONON
“KATOL COIL”
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΤΟΝ
ΚΟΝΟΠΟΝΤΗΡΙΑ
ΑΛΛΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΘΕΝ ΥΠΟ
AZUMI & CO. LTD.
OSAKA, JAPON
MADE IN JAPAN

Υποστηρίξτε την ἐγχώριον
βιομηχανίαν αγοράζουσαι τὸ
φρεσκότατο βούτυρό που
κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Κέρ-
κυραν γιὰ τὸ τσάϊ σας γιὰ
τὰ γλυκὰ σας γιὰ τὰ φα-
γητὰ σας.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 6
Τηλέφ. 23-163

ΑΓΝΟΝ
ΒΟΥΤΥΡΟΝ
ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

ΠΡΩΙ ΚΑΙ
ΒΡΑΔΥ OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY 205, West 33rd Str. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Νομικόν Γραφείον

Έθνικοῦ Συμβουλίου Έλληνίδων

ΠΑΡΕΧΕΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΜΒΟΥΛΑΣ

Έκάστην Πέμπτην 12-1 μ. μ.

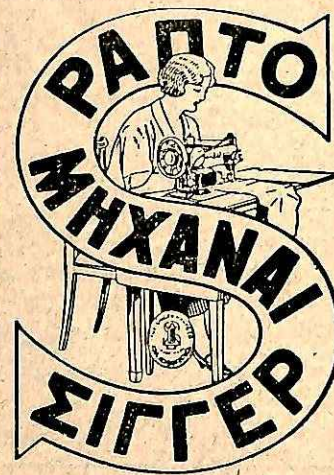
Όδός 'Αλεξάνδρου Σούτσου 26

**ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ**

Έφαρμόζεται με μίαν βίδα εις οίανδήποτε ραπτομηχανήν.
Παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμήν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικι-
μάτων με τὸν ΜΑΛΛΟΡΡΑΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ
κοπτικῆς με ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἑσωτερικὰ καὶ ἑξω-
τερικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. ==

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΠΡΩΙ ΚΑΙ
ΒΡΑΔΥ

OREODONT

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Σημοκτόνον

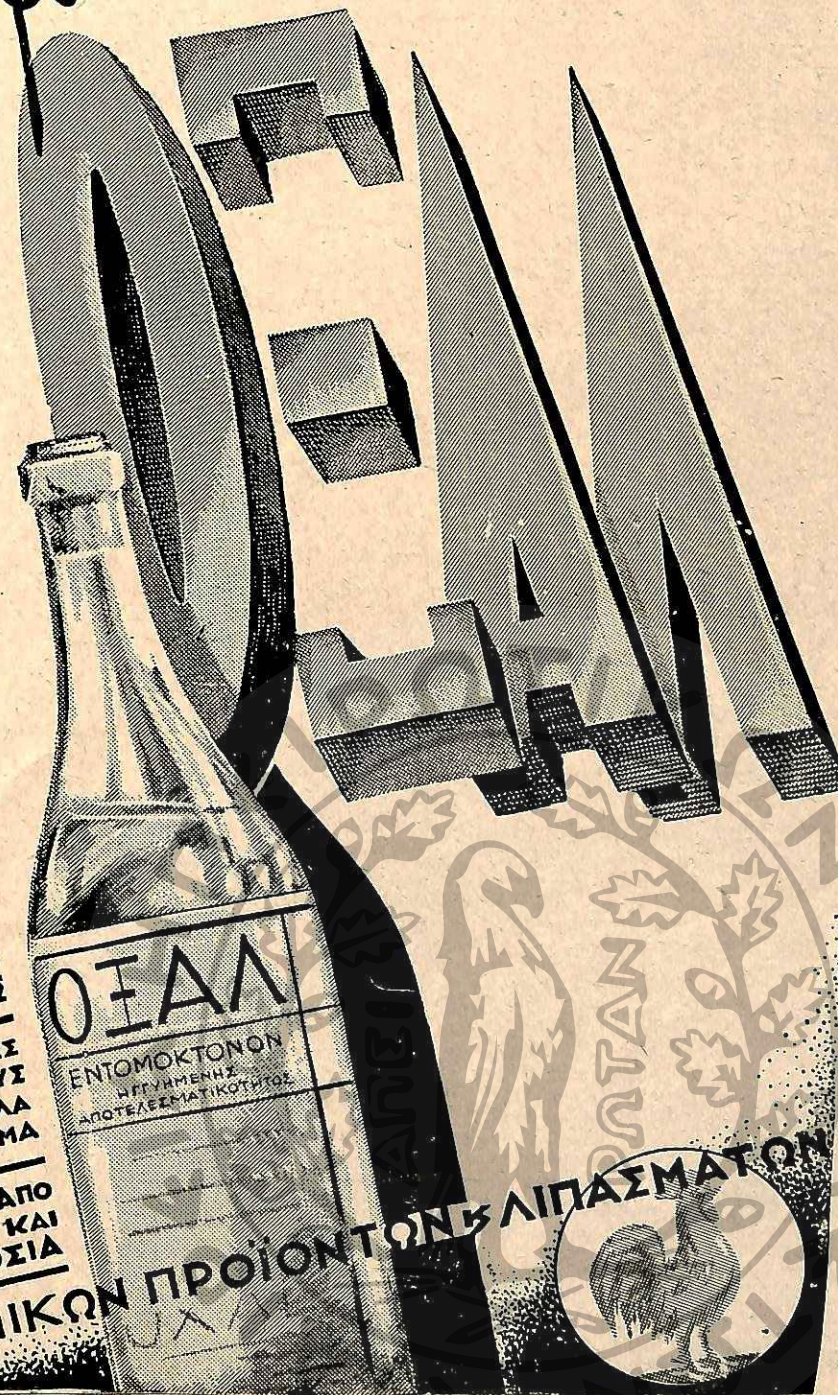
"ΜΗΝΥΤΩΡ"

**ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ**

ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΕΙ ΜΥΙΓΕΣ
ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ ΚΟΡΕΟΥΣ
ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΛΑ
ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ

ΠΡΟΦΥΛΑΤΤΕΙ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΔΑΓΚΕΙΟ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΕΛΟΝΟΣΙΑ

Α.Ε. ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ Δρχ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (ΤΗ. 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1935) „ 9.959.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτη)	Θήβαι	Μεσσήνη
Ἀργίριον	Θήρα	Μιτυλήνη
Ἀγυιά	Ἰθάκη	Ναύπακτος
Ἀθήναι:	Ἰστιαία (Ξηροχώριον)	Ναύπλιον
Ἰπ/μα, ὁδὸς Μητροπόλεως 9	Ἰωάννινα	Νιγρίτα
» ἐν Καλλιθέᾳ	Καβάλλα	Ξάνθη
» ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ	Καλάβρυτα	Ὀρεστιάς
» ἐν Παγκρατίῳ	Καλάμαι	Παξοὶ
Ἀίγιον	Καλαμπάκα	Παπάδος (Μυτιλήνης)
Ἀλεξανδρούπολις	Καρδίτσα	Πάτραι
Ἀλμυρὸς	Καρλόβασι (Σάμου)	Πειραιεὺς
Ἀμαλιάς	Καρπενήσιον	Πλωμάριον (Μυτιλήνης)
Ἀμύνταιον (Σόφοβις)	Καρναὶ (Ἅγιον Ὄρος)	Πόρος
Ἀμφίκλεια	Καστοριά	Ποταμὸς
Ἀμφισσα	Κατερίνη	Πρέβεζα
Ἄνδρος	Κέρκυρα	Πύλος
Ἀργοσιόλιον	Κιλκίς	Πύργος
Ἄρτα	Κοζάνη	Ρεθύμνη (Κρήτης)
Ἀταλάντη	Κομοτινή	Σέρραι
Βάμος (Κρήτη)	Κόρινθος	Σητεία (Κρήτης)
Βέροια	Κύθηρα	Σικωνία (Κιάτον)
Βόλος	Κύμη	Σκιάθος
Γρεβενά	Κυπαρισσία	Σουφλίον
Γύθειον	Λαγκαδᾶς	Σπάρτη
Δημητσάνα	Λαμία	Σύρος
Διδημότειχον	Λάρισα	Τεϊκκαλα
Δράμα	Λεβάδεια	Τρίπολις
Ἐδεσσα	Λευκάς	Φάρσαλα
Ἐλασσών	Λήμνος	Φλώρινα
Ἐλευθεροῦπολις (Πράβιον)	Λιμὴν Βαθέως (Σάμου)	Χαλκίς
Ζάκυνθος	Μεγαλόπολις	Χανιά (Κρήτης)
Ἡράκλειον (Κρήτης)	Μεσολόγγιον	Χίος
Θεσσαλονίκη		

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Rue Stamboul No 17

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΪΡΩ: Rue Emad el Dine No 17

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚ: Rue Tewfik

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ἐξωτερικοῦ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY, NEW YORK: 51 Maiden Lane

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.350.000